

Po stopách 2

Mária Furmanová

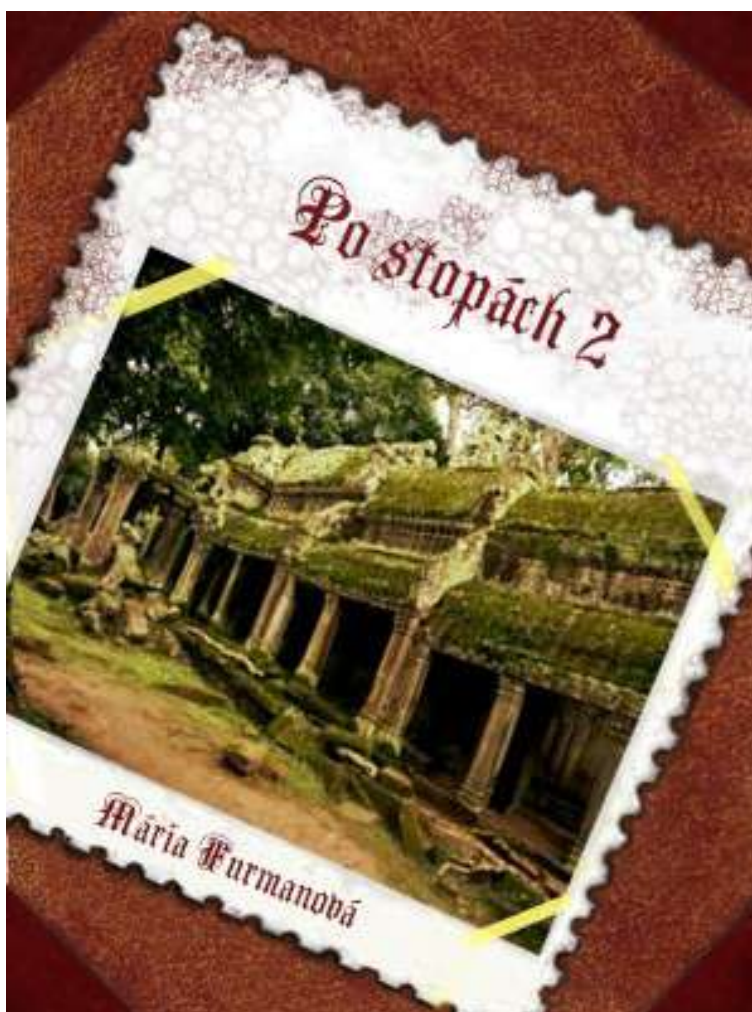
Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Mária Furmanová</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2016)</u>	<u>110111</u>

O knihe.....	3
Prológ - ČO SA TO STALO?.....	4
1. Kapitola - MILI-ZUM.....	6
2. Kapitola - TINA.....	21
3. Kapitola - OBEDOVÉ MENU.....	34
4. Kapitola - KNIŽNICA.....	43
5. Kapitola - POPOL.....	50
6. Kapitola - VÝČITKY.....	57
7. Kapitola - ZNOVU.....	63
8. Kapitola - OBJEDNÁVKA.....	75
9. Kapitola - CHRÁM.....	92
10. Kapitola - ODKAZ.....	97
11. Kapitola - FOTKA.....	110
12. Kapitola - LÚČENIE.....	116
13. Kapitola - CESTA.....	126
14. Kapitola - NOVÝ ZAČIATOK.....	142
15. Kapitola - MAPA.....	148
16. Kapitola - JAZMÍN.....	154
17. Kapitola - PRVÁ ČASŤ.....	163
18. Kapitola - ČLN.....	170
Epilóg - TAJOMSTVO.....	176

O knihe

Pokračovanie knihy Po stopách: Dobrodružstvo v džungli. Marianna pomáha hľadať Tornádových starých rodičov a popri tom sama objavuje históriu a tajomstvá ostrova. Pokúša sa zistiť, akú úlohu zohráva zlatý zvitok v dejinách domorodcov a hlavne akú úlohu hrá v jej živote. Čoraz viac sa zamotáva do plánov jej bývalého profesora Mokneského, ktorým vôbec nerozumie.

Neustále priťahuje problémy a ďalším problémom je neustále zasahovanie jej rodičov tak do záhad v džungli, ako aj do jej vzťahu s Tornádom. Čím viac sa Marianna dozvedá, tým menej všetkému rozumie.

Ďakujem a venujem najlepšej „Eme“, Anne Márii Kovalickej, ktorá pri mne stála úplne na začiatku, v strede aj na konci. Bola mi inšpiráciou, kritikom a je moja stála opora i povzbudenie. Ďakujem.

Prológ - ČO SA TO STALO?

28. jún 1864

Niekde hlboko v džungli

Muž s dlhou mačetau pret'al bambus a odhodil ho na stranu. Čistil terén od lián a papradia, aby vytvoril aspoň nejaký chodník. Za ním kráčali ešte štyria ľudia. Prechádzali džungľou a hľadali miesto, ktoré bolo na mape.

Po dlhom čase naozaj našli to, čo hľadali. Zrúcanina chrámu uprostred nepriechodnej zelene.

Mladé dievča v dlhých modro-ružových šatách prešlo dopredu. Vystúpilo hore po polorozpadnutých schodoch a obzrelo sa. Dlhé kučery jej viali v miernom vánku.

Jej spoločníci na ňu hľadeli s dôverou a nádejou. Verili, že vie, čo robí a dôverovali jej. Muž s mačetau, mladík v starej vojenskej uniforme, dievča približne v jej veku a ďalší mladý muž, ktorý bol narozdiel od prvého upravený a v slušnom obleku.

Dievčina sa otočila späť a vošla dnu. Celý chrám bola len kopa kameňov a papradia.

Nikto z jej spoločníkov sa ani nepohol. Báli sa síce dievča nechať samé, no aj oni sami sa báli. Neušili, čo je vo vnútri a nechceli riskovať.

O niekoľko minút počuli výkrik. Mladý muž v uniforme sa rýchlo rozbehol po schodoch. Preskakoval kamene, kľučkoval a neustále zrýchľoval. Videl, že malý chrám na ostrovčeku obklopenom vodnou priekopou sa rúca. Jediné, na čo v tej chvíli myslel, bolo, že sa tam musí dostať včas.

Vbehol medzi padajúce kamene a hneď zbadal dievča v strede sedieť na podlahe.

„Emily!“ rozbehol sa k nej.

Vyhýbal sa padajúcim skalám a kusom stropu. Hneď ako k nej pribehol, kľakol si vedľa.

„Kirk, pomôž mi!“

Zbadal, že v ruke niečo drží. Nemal však čas skúmať to. Jedna z jej topánok sa zasekla v štrbine medzi dlaždicami.

Pozrel jej do tváre. V očiach jej zbadal obrovský strach. Nádherné gaštanové kučery mala špinavé od prachu a bezmyšlienkovite ťahala podpätok zo štrbiny.

Pozrel na jej nohu. Snažil sa čo najskôr rozopnúť remienok na topánke.

Keď sa mu to konečne podarilo, pomohol jej vstať. Vzal ju za ruku, no nestihli spraviť ani krok. V tej chvíli celý strop spadol.

* * *

Starec zabuchol dvere a zničené si sadol do kresla. Mladý muž, ktorý stál pri okne, sa letmo otočil. Oboch osvetľoval iba tlmený lúč sviečky.

„Tak čo?“ opýtal sa mladík po dlhšom tichu.

„Niečo sa deje. Zo Zoranovho skladu dnes utieklo nejaké dievča.“ vážne prehlásil starec.

„Povedz mi, čo je teba do toho? Ešte sa dostaneš do problémov. Ako keby si ich nemal dost.“

„Cítim, že je to tu, Marko.“

Mladík mávol rukou. „Hlavne to nezačni hned' rozkrikovať. Nemôžeš si byť istý.“

„Som si istý. Konečne prišiel rok orchidei. Bolo ich dvanásť.“

„No a čo?“

„Trinásta prináša koniec trápenia.“ starec pozrel do prázdna.

Marko prevrátil očami. „Zbláznil si sa.“

Starec len ticho pokrútil hlavou a zas sa zamyslene zahľad na stenu. Mladík si vzdychol, vzal zo stola krčah na vodu a vyšiel von.

1. Kapitola - MILI-ZUM

Marianna sa vyštverala po schodíkoch a zatvorila dvere. Potom pozrela na Bonga a vedľa neho sediaceho profesora.

„Odlet' me už, nech sa nerozplačem.“

Bongo sa zasmial a naštartoval motory. Položil si slúchadlá na uši a obrátil sa k nej. „Takže na Mili-zum.“

„Kam?!“ vykrikla prekvapene.

Mokneský sa tiež obzrel. „Idete na Mili-zum.“

„Kto to povedal?“

„Ja.“ ozval sa zozadu Artbub. „Vaši rodičia musia vedieť, kde ste.“

„No skvelé.“ priložila si ruku na čelo. „To môžete rovno vystúpiť. Ušetrili by ste si cestu tam a späť.“

Už si vedela predstaviť, akí budú jej rodičia natešení z toho celého. A keď sa tam zjaví aj Mokneský, jej mama vyskočí z kože.

„Ako chcete, no ja z lietadla nevystupujem.“ zahlásila napokon.

Sadla si na zem k jednému z okien a oprela sa o debnu. Gogo jej vyskočil do náručia a začal sa hrať s jej vlasmi. Ona si ho nevšímala, len pozerala von na ostrov, ktorý sa pomaly vzd'aloval.

„Čo ťa šťve?“ Tornádo si k nej prisadol, no ona naňho ani nepozrela.

„Nič.“

„Tak čo potom?“

„Nepáči sa mi nápad, ísť na Mili-zum.“

Tornádo pokrútil hlavou.

Marianna sa rozhliadla. „Ak to tvoj otec chce riadiť sám, nemal si pýtať našu pomoc. Jedna z vecí, ktoré neznášam, je, keď sa niekto stará do toho, čo robím.“

„Marianna, ja ti hovorím, že otca poznám dosť dobre na to, aby som vedel, že o hodinu mu to bude jedno.“

„Naozaj?“

„Áno, nechaj ho. Nech má chvíľu pocit, že to má pod kontrolou.“

„Tak dobre, ale našim rodičom sa budeme z diaľky vyhýbať!“

Tornádo prikývol a tiež pozrel von oknom. Pod nimi sa rozprestierala nekonečná modrá hladina. Hoci mala krásnu farbu oproti jeho očiam to bolo nič.

„Vidíš, akú má to more peknú farbu?“ ozvala sa Marianna.

„Mám taký pocit, že táto farba sa ti páči.“

„No... áno. More takejto farby som doteraz videla len na obrázkoch.“

Tornádo zas prikývol a zostal ticho. Marianna sa zamračila a pozrela na Goga.

„Čo ti zas je?“

„Nepáči sa mi to. Som si istá, že len čo pristaneme na ostrove, sa nám rodičia pripletú do cesty.“

„Ale no tak...“

„Mám v tom prax.“ dodala mrzuto.

Tornádo chcel niečo namietnuť, no Bongo ho prerušil. „O minútu pristávame!“

Všetci na palube sa potešili, okrem Marianny, ktorá iba prevrátila očami. Pozrela von na zelené palmy a predstavovala si, čo by asi teraz robila na Malawi.

Ako Bongo povedal, o necelú minútu lietadlo začalo klesať. Asfaltová plocha pod nimi sa zväčšovala. Vysunul sa podvozok a s ľahkosťou sa znieslo na zem. Motory prestali hučať, svetielka zhasli a dvere sa odistili.

„Vystupovať!“ zahlásil Mokneský.

Marianna sa rýchlo vyšvihla a zabránila Artbubovi otvoriť dvere.

„Teraz ma pozorne počúvajte.“

On síce pustil kľučku, no odo dverí neodstúpil ani o milimeter.

„Nezaujímam ma, prečo ste sem chceli ísť, ale jedno viem iste. Ak stretneme našich rodičov, budeme im musieť povedať pravdu alebo klamať ďalej.“

Pozrela na všetkých prítomných a jej pohľad skončil na vodcovi.

„Ja osobne si myslím, že by ste rodičom nemali klamať.“ ticho namietol Mokneský.

„Vy by ste sa mali zdržať hlasovania, pán profesor!“ Marianna sa ledva ovládla.

„Pokoj, ja ti len hovorím, že klamať nie je dobré.“

„Vy hovoríte mne?! Najprv sa tvárite ako učiteľ, potom ako pašerák uhlia a nakoniec ste tajný agent!“

„Som policajná zložka.“ opravil ju milo.

„Je mi šuma fuk, čo ste!“

Celé lietadlo len ticho čakalo, čo sa bude diať. Dokonca ani Marianna nevedela, čo jej Mokneský povie.

„Nemusíš byť hneď taká jedovatá, snažím sa vám len pomôcť.“

„Fajn.“ odvrkla a otočila sa. „A viete čo? Ja s vami nikam nejdem. Pokojne si riešte, čo chcete, ja idem za rodičmi a idem domov.“

Nečakala na žiadnu odpoveď ani nič podobné. Jednoducho otvorila dvere a vybehla von.

„Idem za ňou.“ postavil sa Tornádo.

„Nie, ja za ňou idem.“ zastavil ho Mokneský a tiež vyskočil z lietadla. Rozbehol sa za Mariannou a našiel ju, ako stojí na konci pristávacej dráhy a kope do kamienkov.

„Čakala som Tornáda.“ trpko sa zasmiala.

„Tak vidíš. Máš tu mňa.“

Bezfarebne naňho pozrela. „Čo chcete?“

„Chcem vedieť, čo proti mne máš?“

„Neviem, ale nejakú zbraň si isto zoženiem.“

Prevrátil očami. „Marianna...“

„Naozaj to neviete?!“ rozhodila rukami. „Dotiahli ste ma na Malawi, podhodili ste mi nejakú opicu, či čo to bolo a ešte kopa ďalších vecí.“

Mokneský si vzdychol a pozrel na palmy za ňou. „Všetko ti vysvetlím, keď na to bude vhodný čas.“

„Jasné... Škoda, že pri sebe nemám kvetináče.“

„Čo?“ zarazil sa.

„Vaše obľúbené. Kvetináče.“ uškrnula sa.

„Aha, tak.“ prikývol. „To ti tak vadí? To, čo som spravil Nine?“

„Nie. Za to vás nenávidí mama. Ja mám svoje dôvody, ktoré som vám pred chvíľou povedala.“

Mokneský sa na chvíľu odmlčal. „Volaj ma Ivan.“ zahlásil po chvíli.

Marianna nadvihla obočie. „To je akože kompenzácia?“

„Nie, to je moje meno.“

Nesúhlasne pokrútila hlavou. „Ste predsa môj obľúbený profesor.“

„Ivan.“

„Uvidím.“ odvetila po chvíli.

„Marianna!“ vykrikol odrazu akýsi hlas.

Tak sa sústredila na Mokneského, že si ani nevšimla dvojicu, ktorá sa k nim priblížila.

„Marianna?“ jej mama prekvapene vyvaľovala oči.

Ona úplne stratila reč. Len kmitala pohľadom z Ivana na rodičov.

„Ivan?“ pán Murfan otvoril ústa dokorán.

„Ahojte.“ pozdravil Mokneský, akoby sa nič nedialo a usmial sa. „Ninka, rád ťa zas vidím.“

Pani Murfanová stála bez pohnutia skoro minútu. „Čo robíš pri mojej dcére?!“ zasyčala nakoniec.

„Všetko vysvetlím.“ začala Marianna.

Jej mama na ňu vrhla zlostný pohľad. „Kde sa tu vzal?“ kývla hlavou na Mokneského.

„Poviem ti to, ale najprv sa upokojíme a sadneme si.“

„Ivan?“ k skupinke sa od lietadla priblížil aj Bongo.

Obaja rodičia na neho prekvapene pozreli. „Nie ste vy náhodou ten pilot z toho tábora?“

Nikto nestihol odpovedať, pretože z lietadla sa vyhrnula celá posádka. Artbub, Tornádo, Dalia, Lesia aj s Marianinými priateľmi.

„Čo keby sme išli do hotela a všetko sa vysvetlí?“ navrhla Marianna, keď videla pohľady svojich rodičov.

Najprv všetci mlčali, no potom súhlasili a zamierili k hotelu. Keď došli pred veľké sklenené dvere, slova sa ujala Mariannina mama.

„Predpokladám, že všetkých rodičov to bude zaujímať.“

„Budeme potrebovať extra veľký stôl.“ zasmiala sa Marianna, aby aspoň trochu pozdvihla náladu.

Nikto iný sa ani len neusmial. Pán Murfan vybehol hore po ostatných rodičov a jeho žena medzitým na recepcii objednala stôl pre dvadsaťpäť osôb.

Po niekoľkých minútach, keď boli všetci usadený, slova sa zas ujala Marianna.

„Takže, najprv si dáme predstavovacie kolo. Toto je Artbub a je vodca v dedine, kde sme bývali. Tornáda už poznáte, je to jeho syn a toto je Dalia, jeho mama. Potom tu máme Lesiu, to je Daliina nevlastná dcéra. A týchto dvoch poznáte. Profesora Mokneského špeciálne predstavovať nemusím a...“ pozrela na Bonga. Rozmýšľala, ako ho má predstaviť.

Pozrela na Ivana. Hľadel na ňu uprene a ani sa nepohol. Bongo si ju tiež premeriaval.

„Toto je Peter, ktorého poznáte pod menom Bongo. Je to Ivanov kolega.“

„Odkiaľ to vieš?“ dostal zo seba po chvíli ticha.

Marianna pozrela na rodičov. Zdalo sa, že vnímajú úplne každé slovo, dokonca aj každý nádych.

„Viem to už od prvého stretnutia na letisku.“ pozrela na Petra.

„Teraz už začni vysvetľovať.“ naliehala pani Murfanová. „Pekne od začiatku.“

Marianna si vzdychla. „Začalo to školou...“

Podrobne vysvetlila rodičom všetko od chvíle, keď zbadala na ulici tú postavu, až pokým zas nenasadli do lietadla. Všetci pozorne počúvali, dokonca aj Artbub s Tornádom. Samozrejme, nevynechala ani svoje poznámky a pripomienky. Nesomenula však časti s Tornádom. Rodičia a všetci ostatní okolo nemuseli vedieť všetko.

„Dobre, uzavrieme to.“ prikývla pani Murfanová na konci. „Za všetko môže on?“ kývla hlavou k Mokneskému.

„Áno, Ninka. Nebyť mňa, tvoja dcéra stále sedí doma a číta si.“ Ivan sa oprel o stoličku a trochu sa naklonil dozadu.

„A ty si akože čo?!“ jedovato naňho vybehla.

„Som človek, moja milá.“

Mariannina mama sa už začala dvíhať zo stoličky. „Idem volať políciu.“

Všetci prítomní nadvihli obočie.

„Pokojne,“ zasmial sa Ivan, „povedz, že pozdravujem.“

„A poviem aj, že si mi uniesol dcéru a takmer ju zabil. Prečo si ju do toho zaplietol?! Pašeráci uhlia... to, to si spravil naschvál?“

Ivan sa zas zasmial. „Pokoj, nič sa nestalo. O ničom neviete. Je to tajné a chcem, aby to tak aj ostalo.“

„A kam to vlastne chcete ísť? Celkom som tomu nerozumela.“ prerušila hádku Emina mama.

„To nevieme.“ odpovedala Marianna. „Hlavne chceme pomôcť Dalii nájsť jej rodičov.“

„Na to zabudni. Ideme domov.“ zahlásila pani Murfanová a postavila sa.

„Hovorila som.“ otočila sa Marianna k Artbubovi.

„Pani Murfanová,“ oslovil Artbub Marianninu mamu, „vaša dcéra našla moju ženu a pomohla aj môjmu bratovi.“

„To je pekné, ale ani s jedným som nesúhlasila.“ Nina sa snažila pôsobiť vyrovnane, no zlosť ju premáhala čoraz viac.

„Chápem, teraz je toho na vás veľa. Nemusíme o tom rozhodovať dnes. Nechajte si to uležať v hlave.“

„Ja... počujte. Nebudete mi hovoriť, čo mám robiť! Toto čo sa tu deje je také... hlúpe, že mám problém tomu uveriť. Buďte radšej ticho.“

Artbub už zmlkol, ale Marianna sa zas ozvala. „Mami, no tak. Zajtra sa na to budeš pozerat' inak.“

„Marianna, vôbec si neuvedomuješ, čo sa deje?! Všetkých si nás oklamala. Strávila si skoro dva týždne na ostrove s neznámymi ľuďmi a ešte sa ozývaš?!“

„Mami, ak by si bola taká múdra, tak by si prišla na to, že ťa klamem!“ Marianna sa postavila a zazerala na mamu.

„Moja milá, mala som podozrenie. Samozrejme, že áno. Ale verila som ti! Nikdy si nič také neurobila a pripadala si mi ako slušné dievča.“

„Tak ma asi dobre nepoznáš!“

„Nekrič na mňa! Som tvoja matka, tak maj trochu rešpekt.“

Marianna prevrátila očami. „Neviem, prečo sa hráš na dôležitú.“

„Ako sa to so mnou rozprávaš?! Čo to tam s tebou porobili?“ pani Murfanová pozrela na Ivana a Artbuba.

„Nič, mami, nič. To iba ty máš večný problém s Ivanom. Vlastne neviem, čo tu riešiš.“

„Ivan?! Ty mu hovoríš Ivan?“

„A ako ho mám volať? Alfonz?“ Marianna prekrížila ruky.

„Marianna, prestaň!“ upozornil ju jej otec. „Tvoja mama má právo byť na teba nahnevaná.“

„Tak nech sa hnevá. Pokojne. Ale nemusí hned' vyskakovať na ľudí okolo seba.“

„Ľudia okolo mňa nás dostali do tejto situácie!“ bránila sa Nina.

„Naozaj? Takmer som si to nevšimla!“

Ostatní spolusediaci len nemo sledovali ich hádku. Rodičia zhrozene, deti prekvapene a Mokneský pobavene.

„Ninka, vidím, že je to naozaj tvoja dcéra.“ zasmial sa.

„Ty...“ pani Murfanová už išla obísť stôl, no jej manžel ju zastavil.

„Nina, pokoj.“ primiešala sa Emina mama. „Je pravda, že je toho naraz veľa a musíme si to nechať uležať v hlave. Navrhujem, aby sme sa tu zajtra po raňajkách stretli a porozprávame sa ako kultivovaní ľudia.“

Všetci, okrem pani Murfanovej, prikývli.

„Si si istá, že je to dobrý nápad?“

„A čo iné chceš robiť? Vidíš, že to inak nejde.“ Emina mama kývla na ešte stále zlostnú Mariannu. Nina sa poobzerala. Všetky pohľady sa upierali na ňu. Nakoniec si sadla a pomaly prikývla. „Tak dobre.“

„Oficiálne rozpúšťam toto stretnutie.“ zahlásil Edyho otec a postavil sa.

Aj zvyšní rodičia vstali od stola. Tak isto aj Mariannini priatelia. Nakoniec sa postavil aj Artbub s Daliou a Lesiou. Tornádo zostal na chodbe a čakal na Mariannu.

Ona pozrela na mamu, potom na Ivana a bez varovania vyšla von. Tesne za dverami zastala a zviezla sa popri stene.

„Marianna.“ pozrel na ňu Tornádo.

„Všetko je zle. Všetko. Ja som tvojho otca varovala!“

Tornádo vzdychol a pomohol jej vstať. Potom ju silno objal.

„No a čo? Vaši by sa to dozvedeli tak či tak.“

„Máš pravdu.“ prikývla a usmiala sa.

Odrazu ju ktosi chytil za ruku a odtiahol od Tornáda.

„Marianna, toto čo má byť?!“ Jej mama stála za ňou a zlovestne sa mračila.

„Mami, nechaj ma.“ Marianna ohrnula nos.

Pani Murfanová pozrela na Tornáda. „Varujem ťa, ak nedáš mojej dcére pokoj, zle sa to skončí.“

„Mami!“ Marianna sa jej vytrhla a postavila sa vedľa Tornáda. „Prestaň! Prečo si taká?“

„A aká mám byť?!“

„Nina, upokoj sa.“ pán Murfan tiež vyšiel na chodbu. „Chod' hore a nechaj to na mňa.“

Ona naňho chvíľu hľadala, no nakoniec poslúchla a zamierila smerom k schodisku.

Mariannin otec za ňou pozeral, až kým nezmizla. Potom sa otočil k dcére.

„Povieš mi, čo to vyvádzaš?“

„Ja?!“ neveriaco vyvalila oči Marianna. „To mama začala vrieskať.“

„Lenže na to mala dôvod, nemyslíš?“

„Jej dôvod je ten, že neznáša Ivana.“

Pán Murfan prekrížil ruky a prižmúril oči. „Ivana nechaj teraz tak,“ potom pozrel na Tornáda,

„o všetkom sa porozprávame neskôr. Dohodli sme sa s ostatnými, že budete s nami na izbách. Môžeš si k nám priniesť kufor. Izba štyridsaťpäť.“

Marianna prikývla a vzdychla.

„Neboj sa, mama sa upokojí, len potrebuje čas.“

Pán Murfan si ešte raz premeral Tornáda a aj on odišiel k schodisku.

Marianna bola naozaj šťastná, že jej otec bol presný opak jej mamy. Vždy vedel zasiahnuť v správny čas.

„Idem za otcom a Bongom, dohodnúť sa.“ oznámil Tornádo.

„Prečo ho nevoláš Peter?“ obrátila sa k nemu Marianna.

„Prečo by som mal? On sa nám predstavil ako Bongo, tak ho tak budem volať.“

„Jasné.“ prikývla Marianna a donútila sa usmiať. „Choď a daj mi vedieť, čo sa deje. Budem tu niekde. Blízko hotela.“

„Hlavne sa nestráť. Nezabúdaj, čo sa stalo minule.“ varoval ju a odišiel preč.

Ona zostala na chodbe úplne sama. Chvíľku len tak stála, no potom sa rozhodla, že pôjde von.

Potrebovala si prečistiť hlavu.

Vyšla hlavným vchodom, prešla parkovisko a zastala až tesne pri pláži. Bol tam rad lavičiek. Väčšina z nich už bola obsadená, ale ďalej od hotela zazrela aj pár voľných.

Pomalým krokom vykročila smerom k nim. Chodník bol vyskladaný z kameňov a čím ďalej išla, tým viac sa prostredie menilo. Zmizli umelé záhrady, parkoviská a obchodíky, a vystriedali ich jednoduché drevené dedinské domy.

Marianna podišla k voľnej lavičke a unavene sa na ňu zvalila. Na jeden deň toho bolo akurát dost.

Oprela si hlavu, ponorila sa do vlastných myšlienok a bez pohnutia pozorovala more.

Sedela tam veľmi dlho. Až pokým slnko nezačalo klesať. Vtedy sa konečne prebrala.

Rovno pred ňou sa malé dievčatko hralo s loptou. Bola tam s ňou aj žena, zrejme jej mama. Najprv si loptu hádzali, potom už len kotúľali po piesku.

Ona ich so záujmom sledovala. Prešlo niekoľko minút, keď ju odrazu niekto vyrušil.

„Môžem si prisadnúť?“ vedľa lavičky stála akási mladá žena.

„Tina?“ začudovala sa Marianna a posunula sa o kúsok.

„Áno, myslela som si, že to budeš ty.“

„Fíha,“ Marianna si ju premeriavala a rozdýchavala prekvapenie, „nečakala som, že ťa tu stretnem.“

„Ále, som tu celé leto.“ Tina si sadla a pozrela na Mariannu. „A čo ty?“

„Ja, no... som tu na dovolenke.“ usmiala sa.

„Ále, naozaj? Ako to, že som ťa ešte nestretla. Som animátorka v hlavnom hoteli.“
Marianna pozrela na hrajúce sa dievčatko. „V poslednom čase som bola aj na Malawi.“
„Naozaj? Nevedela som, že tam niečo je.“
„No... ani nie je. Mňa len... zaujímajú ma domorodci a ich zvyky. Bola som sa len pozrieť.“ hľadala nejaké rozumné vysvetlenia.
„Ahá, tak. Zaujímavé.“ Tina prikývla a premerala si ju.
„Ináč, volám sa Marianna. Marianna Murfanová.“ podala jej ruku. „Zabudla som sa ti vtedy predstaviť.“
„Ále, to nevádi. Teší ma, Marianna.“ aj Tina jej podala ruku a potriasla ňou.
„Takže si animátorka?“
„Hej. Letná brigáda. Nechcelo sa mi len tak sedieť doma.“
„To je super. Mne by sa to tiež páčilo. Si na nádhernom ostrove a navyše sa nenudíš.“
Tina sa zachichotala. „To je pravda. Ty sa tu nebudaj nudíš?“
„Tak to sa naozaj nedá povedať.“ zamrmlala Marianna. „Je to tu naozaj... zaujímavé.“
Tina prikývla a pozrela dopredu. Žena s dievčatkom si zas hádzali loptu. Odrazu však zafúkal vietor a loptu odfúkol. Zastala až tesne pri múriku pod lavičkou.
Marianna sa postavila, zoskočila na piesok a vzala loptu do rúk.
Dievčatko k nej medzitým pribehlo.
„Máš peknú loptu.“ usmiala sa na ňu Marianna.
Ona len hanblivo sklopila očka, potom pozrelo na loptu.
„Neboj sa, vrátim ti ju.“ zasmiala sa Marianna a podala jej hračku.
Dievčatko povedalo niečo v domorodom jazyku a utekalo späť k mame. Marianna sa zas vyšplhala na múrik a sadla si na lavičku.
„Aj ty to vieš s deťmi.“ usmiala sa Tina.
Mykla plecami. „Ja vychádzam takmer s každým.“
„To je dobrá vlastnosť.“
Zrazu za sebou začuli kroky. „Marianna!“
Ona sa otočila a zbadala Tornáda. Stál niekoľko metrov za lavičkou a premeriaval si Tinu.
„Ahoj,“ usmiala sa, „čo je?“
„Otec by s tebou rád hovoril.“ oznámil a stále pozeral na Tinu, ktorá sa tiež otočila.
„Fajn.“ Marianna sa postavila. „Kde je?“
Tornádo neodpovedal.
„Oh, skoro som zabudla. Toto je Tina. Pomohla mi, keď som potrebovala odvieť.“
Tina sa tiež postavila a usmiala sa. „Teší ma.“ natiahla k nemu ruku.
Tornádo ňou potriasol, no nedôverčivo na ňu zazeral.
„A toto je Tornádo. Je z ostrova Malawi.“ doplnila Marianna, keď videla, že nič nepovie.
„Ále, nehovor. Doteraz som nepočula nič o iných ostrovoch.“
Marianna sa rozpačito usmiala. Netušila, prečo je Tornádo taký divný.

„Nechcel niečo tvoj otec?“ otočila sa k nemu.

Pozrel na ňu. „Chcel.“ kývol hlavou, no stále kútikom oka zazeral na Tinu.

„Ideš do hotela?“ Marianna sa k nej otočila.

„Ále, nie. Pôjdem sa trochu poprechádzať.“

„Fajn, tak sa maj. Dúfam, že sa ešte stretneme.“

„Posledne sa ti to splnilo.“ zasmiala sa Tina a zamávala im.

Marianna jej tiež s úsmevom zakývala a rýchlym krokom nasledovala Tornáda.

„Čo ti je?“ opýtala sa, keď ho dobehla.

„Nepáči sa mi.“

„Nemá sa ti páčiť.“ zasmiala sa. „Dúfala som, že od toho som tu ja.“

„Marianna, je hovorím vážne. Niečo je na nej veľmi zvláštne. Je taká...“

„Aká? Čo sa ti nepáči?“

„Neviem, ako to popísať. Keď som prišiel, cítil som sa tak... vyžaruje z nej niečo zvláštne.“

Marianna sa znovu zasmiala. „Ale no tak. Nehovor, že veríš na takéto zlé sily a energie.“ zamávala rukami. „Tina je fajn. Pomohla mi, aj keď ma nepoznala.“

„A nezdá sa ti to zvláštne?“ nedal sa Tornádo. „Pomohla ti, správna sa milo a pritom ťa vôbec nepozná.“

„Tak po prvé, aj ja sa správam milo k ľuďom, ktorých nepoznám a po druhé... pomohla mi, pretože je milá a dobrá.“

„Milá a dobrá? Takto rozprávajú malé deti.“

Marianna zastala. „Tornádo, nedovolím ti, aby si ma od nej odohnal. Je to fajn baba a jediná, s ktorou sa na týchto ostrovoch cítim dobre.“

On tiež zastal a premeral si ju. „Naozaj?“ urazene sa otočil a zas sa pohol dopredu.

Marianna naštvane vydýchla, prevrátila očami a bez ďalších slov ho nasledovala. Došli až k parkovisku pri hoteli, kde stál Artbub, Ivan, Dalia a Lesia.

„Marianna, konečne.“ potešil sa vodca.

„Chceli ste niečo?“ opýtala sa mrzuto.

Artbub si ju poriadne premeral. „Deje sa niečo?“

Marianna pozrela na Tornáda. „Nie, nič.“ pokrútila hlavou.

Prikývol, no ona vedela, že si pomyslel svoje. „Len som ti len chcel povedať, že počas pobytu tu zostaneme u otcovho starého priateľa.“

„Pokojne. A zajtra sa môžete zbalit' a vrátiť späť.“

„Marianna, zajtra sa zas porozprávame a všetko sa vysvetlí.“ ozval sa Ivan.

„Keď myslíš.“ odfrkla.

Ivan pozrel na Artbuba. „Ja už pôjdem za... Petrom. Ak by ste niečo potrebovali, budem tu.“

„Od teba nič potrebovať nebudeme.“ zavrčala Marianna.

Mokneský si ju premeral, no bez slova sa otočil a zmizol medzi autami.

Marianna za ním chvíľu škaredo pozerala. Potom sa otočila k vodcovi. „Ukážete mi, kde je ten dom? Pre prípad, ak by som s vami potrebovala hovoriť.“

„Samozrejme. Tornádo ťa potom odvedie naspäť.“ zahlásil Artbub a smeroval k chodníku. Ten, narozdiel od toho, ktorým prišla, viedol opačným smerom. Chvíľu prechádzal popri pláži, no potom sa strácal medzi domami.

Vodca zastal až na jeho konci tesne pred džungľou, kde stála malá a ošarpaná chatrč z dreva. Akurát z nej vyšiel akýsi starec. Keď zbadal Artbuba, potešil sa.

„Artbub, chlapče, dlho som ťa nevidel.“ zvolal a prišiel bližšie.

„Sú to už roky.“ usmial sa Artbub a objal starca. „Veľa sa toho zmenilo.“

„To je pravda, to je pravda. Musíme prebrať veľa vecí. Len je mi ľúto, že tu už nie je tvoj otec.“ Artbub smutne prikývol. „Ale nezaoberajme sa minulosťou. Mohli by sme u teba pár dní zostať?“

„Samozrejme. Kto sú títo milí ľudia?“ starec si všetkých premeral.

„Toto je môj syn Tornádo, moja žena Dalia a jej nevlastná dcéra Lesia.“

Starec sa na všetkých milo usmial.

„A toto síce nie je súčasť rodiny, ale naozaj nám pomohla. Marianna Murfanová z Nípapu.“ predstavil ju Artbub.

„Si z ďaleka.“ starec prišiel bližšie. „Ako si sa dostala až sem?“

Marianna sa usmiala. „To je dlhý príbeh. Ale určite to nebola náhoda.“

Okamžite spozornel. „Čo si to povedala?“

„Že to určite nebola náhoda.“ zopakovala šokovane.

Pozorne si ju premeral. „Marianna. Naozaj... pekné meno.“ povedal napokon.

Ona sa len usmiala a prikývla.

Artbub pozrel na rodinu. „Toto je starý priateľ môjho otca. Nasib.“

„Poďte dnu, nebudete predsa stáť vonku.“ Nasib kývol ku dverám.

Tie sa odrazu otvorili a vyšiel z nich mladý muž. Len čo ich zbadal, sklopil hlavu.

„Môj synovec Marko.“ predstavil ho Nasib.

Marianna si ho zvedavo premerala. Hoci mu dlhšie vlasy zakrývali skoro celú tvár, všimla si, že pod pravým okom má obrovskú modrinu.

„Áno, spomínam si.“ prikývol Artbub.

„Marko, toto je vodca Artbub z Malawi spolu s rodinou. Budú u nás niekoľko dní.“

Marko prikývol, čosi zamrmlal a bez toho, aby zdvihol hlavu, zmizol za domom.

„Nič to.“ mávol rukou Nasib. „Poďte dnu.“

Marianna pozrela na Artbuba. „Ja už pôjdem. Ráno to skúsime ešte raz prebrať s rodičmi.“

„Dobre.“ vodca prikývol a pozrel na syna. „Nezabudni sa vrátiť.“

Marianna naňho tiež pozrela. „Nepotrebujem, aby išiel so mnou.“

„Ale pôjdem.“ tvrdo odpovedal Tornádo.

„Fajn.“ otočila sa na odchod. „Dobrá noc.“ Ani nepočkala na Tornáda a vykročila dopredu.

Dalia, Lesia, Artbub a Nasib za nimi nechápavo pozerali.

„Artbub,“ oslovil ho po chvíli starec, „kto je to dievča?“

„To je dlhý príbeh.“ zasmial sa vodca.

„Ale som si istý, že mi ho rozpovieš.“

„Neboj sa. Musíme si vyjasniť veľa vecí.“

Nasib len prikývol a otvoril dvere. „Vitajte na Mili-zum.“

Marianna s Tornádom zatiaľ kráčali k hotelu. Obaja boli ticho. Len išli vedľa seba.

„Prečo si taká?“ nevydržal to nakoniec Tornádo.

„Lebo ma znenávidela moja mama, sľúbila som niečo, čo asi nesplním, rodičia si myslia, že som len obyčajná klamárka a ty,“ ukázala naňho, „sa mi snažíš nahovoriť, že Tina pre mňa nie je vhodná.“

„Bol to dlhý deň.“ vzdychol nakoniec.

„To teda bol!“ odsekla naštvane.

„Uvidíš, že zajtra bude lepšie.“

„Pochybujem. Zajtra budeme na ceste domov.“ smutne pozrela na more. „A to som si sľúbila, že sa ešte vrátim na Malawi.“

„Vrátiš sa!“

„Pochybujem.“ pokrútila hlavou a zahla na parkovisko.

Okolo nich sa pomaly začali rozsvetovať pouličné lampy. Oproti dedine to bola veľká zmena. Autá na parkovisku stáli v uhladených radoch, sem-tam niekde zahučal motor.

Došli až k hlavnému vchodu. Marianna sa otočila a pozrela na Tornáda.

„Povedz otcovi, nech si zajtra dobre premyslí, čo povie.“

„Neboj sa. Podľa mňa bude hovoriť mama.“

Marianna nadvihla obočie. „Pre istotu.“

„Dobre.“ zasmial sa.

„Marianna!“

Ona sa až strhla. Na rohu stál Ivan a premeriaval si ich.

„Čo ten zas chce?“ zašepkala otrávene.

„Marianna,“ objal ju Tornádo a otočil hlavu od Mokneského, „dávaj pozor. On nie je typ človeka, ktorému sa dá veriť. Opatrne!“

Ona sa usmiala a prikývla. „Neboj sa. Dám na seba pozor.“

Keď ju pustil, ešte raz sa usmial a otočil sa na odchod. Marianna sledovala jeho chrbát, až kým jej nezmlizol z dohľadu. Potom pozrela smerom k Ivanovi. Prekvapilo ju, že už stál len niekoľko metrov od nej.

„Čo chceš?“ odmerane otočila hlavu.

„Prečo na tak nenávidíš?“ pozorne si ju premeral.

„Chceš to počuť ešte raz?! Dovliekol si ma na ostrov, donútil si ma naháňať dvoch Lemurov a navyše si ma zatiahol aj k Zoranovi.“

„To ťa tak števe?“

„Nie!“ rozhodila rukami. „Števe ma to, že mi nechceš povedať prečo!“

Ivan prikyvoval a poobzeral sa. „Pod' so mnou.“

„Zabudni.“ zasmiala sa.

„Marianna, ja...“

„Je mi jedno, čo ty chceš! Dnes som toho zažila akurát dost.“ Rýchlo sa otočila a vbehla do hotela. Nepotrebovala už ďalšie problémy.

Len keby si tak pamätala číslo izby jej rodičov. Rýchlo zahla k recepcii. Akurát tam stáli dvaja muži. Postavila sa za nich a nervózne podupkávala nohou.

Po chvíli ju dobehol Mokneský. Hneď ako zazrel mužov, zastal a premeral si ich. Potom sa rýchlo presunul k schodisku.

Marianna za ním len nechápavo pozerala.

„Slečna,“ oslovil ju recepčný, „prejete si?“

„Viete,“ otočila hlavu, „moji rodičia tu majú izbu. Rada by som vedela číslo.“

„Meno?“

„Murfan.“ odpovedala a prišla bližšie.

Tí dvaja tam ešte boli. Postávali bokom a zrejme na niekoho čakali.

Odrazu zapípala tlačiareň. Vyšiel z nej akýsi papier. Recepčný ho vzal a položil na pult. Jeden z mužov prišiel bližšie.

Marianna musela počkať. Oprela sa o pultík a pozrela na hodiny. Bolo pol deviatej. Vonku sa už začalo stmievať.

Muž pri pulte odniekiaľ vytiahol pero a podpísal papier. Potom ho položil vedľa.

Pult bol, nanešťastie, krivý a pero sa rýchlo skotúlalo na zem. Dopadlo rovno k Marianniným nohám.

Ona sa zohla a zdvihla ho. Bolo naozaj pekné. Tmavozelené so striebornými časťami. Na jednej strane bolo dokonca niečo vyryté.

Otočila pero v ruke a pozrela na ozdobné písmo. JPT-AH. Chvíľku len rozmýšľala, kde to už videla.

O sekundu jej svitlo. Tá organizácia, pre ktorú pracoval Zoran!

Už sa ani nečudovala, že Mokneský utiekol. Musel ich spoznať. Ale ako to, že sa tu tak voľne premávajú? A ako to, že majú vlastné reklamné predmety?

„Slečna, dovoľíte?“ ozval sa muž.

Marianna zdvihla pohľad. Bol mladý a pôsobil celkom milo.

„Dovoľíte?“ natiahol k nej ruku.

Ona sa milo usmiala. „Samozrejme, prepáčte. Zaujalo ma to ozdobné písmo. Je naozaj krásne.“

Muž sa zasmial. „Je to reklamný predmet. Má to upútať pozornosť.“

„Toto je meno nejakej firmy?“ kývla na skratku.

„Dá sa to tak povedať. Je to skôr organizácia.“ prikývol muž.

Ten druhý sa posunul o kúsok bližšie. „Ponáhľaj sa.“

Prvý pozrel na recepčného. Ten prikývol a niečo naťukal do počítača. Z tlačiarne vytiahol ešte jeden papier a muž si ho založil do vrečka.

Ešte raz sa usmial na Mariannu a s kolegom odišiel. Ona si ho dobre premerala. Vysoký, dobre stavaný, celý v čiernom. To sa podobalo na Zoranových poskokov.

Lenže tento vyzeral inak. Nešla z neho hrôza a vôbec nepôsobil ako zločinec.

„Takže, čo ste to chceli?“ pozrel na ňu recepčný.

„Murfan, číslo izby.“

„Moment...“ zas niečo ťukal po klávesnici. „Izba číslo štyridsaťpäť.“

„Ďakujem. A...“ zaváhala. „Neviete, či je tu ubytovaný aj pán Mokneský.“

Recepčný si ju premeral.

„Viete, keď som sem dnes prišla, omylom sme si vymenili tašky. Našla som tam jeho meno a rada by som tú svoju dostala späť.“ usmiala sa.

„Moment.“ povedal nakoniec, no stále na ňu nedôverčivo zazeral. „Druhé poschodie, izba číslo sedemdesiatdva.“

„Ďakujem.“ Marianna sa otočila a zamierila k schodom.

Vyšla na prvé poschodie a rozhliadla sa. Na tretích dverách zľava svietilo zlaté číslo štyridsaťpäť. Ona ale zabočila a zas stúpala hore. Musela si s Ivanom niečo vyjasniť.

Prechádzala chodbou druhého poschodia a sledovala čísla. Ivanova bola skoro na konci.

Prišla ku dverám a zaklopala. Nikto neodpovedal. Bola si však istá, že je tam, pretože dole nezišiel.

Znova zaklopala, teraz silnejšie. Zas nič. Už jej pomaly dochádzala trpezlivosť.

„Ivan. Otvor. Tu Marianna.“ vzdychla nakoniec.

Vtedy zámka ťukla a dvere sa odchýlili. Mokneský ju nechal vojsť dnu. Ona prešla dverami a otočila sa čelom k nemu.

„Čo je JPT-AH?“ opýtala sa, len čo zatvoril dvere.

On zostal bez pohnutia, no potom mykol plecami. „Neviem. Čo to je?“

„Ivan, nerob hlúpeho!“

„Kde si to počula?“ stíšil hlas.

„Ja sa pýtam, čo to je!“

„To je lepšie nevedieť.“ pokrútil hlavou a prešiel k oknu.

Marianna sa otáčala za ním a nespúšťala z neho oči. „Lenže ja to chcem vedieť! Zoran k nim patril a videla som tú skratku aj tu, na ostrove. Tí dvaja sú tiež odtiaľ.“ kývla hlavou ku dverám. „Utekáš pred nimi.“

„Pred nikým neutekám!“

„Čo je JPT-AH?“ zopakovala otázku Marianna.

Mokneský nereagoval a len pozeral von oknom.

„Ivan!“ okríkla ho.

„Nemôžem! Nemôžem ti to povedať!“ konečne sa otočil.

„Prečo?“

„Vieš, Marianna, stále patrím k polícii. Mám rozkazy a tie musím plniť.“

„Tak prečo si tu s nami? Čo ešte chceš?!“

Ivan sa zas otočil a zostal ticho. Marianna ho chvíľu naštvane pozorovala. Potom zlostne rozhodila rukami a otočila sa na odchod.

„Počkaj.“ otočil sa, no ona už stláčala kľučku.

Otvorila si dvere a vyšla na chodbu. Mokneský pribehol ku dverám a zastavil ju.

„Nikomú o tej skratke nehovor, jasné?“

„Prečo by som ťa mala počúvať?“

Ivan len pokrútil hlavou. Marianna sa zatiaľ rozhládla po chodbe. Zdalo sa jej, že na schodoch počuje kroky.

Odrazu sa tam zjavili dve postavy. Dvaja muži. Boli to tí dvaja z recepcie. Rozhládli sa po chodbe. Aj Ivan tam pozrel. Hneď ako ich zbadal, stuhol. Aj oni zastali, keď uvideli Mariannu a Ivana. Rýchlo sa rozbehli chodbou.

Mokneský vtiahol Mariannu dnu a zatresol dvere. Potom ich zamkol.

„Čo to robíš?!“ skríkla Marianna.

„Choď na balkón!“ prikázal Ivan a k dverám potlačil kreslo.

„Čo?“ nechápala a len pozerala, ako sťahuje jednotlivé kusy nábytku ku dverám.

„Marianna, na balkón!“

Ona sa tvrdohlavo zaťala. „Nie, nebudem ťa počúvať!“

Mokneský vzdychol a pustil stolík. Vbehol do vedľajšej izby, vzal si veci a odniekiaľ vytiahol zbraň.

„Čo to je?“ prekvapene si ho premerala.

„Som policajt.“ zahlásil a pozrel na dvere.

Niekoťo na ne zabúchal. Ivan pozrel na Mariannu a kývol hlavou k balkónu. Ona sa ani nepohla.

Dvere sa nebezpečne zakolísali a podľa buchotu sa dalo usúdiť, že sa ich snažia vyvaliť.

„Čo sú zač?“ nechápala Marianna.

„Teraz naozaj nie je čas na vysvetľovanie.“

Dvere vyleteli z pántov a zastavil ich len ten naskladaný nábytok. Mužov to nezastavilo. Pretláčali sa a snažili sa dostať dnu.

Mokneský nečakal a párkrát vystrelil. Potom chytil Mariannu za zápästie a ťahal ju na balkón.

„Dolu!“ prikázal.

„Zbláznil si sa?! Sme niekoľko metrov nad zemou! Ani nevieš, čo tam dolu je.“

Mužom sa podarilo odsunúť dvere a vrútili sa do izby. Mokneský

po nich začal strieľať, čo ich prinútilo schovať sa. Potiahol Mariannu až k zábradliu a stále strieľajúc na nepriateľov stúpil do železnej medzery.

Marianna neisto spravila to isté. Prehupla sa cez zábradlie a zostala visieť nad tmou. Slnko skoro zapadlo a na tejto strane hotela už nebolo nič vidno.

Ivanovi medzitým došla munícia. Muži sa postavili a tiež vytiahli zbrane. On preliezol zábradlie a postavil sa vedľa Marianny.

„Na tejto strane je bazén.“ oznámil a pozrel dolu.

„Ale aj tak nikam nejdem! Skokov som mala na Malawi akurát dost.“ pokrútila hlavou.

Dvaja neznámi vyšli z úkrytov a smerovali k balkónu. Ivan na nič nečakal, silno zdrapil Mariannu a potiahol ju dolu.

Ona sa chtiac-nechtiac musela pustiť a s výkrikom letela vzduchom. Tak ako Mokneský povedal, dolu bol naozaj bazén. Akurát že bol plný studenej vody.

Obaja sa vynorili nad hladinu a Marianna vykašľavala vodu.

„Ty nie si normálny!“

„Ak by sme zostali hore, stalo by sa niečo zlé.“ pokýval hlavou.

„Prečo sa ťa snažia chytiť? Čo sú zač?“

Ivan na ňu pozrela a pohol sa smerom k schodíkom. „Ako si iste všimla, sú z organizácie, pre ktorú pracoval Zoran.“

„Áno, tá... JPT-A... Ako to ide ďalej?“

„JPT-AH. Je to špičková zločinecká organizácia. Aj keď oni si hovoria trochu inak. Hlavné sídlo majú niekde tu, na ostrovoch.“

„A oni sa ťa snažia chytiť kvôli Zoranovi?“

„Aj kvôli nemu. Je to zložité a teraz veľmi nemám čas ti to vysvetľovať. Hlavne vylez z tej studenej vody.“

Marianna prešla k schodíkom a tvrdohlavo odmietla jeho pomocnú ruku. „Nenamáhaj sa.“

Ivan pokrútil hlavou a ustúpil o kus dozadu. Potom pozrel hore. V jeho izbe sa ešte stále svietilo, no muži už zmizli.

Ich prítomnosť si však všimli aj ďalší ľudia. Správca hotela sa hnal k bazénu so zväzkom kľúčov a rozsvietenou žiarovkou.

„Marianna, odchádzame.“ zahlásil Ivan a schmatol ju za zápästie.

„Čo? Nie! Ja s tebou nikam nejdem!“

„Pod!“ ťahal ju za sebou. Zamieril na druhú stranu budovy, kde nedopadalo žiadne svetlo pouličných lúčov ani svetlo mesiaca.

„Ivan, pusti ma!“

„Pssst!“ zašepkal a postrčil ju do vysokých a pichľavých kríkov pri stene.

Ona už išla protestovať, no odrazu začula buchotavé kroky.

„Je tu niekto?“ opýtal sa hrubý hlas a svetlo baterky poľetovalo okolo.

Mokneský potiahol Mariannu bližšie k múru a takmer nedýchal. Správca tam ešte chvíľu postával a obzeral sa. Potom sa otočil a zmizol tak rýchlo, ako prišiel.

Marianna si vytrhla ruku z Ivanovho zovretia a vyšla von. Celé ruky a nohy mala poškriabané a do vlasov sa jej zamotalo niekoľko vetvičiek.

„Tak, a teraz končím!“ vykričala. „Ja... nechcem už ďalšie problémy. A len kvôli tebe ich mám vyše hlavy!“

„Marianna, upokoj sa.“ vzdychol Ivan a pokúsil sa vytiahnuť jej jednu vetvičku z vlasov.

Ona mu naštvane tleskla po ruke a cúvla. „Nedotýkaj sa ma! Ty... Mala radšej ako zlostného a mrzutého učiteľa!“

„Naozaj?“ zasmial sa.

„Áno. A ešte niečo ti poviem. Môžeš robiť, čo len chceš, ale mama ťa neprestane nenávidieť.“

Mokneský na ňu zarazene pozrel. „Ja sa ne...“

„Odchádzam! Dobrú noc.“ nenechala ho dohovoriť.

„Kam ideš?“

„Idem sa prezliecť, ľahnem si do postele a budem dúfať, že toto tu je len zlý sen a ráno sa zobudím zas doma!“ rozhodila rukami a rozbehla sa k hlavnému vchodu.

Preletela sklenenými dverami, prebehla cez vstupnú halu a nevšímala si zvedavé pohľady. Cestou dolu na schodoch stretla tých dvoch mužov.

„Utekal na pláž.“ oznámila, ani nezastala.

Muži na ňu prekvapene vyvalili oči.

„Pokojne ho zastrel'te. Spravíte tým láskavosť viacerým ľuďom!“

„Prečo nám to hovoríte?“ opýtal sa ten vyšší.

Marianna zastala v polovici kroku. Pozrela naňho a zamračila sa.

„Donútil ma skočiť z balkóna, strčil na do kríku z bodliakov a ešte plno ďalších vecí. Ak by som mala zbraň, spravím to sama!“

Muži prikývli a rozbehli sa dolu. Ona zas vykročila hore a pobavene sa uškrnula. Bola si stopercentne istá, že Mokneský išiel za Petrom. Tí dvaja sa pokojne môžu celú noc naháňať po pláži, aj tak ho nenájdu. Aj keď... Bola si istá, že ak by jej niekto požičal zbraň, Ivan by bol na muške ako prvý.

2. Kapitola - TINA

Ráno sa Marianna prebudila celá dolámaná. Musela spať na zemi, pretože keď sa konečne vysušila a prezliekla, jej rodičia už spali.

„Ideme na raňajky. Potom sa zas stretneme.“ oznámil jej otec a otvoril dvere. „Pohni sa, nech nemeškáš!“

„Jasné.“ zamrmlala Marianna a počúvala si zlepené oči.

Obaja jej rodičia vyšli z izby a ona zostala sama. Prezliekla sa, učesala si vlasy a vzala si z radiátora teraz už suché modré šaty. Ako ich tak niesla naprieč izbou, čosi cinklo na drevenú podlahu.

Obrátila sa a zbadala na zemi ležať ten strieborný kľúčik, ktorý našla v knihe pri mape. Zohla sa poň a pozorne si ho prezrela.

Nakoniec sa rozhodla, že o ňom musí povedať Tornádovi. Zas si ho strčila do vrečka, odložila šaty a potom vybehla z izby.

Dolu už čakali všetci priatelia s rodičmi a spolu s nimi aj Artbubova rodina. Ivan s Petrom chýbali.

„Marianna!“ zvolal Edyho otec, až nadskočila.

Zbehla úplne dolu a premerala si skupinku.

„Raňajky už máme za sebou.“ oznámila Emina mama.

„Takže,“ vzdychla Marianna, „čo keby sme si zas sadli a porozprávali sa?“

Všetci do jedného prikývli. Jeden z čašníkov ich zaviedol k najväčšiemu stolu a tam si posadali.

Potom sa všetky oči upreli na Mariannu.

„No,“ začal pán Murfan, „zhrnieme si to. Dozvedeli sme sa, že celý tento výlet bol len výmysel, pretože Ivan vás zavolať na ostrov. Tam ste mu pomohli chytiť pašeráka uhliá a prišli ste sem, pretože...“

„Hľadáme Daliiných rodičov.“ doplnila Marianna.

„Správne. A čo čakáš, že povieme?“

Ona len mykla plecami. Naozaj netušila, čo od toho očakávala. Vlastne, čakala presne takúto reakciu. To Artbub sem chcel prísť.

„Ja som čakala presne toto.“ povedala nakoniec.

„Naozaj?“

„Hej.“

Rodičia na seba prekvapene pozreli.

„Dobre,“ uzavrela to nakoniec Emina mama, „rozhodli sme sa, že... ak už sme tu, prečo to nevyužiť.“

„Čože?!“ Marianna sa vzpriamila na stoličke.

„Pokojne si na ostrove môžete robiť, čo chcete, len nech už po vás nikto nestrieľa.“ prikývla Dannyho mama.

„Vám je to jedno?“ prekvapene sa obzerala Ema.

„Nie je nám to jedno, ale vieme, že aj keby sme vám to nedovolili, Marianna nájde nejaké riešenie.“ prehovorila Nina.

„Takže môžeme pokračovať?“

„Áno, ale iba na ostrove. Nikam inam sa nepôjde.“ zahlásil pán Murfan. „A iba pokým nám v hoteli

nepovedia, že máme odísť.“

Marianna oboma rukami zvierala stoličku a s vyvalenými očami si premeriavala rodičov.

„Toto je nejaký vtip?“

Všetci na ňu pozreli.

„Nie, prečo by mal byť?“ odpovedal jej otec otázkou.

„Lebo sa mi nezdá, že by ste nám to dovolili.“

Obaja jej rodičia na seba pobavene pozreli.

„Dobre, dobre...“ zamávala Marianna rukami, skôr ako niekto niečo stihol povedať. „Súhlasím. Skôr ako si to rozmyslíte.“

„Takže my už pôjdeme.“ zdvihol sa od stola Edyho otec.

Marianna pozrela na Tornáda. Opieral sa o stoličku a so záujmom sledoval rodičov, ktorí odchádzali. Keď sa za nimi zaklapli dvere jedálne, Artbub pozrel na Mariannu.

„Nebudeme vám zavádzať. Ak budete niečo potrebovať, nájdeš ma u Nasiba.“

„Dobre.“ prikývla.

Artbub s Daliou sa tiež postavili a odkráčali k dverám na opačnej strane.

„Čo budeme teraz robiť?“ pípala Emília.

Marianna si premerala priateľov. „Pokračujeme v hľadaní Daliiných rodičov.“

„A ako?“ premeral si ju Samo.

„Normálne. Na vývesnej tabuli som videla, že je tu knižnica.“

„No a?“ nechápal Edy.

„Len toľko, že ak sa pred tridsiatimi rokmi Dalia naozaj stratila, musel o tom niekto vedieť.“

„A?“

„A som si istá, že ak sa stratí dieťa nie je to len nejaká maličkosť. Ak tu v tom čase mali noviny, muselo sa o tom písať.“

Tornádo prikývol. „Skvelá úvaha. Lenže nevieme, kedy sa to stalo. Chceš prehľadávať všetky noviny pred tridsiatich rokov?“

„Máme rok.“ pridala sa Ema.

„Lenže noviny sa vydávajú denne.“ protirečil Samo. „To je tristošesťdesiatpäť kusov.“

„Ak ich tam majú.“ doplnil Tornádo.

Marianna naklonila hlavu do strany a oboch si ich premerala. „Odkedy vy dvaja,“ ukázala na nich prstom, „spolu súhlasíte?“

Samo pozrel na Tornáda. „Neviem, ale rozhodne sa mi nechce prehrabávať v starých novinách.“

„Fajn.“ urazene ohrnula nos.

Ema sa zdvihla zo stoličky. „Do knižnice môžeme ísť po obede. Čo keby sme si teraz išli obzrieť ostrov, hm?“

Marianna na ňu pozrela. Nevedela, čo si o tom má myslieť.

„No tak, bude to zábava.“ pridala sa Barbie.

„Tak fajn.“ prikývla nakoniec.

Aj ostatný sa postavili a zasunuli za sebou stoličky. Potom vyšli z jedálne a zastali až vo vstupnej hale.

„Fajn,“ začala Marianna, „teraz si môžete robiť, čo len chcete, ale po obede začíname.“

„Super.“ potešila sa Barbie. „Ja chcem ísť do dediny. Kto ide so mnou?“ poobzerala sa. Presvedčivo sa usmievala, a tak nakoniec s Emou, Emíliou a Lesiou vyšli von na parkovisko a odtiaľ zabočili do dediny.

„Ja idem spať.“ oznámil Samo.

„Čo ideš?“

„Spať. Ako si mohla zistiť, na zemi sa veľmi nevypíš. Chcem využiť to, že naši sú preč.“

Marianna prikývla a nechala Sama odísť. Danny s Edym si išli niečo zahrať a ona ostala sama s Tornádom.

„Nepôjdeme sa prejsť?“ navrhol.

Ona len mykla plecami a spolu vyšli cez terasu na chodníček pri pláži.

„Rozprávala si sa včera s Mokneským?“

„Hej.“ prikývla stroho.

„A ako to dopadlo?“

„Ani sa nepýtaj.“ prevrátila očami.

„No tak, Marianna. Chcem vedieť, čo ti povedal.“

Ironicky sa zasmiala. „Nemusel hovoriť nič.“

„Čo sa stalo?“ nedal jej pokoj.

Ona chvíľku hľadela na more, no potom mu vyrozprávala všetko, čo sa jej včera stalo. Nevynechala ani to s tými dvoma mužmi.

„Takže ak správne rozumiem, niekto ho naháňa a teraz sa snažia chytiť aj teba?“

„Nie.“ zasmiala sa. „Včera som im povedala, že ak by som mala zbraň, zastrelím ho sama. A je to pravda.“

„No tak... o takých veciach sa nežartuje.“

Naštvané naňho pozrela. „Myslíš, že žartujem?! Po tom všetkom?“

„Dobre, dobre...“ bránil sa, „len sa zas nedaj zas zatahnuť do nejakých jeho plánov a problémov.“

„Neboj sa. To by mi ani nenapadlo.“

Prechádzali sa popri pláži. Chodníček pomaly stúpal a medzi nich a piesok sa dostali palmy. Nakoniec vyšli z dediny. Domy vystriedali kamene porastené machom a trávou. Sem-tam sa ukázal aj nejaký stromček. Pod nimi bola tiež niekoľko metrov skala trčiaca z mora. Piesok úplne zmizol.

„Je to tu iné.“ ozvala sa Marianna.

„Čo tým myslíš?“

„Malawi je vcelku rovný. Ale tu je už niekoľko metrov za dedinou strmý zráz.“

„Každý ostrov je iný.“ vysvetľoval Tornádo. „Tu je horúco, ale dolu na juhu ostrova Dili nerastú palmy, ale borovice.“

„To je zaujímavé.“

Kráčali ešte niekoľko minút. Potom došli na rázcestie. Jedna cesta pokračovala po skale ďalej popri mori a ďalšia vpravo vchádzala do priesmyku.

„Kam pôjdeme?“ obzeral sa Tornádo.

Medzi cestičkami stála aj stará a ošúchaná tyč s dvoma šípkami. Akurát, že slaný vzduch, dážď a slnko ich tak poškodili, že sa cez hrdzu a zlúpanú farbu nedalo prečítať nič.

„Čo je tamto?“ Marianna zbadala niečo farebné.

Ležalo to napravo v hustom kroví. Pohla sa k tej veci a zistila, že je to sýtožltá šatka zachytená o trne.

„Nieкто stratil šatku.“ oznámila Tornádovi a zdvihla ju.

„Možno sa ten nieкто vráti.“

Marianna si ju bližšie prezrela. Na jednom z rohov čosi zazrela. Bola tam značka hotela a drobnými písmenami napísaná adresa.

„Je z hlavného hotela.“ čítala. „A je tu aj meno.“

„Komu patrí?“

„Tine.“

Tornádo sa zamračil. „Nechaj to tu, možno sa vráti.“

„Čo ti zas je?“ premerala si ho.

„To dievča sa mi nezdá. Neverím jej.“

Marianna vzdychla a pokrútila hlavou. „Nechaj to tak. Vezmem jej tú šatku.“ uviazala si ju okolo krku.

„Ako chceš.“ pozrel na šípky. „Ideme ďalej?“

„Nepôjdeme tadeto?“ obzrela sa Marianna na chodník medzi skalnatými kopcami.

Tornádo prekrížil ruky a mykol plecami, no prišiel k nej. „Ale do obeda sa máme vrátiť.“

„Stihneme to.“ usmiala sa a pozrela na cestičku.

„Tak dobre.“ prikývol napokon.

Marianna sa otočila na chodníček, ktorým prišli. Potom pozrela dopredu a spolu s Tornádom vyrazili. Cestička nebola veľmi úzka, ale Marianna sa cítila medzi tými vysokými skalami ako v pasci. Po tom, čo zažila v jaskyniach na Malawi, mala pocit, že dostala klaustrofóbiu.

O niekoľko metrov sa však chodník končil. Ocitli sa na skoro rovnej pláni, posiatej menšími skalami. Rozhliadli sa.

„Aha,“ ukázala Marianna pred nich, „tamto vyzerá ako dom.“

Prašná cestička ďalej pokračovala a kdesi ďaleko pred nimi na úpäti skál sa z trávinatej planiny vynárali malé domčeky.

Marianna si vôbec nepripadala ako na ostrove. Skôr niekde vo vnútrozemí. Vysoká, miestami suchá tráva, prašná cesta a nikde navôkol žiaden strom. Táto pustatina bola zo všetkých strán obklopená vysokými skalnatými stenami.

„To je zmena.“ poznamenala. „Prešli sme pár metrov a sme v úplne inom svete.“

„Ideme do dediny?“ poobzeral sa Tornádo.

„Jasné.“

Obaja sa vybrali dopredu. Po ich nohami sa víril prach a maličké kamienky odskakovali nabok. Prechádzali krajinou a Marianna si pozorne všímala okolie.

Pôda mala jemný červeno-oranžový nádych. Trsy trávy z nej vyrastali na všetkých stranách až do výšky jedného metra. Slnko páľilo, nebo bolo nádherne modré a nikde okolo nebol ani znak nejakej

vody.

„Je to tu iné.“ ozvala sa po chvíli.

„Už si to spomínala.“ odpovedal Tornádo cez plece.

Marianna si ho zozadu premerala. „Bol si tu niekedy?“

Tornádo pootočil hlavu, ale neodpovedal.

„Len sa pýtam.“

„Vyzerám na to, že by som tu niekedy bol?“ otočil sa zas späť.

Ona nadvihla obočie a nechápavo mykla plecami. „Neviem, ako vyzerá človek, ktorý tu už bol.“

Tornádo prevrátil očami a zastal. Potom sa k nej otočil a pozorne si ju premeral.

„Čo je?“ nechápala.

„Vieš, čo mi vadí?“

Prekrížila ruky. „Nie.“

„To, že ma neberieš vážne. Myslel som, že sem ideme spolu a že sme priatelia.“

„Ja som zas išla na Malawi spolu so Samom a pozri, ako to skončilo. A len aby si vedel, sme priatelia. Lenže nebudem všetko, čo mi povieš, hneď brat' smrteľne vážne. Ja nie som taká.“

„Ale mohla by si si to aspoň vypočúť!“

„Kedy som ťa nepočúvala?“ rozčúlene sa poobzerala.

Zahľadela sa na jeden z kameňov trčiacich spomedzi vysokej trávy. Chvíľu naň len tak pozerala. Keď už išla pozrieť zas na Tornáda, zazdalo sa jej, že sa ten kameň posunul o niekoľko centimetrov.

„Marianna, si tu?“ vyrušil ju Tornádo. „Vidíš, napríklad teraz si vôbec nevníkala.“

„Vníkala!“ bránila sa a len ťažko spustila oči z kameňa.

„Čo som povedal?“ prekrížil ruky Tornádo.

Marianna rozpačito krúžila pohľadom po okolí.

Tornádo len pokýval hlavou a tiež pozrel na trsy trávy. „Ja sa nechcem hádať. Len hovorím, že by si si mala vypočúť všetko a až potom sa rozhodovať.“

Ona prikyvovala a zas pozrela na ten kameň. Zazdalo sa jej, že sa pomaly vzd'ala'uje. Lenže... ako by sa mohol kameň vzd'ala'ovať?

Chvíľu naň len tak pozerala. Po asi minúte sa kameň posunul o krok dopredu.

Zmätene pozrela na Tornádo. Ten ju teraz so záujmom sledoval.

„Čo je?“ nechápala.

„Nič.“ mykol plecami, no nespúšť'al z nej oči.

„Počuj, zdá sa mi, že sa ten kameň... hýbe.“ povedala nakoniec.

„Kameň sa hýbe?!“ šokovane si ju premeral. „To myslíš vážne?“

„Tamten,“ ukázala prstom, „sledovala som ho a on sa posunul o pár centimetrov.“

Tornádo vzdychol a pokrútil hlavou. „Marianna, takto. Ja chcem, aby si sa so mnou rozprávala a nie mi tvrdila nezmysli. Len sa ti to zdalo.“

„Viem, čo som videla.“ trvala na svojom.

„Ja netvrdím, že si to nevidela,“ zasmial sa, „len ti hovorím, že mozog si občas robí, čo chce. Vtedy vidíš veci, ktoré skutočne nie sú.“

„Tornádo, nepotrebujem prednášku o ľudskom mozgu. Videla som to a basta!“

Zas pozrela na kameň. Bol o niečo ďalej. Naozaj sa hýbal dopredu!

„Ten kameň sa hýbe.“ tvrdohlavo vzdorovala.

Tornádo sa otočil a pozrel na kameň. „Marianna...“

„Dokážem ti to. Idem sa tam pozrieť!“ nenechala ho dohovoriť.

Rýchlo sa rozbehla dopredu. Odbočila z prašnej cestičky a vrhla sa medzi trsy trávy. Predierala sa dopredu a nespúšťala oči z kameňa. Čím k nemu išla bližšie, zdal sa jej čudnejší. Až keď bola od neho len niekoľko metrov, zistila prečo.

Tornádo sa medzitým pohol za ňou. Zlostne odtisol jeden zo zavadzajúcich trsov. Prečo sem s ňou vôbec išiel?

„Dobre, Marianna,“ začal, keď bol necelé dva metre za ňou, „nechaj kamene kameňmi a radšej sa vráťme.“

Ona ho nepočúvala. Veselo sa zasmiala a zohla sa.

On nechápal, čo sa deje a prišiel bližšie.

Lenže namiesto kameňa pred nimi bola obrovská a zrejme aj stará korytnačka. Stála na silných, ale krátkych nohách a dlhý krk s ovisnutou kožou otáčala k nim.

Svojimi čiernymi očkami pozrela na Mariannu. Papuľku mala pevne spojenú a zrejme sa snažila zistiť, či sú pre ňu nebezpeční.

„Korytnačka?“ prekvapene vyvalil oči Tornádo.

„Tu máš chodiaci kameň.“ Marianna sa postavila a víťazoslávne naňho pozrela. „Mala som pravdu.“

„Tak ako vždy.“ vzdychol a opatrne prešiel ku korytnačke.

Tá zjavne vyhodnotila ich prítomnosť ako neškodnú, pretože sa zas otočila dopredu a spravila krok vpred.

„Je ich tu viac.“ zahlásil Tornádo a poobzeral sa.

Ak si bližšie prezrel kamene vytrčajúce z trávy, zistil, že sú to vlastne panciere. Všade okolo nich boli obrovské korytnačky.

Marianna sa natešene poobzerala. „To je úžasné. Tie zvieratká sú úžasné.“

„Vidím, že máš rada plazy.“

„Možno.“ mykla plecami a pohľadila korytnačku po pancieri.

Ešte raz si ju so záujmom prezrela a bez ďalšieho slova sa otočila a vrátila sa späť na chodníček.

Tornádo zostal len tak stáť. Nešlo mu do hlavy, čo sa to s ňou deje. Prezrel si korytnačku, ktorá sa zas pohla o krok dopredu.

„Ideš?“ okríkla ho Marianna stajaca niekoľko metrov pred ním.

Zdvihol zrak a pozrel na vzdialenú dedinu. Domy sa nejasne črtali v páľave slnka.

„Idem.“ zahlásil a rozbehol sa za ňou.

Ticho prechádzali cez takmer vyprahnutú krajinu. Všade okolo nich sa pomaly presúvali korytnačky. Dokonca im zopár mladých skrížilo cestu, keď sa pokúšali prejsť krížom cez chodník.

Miernym tempom za pol hodinku prešli skoro celú dĺžku pustiny. Dedina už bola blízko. Bol to zhuk kamenných domčekov, učupených na úpäti skaly. Terén mierne stúpala a skalnaté steny boli skoro nalepené na domy.

Už z diaľky zbadali ľudí chodiacich po uliciach popri domoch. Dedinka vyzerala veľmi uhladene. Prašná cesta sa menila na cestu z kameňov.

Spolu vošli medzi domy a prešli prvou uličkou. Bola veľmi úzka a domy boli nalepené na seba. Zo starej zničenej omietky odpadávali väčšie aj menšie kusy a drobili sa po zemi. Potom prišla druhá, presne taká istá. Tretia, štvrtá. Uličky na seba nadväzovali a nie a nie skončiť.

„Čo vlastne hľadáme?“ nechápal Tornádo.

„Nič, len sa tu ak prechádzame.“ mykla Marianna plecami ani sa neotočila.

„Dobre, ako chceš.“

Po chvíli sa posledná ulička končila a oni sa ocitli na začiatku malého námestia. Popri stenách, tak ako v uličke, boli poukladané veľké kvetináče a v nich malé exotické stromčeky.

Zem bola vykladaná kamennými dlaždicami. Mariannu dost' prekvapilo, že sem-tam zazrela aj behajúcu mačku alebo psa.

Po celom námestí sa hemžili ľudia, dokonca tam stálo aj pár stánkov. Predávali sa tam ryby, ovocie, zelenina, mäso, proste všetko.

Marianna s úsmevom vošla do davu a otočila sa okolo vlastnej osi. Domy, ktoré lemovali námestíčko boli trojposchodové, ale širšie ako tie ostatné.

Jeden dokonca pripomínal kostol. Mal šikmú strechu, vežu a aj veľké hodiny. Ručičky ukazovali štvrt' na jedenást'.

Pozrela na Tornáda. Vyzeral dost' neisto a pozorne vnímal každý pohyb.

„Pokoje.“ usmiala sa a za ruku ho ťahala do stredu.

„Ja len... ešte nikdy som nebol v takom dave ľudí.“

„Zvykneš si.“ stále sa radostne usmievala. Ani nevedela prečo. „Nie je to úžasné?“

Tornádo si ju pozorne premeral. „Tento úsmev som už videl.“

„Naozaj?“ zasmiala sa. „Kedy?“

„Počkaj...“ tváril sa, že rozmýšľa. „Napríklad vtedy, keď si zbadala oblohu plnú hviezd alebo keď si sledovala jazerá.“ Pozrel jej do očí. „Takto sa usmievaš, keď si naozaj šťastná.“

Mariannu jeho odpoveď dost' zaskočila. „To naozaj?“

„Neveríš mi?“

„Nie, nie, verím.“ rýchlo pokrútila hlavou a poobzerala sa.

Ľudia prechádzali okolo nich a vôbec si ich nevšimli. Ako keby to bolo normálne. Rozprávali sa však dost' nahlas, takže všade bolo počuť šum a krik.

„Rozumieš im?“ pohla sa k jednému zo stánkov s ovocím.

Tornádo sa ponáhľal za ňou, aby ju nestratil. „Iba niečo. Jazyk na ostrovoch je podobný, ale všade sú nejaké zmeny.“

Marianna si obzerala zvláštny druh ovocia. Bolo to stredne veľké a žlté podlhovastého tvaru. Sem-tam z toho vykukol nejaký pichliačik.

Za dreveným pultom stála milá babička, ktorá sa skôr podobala na súdok vína. Bola taká nízka, že ju za pultom takmer nebolo vidno. Milo sa usmiala na Mariannu a ukázala na ovocie.

„Čo je to?“ opýtala sa Marianna.

Starenka jej neodpovedala, len na ňu hľadela.

„Rozumiete mi?“ Marianna pozrela na Tornáda. „Prekladaj.“

On stál vedľa s prekríženými rukami a sledoval dav hemžiacich sa ľudí.

„Tornádo!“ okríkla ho, až sa strhol.

„Čo je?“

„Prekladaj. Opýtaj sa, čo je to za ovocie.“

Tornádo pozrel na babičku. Ukázal na ovocie a niečo povedal v rodnom jazyku.

Starenka sa zasmiala a premerala si ho. „Tak vy prísť z Malawi?“

Marianna nadvihla obočie. „Rozumiete mi?“

Tornádo preložil starenke, čo sa Marianna pýtala.

Ona odpovedala dlhým súvislým sledom slov v domorodom jazyku, ktorým Marianna, samozrejme, nerozumela.

Tornádo sa chabo usmial. „Ke.“

Babička pozrela na Mariannu. „Ty prísť z ďaleko, mať pravdu?“

„Áno, máte pravdu.“ prikývla pomaly a kmitala pohľadom z Tornáda na ňu.

„A ty nepoznať naše jazyk.“ pokračovala starká.

Marianna zas prikývla.

„Prečo tu ty byť s vodca syn?“

„Ako viete, že je syn vodcu?“ nechápavo pozrela na Tornáda.

On preložil otázku.

„To byť ľahká. Odpovedať, ale ťažké. Chciet' kiwano?“ ukázala na ovocie.

„Nie, nie,“ Marianna rázne pokrútila hlavou, „počkať.“

„Ty nechciet' kiwano?“

„Neodpovedali ste mi na otázku.“

„Ty chciet' iné ovocie?“ nevšímal si ju starká. „Ja mala durian, bekee, huetes.“

Marianna pozrela na Tornáda. „Kto to je? Ty ju poznáš?“

Mykol plecami.

„Tornádo, odpovedaj celou vetou!“

„Nie, nepoznám ju!“

„Tak ako vie, kto si?“

„Neviem.“

„Tak sa spýtaj!“ kývla hlavou.

Tornádo vzdychol, otočil sa k babičke a vysypal na ňu dlhý sled slov. Občas obaja pozreli na Mariannu. Ona zatiaľ čakala a obzerala si ovocie.

Keď skončil s monológom starká zas pozrela na Mariannu. „Ty byť veľmi múdro dievča.“

„To som rada, ale ako viete...“ nestihla dokončiť, pretože starká ju zastavila.

„Ty nestarala sa.“ prikázala rázne.

Mariannu to prekvapilo. „Dobre.“ pípla.

„Chciet' kiwano?“

Tornádo pozrel na Mariannu. „Vezmi si jedno.“

Ona vopchala ruku do vrecka. Našla tam pár drobných strieborných mincí, ktoré sa tam nevedno ako objavili. Podala ich stareнке a ona jej zas dala žlté ovocie.

„Ďakujem.“ vzala si kiwano.

„Ty neďakovala.“ zas ju rázne zahriakla starká.

Marianna nevychádzala z údivu. „Dobre, ako poviete.“

Babička sa usmiala a pozrela dozadu. Tam sa pri jednom z domov hrali deti. Starká hromovým hlasom niečo zakričala na jedno dievča. Ona sa okamžite postavila a pribehla k nim.

Potom čosi povedala Tornádovi. Keď skončila, on pozrel na Mariannu.

„Toto je jej vnučka Lor.“

„Teší ma.“ usmiala sa ešte stále zaskočená Marianna.

Starká jej čosi povedala a ona prikývla. Potom sa vypoťacala spoza stánku a kývla na Tornáda s Mariannou.

„Lor strážiť ovocie. Vy išla so mnou.“

Marianna s obavami pozrela na Tornáda.

„Neboj sa,“ zašepkal, „je to len stareнка. A navyše... som tu s tebou. Nič sa nestane.“

Ona chvíľu zvažovala, no nakoniec prikývla. Pevne chytila Tornáda a spolu sa rozbehli pomedzi ľudí za stareнkou.

Tá sa zatiaľ dostala ku kostolu a zahla do vedľajšej úzkej uličky. Obaja ju nasledovali. Kráčali po kamennej dlažbe a vyhýbali sa zakrádajúcim sa mačkám.

„Prepáčte, ale kam nás to vediete?“ nedalo Marianne po niekoľkých minútach.

„Nepýtala sa!“ rázne odpovedala stareнка.

„Ale ja...“

„Nepýtala sa!“

Marianna zúfalo pozrela na Tornáda. On pokrútil hlavou a kráčal dopredu.

O chvíľku sa dostali k posledným domom. Pred nimi chodníček končil a začínal tam strmý zráz. Pod nimi boli len kopce a ostré skaly.

Starká zastala a otvorila posledné dvere. Vošla dnu a čakala, pokým nevojdú aj Tornádo s Mariannou.

Hneď ako prekročili prah, stareнка spustila prúd slov a pozrela na Mariannu.

„Máš si dať dolu šatku, pretože u nich je vrcholne neslušné, aby mladé dievča v dome malo na sebe niečo čo je nad ramenami.“ zrekapituloval Tornádo.

„Šatka?“ nechápala Marianna a dotkla sa krku. „Aha, táto. Samozrejme.“ Rýchlo a nešikovne si odväzovala žltú látku. „Zabudla som, prepáčte.“

„Dala mi to,“ natiahla k nej stareнке ruku, „ja odložiť to.“

Marianna chvíľku váhala, no odporovať tejto babičke zrejme nemalo zmysel. Podala jej šatku a rozhliadla sa.

Ocitli sa v izbe, ktorá bola celá z kameňa. Steny vystavané z malých hranolov kameňa, na podlahe kamenné dlaždice... Strop v nej bol dosť nízky. Len tak dva metre od zeme. Všetky steny boli zalomené a vytvárali krásny oblúk.

Ako naň tak Marianna pozerala, začínala sa báť, či to náhodou nespadne. V izbe bola zmiešaná kuchyňa, jedáleň a chodba.

Všetko zariadenie bolo drevené, okrem pece, ktorá stála rovno pred nimi. Tá bola murovaná a komín sa tiahol do vyšších poschodí.

„Toto je váš dom?“ opýtala sa starenky.

Tá sa milo usmiala a posúvala sa k stolu so stoličkami. Ukázala na ne a Marianna si hneď sadla. Po všetkých tých prejdených metroch ju riadne boleli nohy.

Medzitým sa babička vrátila s pohármi a džbánom čierneho čaju. Každému naliala jeden pohár.

„Ja nepijem čaj.“ Marianna pokrútila hlavou a odsunula pohár.

Starenka mykla plecami a obsah jej pohára vyliala späť do džbánu.

„Takže, prečo tu sme?“ začala zas Marianna.

„Vy byť môj hosť.“

„Dobre, ale prečo?“

„Prečo ty stále pýtala?“ odpovedala jej starenka otázkou.

Marianna sa tentoraz nedala zastaviť. „Pretože to chcem vedieť.“

Babička si sadla a odpila si z čaju. „Múdry odpovedať. Veľmi múdry.“ Zas sa postavila a odtrhla z kvetináča jeden červený kvet.

„Takže mi odpoviete?“

„Non. Ty odpoved' múdry, ale pýtala zlý. Ty musieť vedela dobre pýtala.“

„Mám sa vedieť dobre pýtať?“ Marianna si ju zaskočene premerala.

Babička prikývla. Z kvetu odtrhla stonku, kvet vzala medzi prsty a naraz odtrhla všetky lupene. Potom ich hodila na stôl.

„Tvoje otázka byť ako kvet teraz.“

Marianna pozrela na rozhádzané lupene.

„Iba veľmi múdra človek vedieť, ako poskladať otázka zas do kvet.“

„Mám skladať otázky do kvetu?“ ona nechápavo krútila hlavou.

Starká odnikiaľ vybrala plátenné vrečko a zosypala doň lupienky. „Rozmýšľala.“ podala jej ho.

Marianna pozrela na vrečko. „Kto ste?“

„Teraz doby pýtala.“ zasmiala sa starenka. „Ja volat' Senne.“

„Teší nás. Toto je Tornádo,“ ukázala naňho, „a ja som Marianna.“

Starenka si ju vážne premerala. „Ma arrienne?“

„Nie, Marianna.“

„Och, ke. Mari ana.“

Senne vzala džbán zo stola a odniesla ho preč. Marianna využila chvíľu a nahla sa k Tornádovi.

„Čo sa to tu deje?“ šepkala.

„Netuším.“

„Mali by sme odísť. O chvíľu je obed a musíme sa vrátiť. A navyše... tá starenka je nejaká zvláštna.“

Vtedy začali hodiny na námestí odbíjať. Bolo jedenásť hodín. Keď hodiny dozneli, vrátila sa Senne.

„Viete, radi by sme už išli.“ vyhrkla Marianna.

Starenka mykla plecami a zrejme jej to bolo jedno. Otvorila dvere a ukázala von z domu.

„Ďakovať za návšteva. Prišla aj zas.“

Marianna zmätene pozrela na Tornáda. Ten kývol hlavou ku dverám.

„Tak... dovidenia.“ usmiala sa a vyšla na ulicu.

„Ty nebála sa. My uvidieť ešte.“ prikývla Senne a hneď ako vyšiel aj Tornádo, zatresla dvere.

„Milé.“ skonštatovala Marianna a poobzerala sa. Čo sa to tam dnu vlastne stalo?

„Mali by sme ísť.“ ozval sa Tornádo.

Marianna prikývla, no stále sa neisto obzerala. Prešli spleťou úzkych uličiek, až sa po pätnástich minútach zas ocitli na námestí.

Lenže teraz bolo iné. Nikde ani živej duše. Ani lístok sa nepohol.

„Toto nie je dobré.“ zastonala Marianna.

„Pod’.“ Tornádo ju potiahol za ruku smerom k jednej z úzkych uličiek.

Keď už zmizli medzi drsnými stenami, začuli, ako sa k nim blížia klopkové kroky. Tornádo na nič nečakal a schytil Mariannu. Potiahol ju do jedného širokého výčnelku zakrytého košatým druhom palmy.

„Čo robíš?“ nechápala, no Tornádo jej prikryl ústa rukou.

„Pssst, pozeraj.“ opatrne ju pustil a odhrnul list.

Z vedľajšej uličky prichádzal klopkot a zjavil sa tam aj nepatrný tieň. Postava vyšla spoza rohu. Zastala, ostražito sa rozhliadla a potom nenápadne vkĺzla do ďalšej úzkej uličky. Bola to Tina.

„Ako si to vedel?“ šepkala Marianna a rýchlo vyšla na ulicu.

„Včera večer mala tie isté topánky.“ kývol hlavou. „Pod’me.“

„Kam?“

„Za ňou predsa.“

Marianna pokrútila hlavou. „Nie, načo? Ponáhľame sa.“

„Marianna, stavím sa, že ona sa tu nezakráda len tak, pre nič za nič.“

„A ja sa zas stavím, že je to len zhoda... okolností.“

Tornádo pokrútil hlavou. „Nezabije ťa to. A len mi dokážeš, že máš pravdu.“

Marianna vzdychla, no nakoniec prikývla. Nazrela do uličky. Na jej konci zbadala mihnúť sa Tinine vlasy.

Spolu s Tornádodom sa rozbehli a nehlučne zabrzdili na konci. Zabočili tým smerom ako Tina a zbadali ju, ako sa obzerá na rázcestí.

Marianne nešlo do hlavy, prečo je taká opatrná. Odrazu ju Tornádo schmatol za zápästie a potiahol za stromček. Tina sa totiž otočila a kontrolovala okolie.

„Pod’me.“ prikázala, keď Tina zmizla a vybehla spoza kvetináča.

Nešla rovno, pretože by ju videli, takže mali len dve možnosti.

„Táto.“ zahlásil Tornádo a ukázal na uličku.

„Ako vieš?“

Zohol sa do ruky a vzal niečo zo zeme. Zdvihol to a ukázal Marianne.

„Lupeň?“

„Taká ostrovná Marienka. Buď chce, aby ju niekto našiel, alebo si nepamätá cestu.“

Marianna si až teraz všimla, že pozdĺž celej uličky sú porozhadzované lupienky kvetov.

„Ideme.“ ukázala na vyznačenú cestičku.

Zas sa rozbehli, až ich to doviedlo do slepej uličky. Domy sa končili a pred nimi bola len holá skala. Zastali a zmätene sa obzerali.

„Kam zmizla?“ nechápala Marianna.

Tornádo prešiel až ku skale. Cestička z lupienkov končila tesne pri nej.

„Nedáva to zmysel.“

„Asi sme len išli po zlej ceste.“ mávla rukou.

Lenže Tornádovi to nedalo. „Ako sem potom dala tie kvety? Nemala ako ujsť. Našli by sme ju tu.“

„Tornádo, čo ak to nebola ona. Zrejme išla tou druhou cestou a toto tu len rozhádzalo nejaké dievčatko.“

Vzal zo zeme hrst' lupeňov a privoňal si k nim. Boli z ruže. Natiahol ruku k Marianne.

„Ovoňaj.“

Ona si zopár vzala a neisto ich oňuchala. „A čo má byť?“

„Sú to ruže.“

„Uhm,“ nasala vôňu ešte raz, „to je pravda.“

„Marianna, tu ruže nerastú. Nejaké dedinské dievčatko nemohlo v tejto púšti nájsť ružu.“

Marianna sa pobavene zasmiala. „Tebe to už tuším lezie na mozog.“

„Počuj, niečo tu neseďí.“

„Hej, to je moja veta!“ prekrížila ruky, no nedokázala skryť pobavenie. „Pod' už. To slnko ti nerobí dobre.“

Tornádo pokrútil hlavou a hodil lupene na zem. Potom si ešte raz premeral skalú a otočil sa na odchod.

Marianna sa nenápadne zohla a odložila si do vrečka zopár lupeňov. Potom sa naňho milo usmiala a zladila s ním krok. „No tak, pust' teraz Tinu z hlavy.“

„Nemôžem. Vieš... poznáš pocit, keď sa ti zdá, že niečo nie je v poriadku?“

„Áno, na vašom ostrove som ho zažívala dosť často.“

„Tak sa teraz cítim ja.“

„Tornádo,“ vzdychla, „všetko sa dá logicky vysvetliť. Počúvaj, Tina išla iným chodníkom, preto sme ju tam nenašli.“

„A tie ruže, hm? Ako vysvetlíš toto?“

„Jednoducho. Nejaké malé dievčatká sa hrali. Natrhali si lupene a porozhadzovali ich.“

„Ruže tu nerastú.“

„Tak ich možno pestujú v kvetináčoch, čo ja viem. No tak,“ poobzerala sa, „nechaj to tak. Mali by sme sa vrátiť do hotela.“

Tornádo nakoniec prikývol. Nejako sa im podarilo vymotať zo spleti uličiek a zas sa ocitli na chodníku uprostred vyprahnutej savany.

„Marianna.“ oslovil ju po dlhšom tichu.

„Áno?“

„Pamätáš si tie denníky?“

„Myslíš, že mám krátkodobú pamät?“ opýtala sa pohoršene. „Jasné, že si pamätám.“

„Včera večer, keď som prišiel späť k Nasibovi, počul som ho, ako sa rozpráva s otcom.“

„O tých denníkoch?“

„Nie som si istý. Rozprávali starým jazykom a dost' rýchlo, ale stihol som zaregistrovať niečo o dedovi a o jeho poslaní, ktoré Ofovrit prevzal.“

Marianna sa zamyslela. Ofovrit zdedil nejakú úlohu od svojho otca. Lenže prečo on, ak sa vodcom stal Artbub.

„Počul si len toto?“

Tornádo pokrútil hlavou. „Nie. Hovorili aj niečo o prorocťve a tiež o nejakej orchidei.“

„O kvete?“

„Asi áno. Nevieam, čo to malo znamenať, ale ako náhle som otvoril dvere, obaja zmĺkli a tvárili sa akože nič.“

„Prečo mi to teraz hovoríš?“

„Vieš,“ Tornádo sa zamyslel, „keď Senne spomenula orchideu, spomenul som si.“

Marianna zalovila v pamäti. „Nespomínala žiaden kvet, okrem toho, ktorý mi dala.“

„Ale áno.“ zamyslene pozrel na obrovskú korytnačku, ktorá sa im zaplietla do cesty. „Ma arriane.“

„To moje skomolené meno?“

Tornádo prikývol. „Ma arriane v preklade znamená druh vzácnej čiernej orchidei. Celé storočia sa o nej rozprávajú legendy.“

„Aké?“ vyzvedala Marianna.

On len pokrútil hlavou. „Nepamätám si. Ale určite som ich zazrel v niektorom z denníkov. Je to naozaj staré.“

Marianna ticho prikývla a rozmýšľala. Bolo zvláštne, že mala podobné meno ako vzácna kvetina.

„Koľko je hodín?“ prerušil ticho Tornádo.

„Najvyšší čas ísť na obed.“ zahlásila Marianna pri pohľade na ručičky hodiniek a pridala do kroku.

Počas cesty sa ešte niekoľkokrát ostražito obzrela. Neustále mala pocit, že ju niečo alebo lepšie povedané niekto sleduje. Aj keď vedela, že v takejto rovine sa nemá kde ukryť, nedalo jej to pokoj.

Vrecko s lupeňmi zvierala v ruke a rozmýšľala nad tým, do čoho sa zas zaplietla. Vedela však len jedno. Iba jediná osoba má všetky odpovede na jej otázky.

3. Kapitola - OBEDOVÉ MENU

Cesta do dediny Marianne a Tornádovi netrvala dlho. Prešli pomedzi skaly, späť po chodníku až sa zas ocitli medzi domčekmi na pláži. Nikde nebola ani stopa po živote vo vnútrozemí.

„Ideme do hotela?“ pozrela Marianna na Tornáda.

On s hlbokým výdychom súhlasil.

Ako tak prechádzali popri pláži, Marianna zbadala to isté dievčatko, ktoré tam bolo aj včera. Zas sa hralo s loptou.

„Ako sa tu asi tak žije?“ opýtala sa zamyslene.

„Kde tu?“

„Na týchto ostrovoch.“ ukázala dookola, aby pochopil.

Tornádo sa poobzeral. „Predpokladám, že podobne ako u nás.“

„A to je ako?“ nedala mu pokoj.

„Pokojuje,“ odpovedal po dlhšom tichu, „ale občas je to ťažké. Všetko závisí od toho, čo od života chceš.“

Marianna len ticho rozmýšľala nad tým, čo povedal a viac sa už nepýtala. O pár minút došli k parkovisku.

„Mám ísť pohľadať ostatných?“ ponúkol sa Tornádo.

Marianna pokrútila hlavou. „Sadneme si do jedálne a hádam prídu sami.“

Vykročila krížom k hlavnému vchodu a Tornáda nechala za sebou. On na seba nenechal dlho čakať a hneď ju dobehol.

„Rozmýšľala si už o nejakej súvislosti medzi Mokneským a zvitkom?“ opýtal sa potichu.

Marianna stroho prikývla. „Neustále. Viem, že niečo chystá a ja prídem na to, čo to je.“

Tornádo sa zasmial. „Na niekoho ako ty človek nenarazí tak často.“

„Len sa smej! Ale jedno ti poviem. „Bongo“ ako ho vy voláte patrí k Ivanovi. Na tvojom mieste by som mu neverila už ani nos medzi očami.“

Tornádo len pokrútil hlavou a otvoril dvojkrídlové dvere do jedálne. Bola skoro prázdna, no pomaly začali prichádzať hostia z rôznych častí hotela.

Marianna s Tornádom si sadli k najmenšiemu stolu úplne v rohu.

„A ostatný?“ nadvihol nechápavo obočie.

„Potom si presadneme. Nebudeme teraz sami dvaja sedieť za desaťmiestnym stolom. A navyše... toto je výhodná pozícia. Máme výhľad na celú miestnosť a nás si pomaly nikto nevšímne.“

Tornádo len prikývol a zvalil sa na stoličku. Marianna spravila to isté.

„Uf, som rada, že konečne sedím.“

„Hovoril som ti, že nie je zábava prechádzať sa po našich ostrovoch.“

„Jasné.“ prevrátila očami. „Ty si hovoril všetko.“ Nestihla však nič dodať, pretože sa pri nich odniekiaľ zjavil čašník.

Bol to mladý čiernovlasý chalan v rifliach a tričku, akurát mal prepásanú vínovočervenú zásteru s vreckom. V ruke držal podnos s pohármi a usmieval sa na Mariannu očarujúcim úsmevom.

„Zdravím. Čo vám prinesiem?“

Marianna sa tiež milo usmiala, ale nevedela sa zbaviť pocitu, že toho chlapca už niekde videla. Tie hnedé oči sa jej okamžite vryli do pamäti.

„Čo tak jedálny lístok, frajer.“ nabručane sa ozval Tornádo.

Čašník si ho meravo premeral, no nenamietal. Usmial sa na Mariannu a odišiel.

„Hlupák.“ zavrčal, len čo čašník odišiel.

„Hádam by si nežiarlil.“ uškrnula sa.

„Ja?! Ani v najhoršom sne!“

Marianna sa zachichotala, ale potom zvažnela. „Ja som ho už niekde videla.“

„Toho čašníka?“

„Nie, ten pohár s džúsom...“ prevrátila očami. „Jasné, že jeho. Len si neviem spomenúť, kde.“

„Nebolo to včera? Možno si ho zazrela na chodbe.“

„Určite to nebolo tu.“ pokrútila hlavou a nervózne bubnovala prstami po stole.

„Ahojte.“ ozval sa vedľa nich odrazu tenký hlások.

Stála tam Lesia v nádherných červených šatách. Vlasy jej voľne viseli popri tele a milo sa usmievala.

„Už ste sa s babami vrátili?“ otočila sa k nej Marianna.

„No, nie. Mňa už nebavilo behať po obchodoch. Nie som na to zvyknutá.“

Marianna sa zasmiala. Vedela si predstaviť, aké šialené tempo má Barbie, keď sa rozbehne.

„Sadni si.“ postavil sa Tornádo a uvoľnil jej stoličku. Potom zašiel k vedľajšiemu stolu a ukradol si odtiaľ ďalšiu.

„Čakáte na obed?“ rozhladla sa Lesia.

„Nie, na frajera s jedálnym lístkom.“ odpovedal Tornádo.

Lesia najprv nepochopila, pretože si myslela, že je to nejaký vtip.

„On to myslí vážne.“ zašepkala Marianna. „Žiarli na jedného čašníka, pretože je milší ako on.“

„To som počul.“ zvýšil hlas. „A len aby ste vedeli, nežiarlim.“

Obe sa zasmiali. O minútku sa pri nich zas zjavil čašník. Niesol dva karty a podnos prikrytý striebornou prikrývkou.

Položil podnos pred Mariannu a Tornáda hrubo ignoroval.

„Čo to je?“ nechápala.

„Pozornosť pre krásnu slečnu.“ usmial sa a položil na stôl aj lístky. Potom jeho pohľad zastal na Lesii.

Keď sa ich oči stretli, obaja stuhli. Čašníkovi zamrzol úsmev na tvári a Lesia zovrela okraj stola.

Marianna nechápavo pozerala z jedného na druhého. Ani Tornádo nechápal.

„Potrebujete ešte niečo?“ prebral sa odrazu.

Marianna zaskočene pokrútila hlavou.

Čašník sa zas usmial a čo najrýchlejšie sa im stratil z dohľadu. Aj Lesia sa postavila.

„Kam ideš?“ nechápal Tornádo.

„Niečo som si zabudla. Hneď sa vrátim.“ letmo sa usmiala, ani naňho nepozrela.

Vymotala sa spomedzi stoličiek a doslova utekala na chodbu. Marianna za ňou nechápavo pozerala.

„Čo to malo byť?“

Tornádo len mykol plecami a vzal si do ruky obedové menu.

Marianna opatrne prisunula podnos ešte bližšie, chytila prikrývku a opatrne ju nadvihla. Na jej veľké prekvapenie tam nič nebolo. Iba zalepená obálka.

„Tornádo.“ vyjachtala prekvapene.

„Zaskočil ťa darček?“ opýtal sa ironický a ďalej usilovne študoval menu.

„To teda hej.“ prikývla a vytrhla mu lístok z rúk.

Tornádo zlostne zavrčal a premeral si obálku. „Len? Čakal som, že fešák sa zmôže na niečo... chutnejšie.“

Marianna mu pod stolom naštvane kopla do nohy.

„Au,“ zastonal, „to bolo začo?!“

„Za hlúpe reči.“

On prevrátil očami. „Tak to otvor.“

„A čo ak to nie je pre mňa?“

„Pre koho iného by to bolo?“ odpovedal jej otázkou. „Frajer ti to priniesol. Je to tvoje.“

Marianna chvíľku váhala. Na obálke nebolo meno a mohlo sa stať, že vzadu niekto vymenil podnosy a ona mala naozaj dostať dezert. Potom sa ale premohla, vzala obálku do rúk a otvorila ju. Dnu bol poskladaný papier. Opatrne ho roztvorila.

To, čo hľadala si minule, začiatok ti teraz ukáže. Len ak sa pozrieš na veci minulé, to čo hľadáš, nájst dokážeš.

Marianna položila ruku na stôl a vzdychla. Zas je to tu.

„No, čo je?“ vyzvedal Tornádo.

Ona mu bez slova podala papier. Keď dočítal, vrátil jej ho a poobzeral sa dookola.

Lesia zatiaľ vybehla na chodbu a zbadala čašníka, ako rýchlo odväzuje zásteru. Pribehla k nemu a zastala pár milimetrov od jeho tváre.

„Čo tu robíš?!“ šepkala.

On sa až strhol. Poobzeral sa dookola a odtiahol ju do kúta za veľkú palmu.

„Lesia, prosím...“

„Povedz mi, čo tu robíš?“

„Tým sa netráp. Hlavne nikomu nič nehovor.“

„Mal si byť...“

„Viem, kde som mal byť,“ prerušil ju, „lenže veci sa zmenili. Je späť.“

Lesii sa slová zasekli v hrdle. Podlomili sa jej kolená a oboma rukami sa musela pevne chytiť.

„Je späť?“ vydýchla. „Kto...“

„Neviem. Ale jedno viem. Bude chcieť teba a Mariannu. Obe na seba musíte dávať pozor. Nikam nechodte.“

„Kde budeš ty?“

„Neboj sa, všetko bude dobré. Marianna pozná cestu.“

Lesia zmätene zažmurkala. „Marianna?“

Chlapec sa usmial a silno ju objal. „Dávaj na seba pozor. Onedlho sa vrátim.“ Pobožkal ju na vlasy a vzdychol.

„Lesia?“ ozvalo sa odrazu spoza nich.

Stála tam Barbie a zvláštne si ich premeriavala. Lesia sa odtiahla a otočila. Čašník ich medzitým rýchlo obišiel a vytratil sa von.

„Kto to bol?“

Lesia neodpovedala.

„Si tu?“ zamávala jej Barbie rukou pred očami.

„Áno, áno.“ chabo sa usmiala a pozrela na ňu.

„Kto to bol?“ zopakovala otázku.

„Ale... nikto.“ pokrútila hlavou a vyšla spoza palmy. „Mali by sme ísť. Marianna s Tornádom čakajú v jedálni.“

Barbie nadvihla obočie, no prikývla.

„Barbie,“ otočila sa k nej, „prosím, nikomu o tom nehovor. Veľmi ťa prosím.“

Ona sa povzbudivo usmiala a prikývla. „Tak poďme.“

Pri dverách ich už čakali ostatní. Spolu vošli do jedálne a pri poslednom stole zbadali Tornáda a Mariannu, ako si obzerajú nejaký papier.

„Naozaj si myslíte, že sa zmestíme k takému malému stolu?“ Samo prešiel za Tornáda a zvedavo pozrel na Mariannu.

„Ideme inde.“ pokrútila hlavou. Potom pozrela na Lesiu, ktorá stála úplne vzadu. „Kto to bol?“

Ona zaskočene mlčala.

„Poznáš ho?“ Marianna sa postavila a podozrievavo na ňu pozrela.

Ona rýchlo pokrútila hlavou.

„Prečo si sa ho tak zľakla?“

Lesia len mykla plecami. „To nebolo preto. Na niečo som si spomenula.“

Marianna pomaly prikývla, no nezdalo sa jej to. Nechcela ju ale trápiť, a preto sa pohla k väčšiemu stolu.

Keď si všetci posadali, Marianna im vysvetlila, čo sa stalo. Nechala ich, nech si prečítajú hádanku a tiež nezabudla spomenúť ani to, čo sa stalo v tej dedine.

„Fúha,“ Samo si pretrel čelo, „naozaj neviem, čo si o tom mám myslieť. Vy hej?“

Nikto neodpovedal. Ani jeden z nich netušil, čo sa deje. Popravde oni netušili, čo sa deje, už keď prvýkrát v Nípape nastúpili do lietadla.

„To je jedno.“ zhodnotila Marianna.

„Čo?!“ ozvalo sa jednohlasne a všetky oči boli okamžite na nej.

„Môže nám to byť ukradnuté. Nevieť ako vy, ale ja na tomto ostrove hľadám Daliiných rodičov. Nič iné.“

Jej priatelia pomaly prikývli, no Tornádo si ju zamyslene premeriaval. Nepozdávalo sa mu to.

Po obede vyšli z jedálne a zastali vo vstupnej hale.

„Ako sme si sľúbili,“ začala Marianna, „ideme do knižnice. O desať minút pri tej palme.“ ukázala ma

kvetináč.

Všetci zborovo prikývli a rozišli sa. Len Tornádo pri nej ostal a zas si ju zvedavo obzeral.

„Čo je?“

„Naozaj je ti to ukradnuté?“

Zostala ticho.

„Hovorila si niečo iné. Vraj Ivanovi nedáš pokoj.“

„Nemyslím, že to bol Ivan.“ ozvala sa nakoniec.

„Naozaj? Pretože podľa mňa sa to naňho dokonale hodí. Veď to on celý čas plánoval tie veci.“

„Tak fajn. Nechcem, aby sa mi do toho miešali. Najprv si všetko chcem premyslieť.“

„Takže budeš svoje plány tajiť pred priateľmi?“

Ona len pokrútila hlavou.

„Prečo ten papier jednoducho nehodíš do koša?“

„Naozaj by som chcela! Ja už nechcem ďalšie problémy! Videl si, ako Lesia stuhla? Určite ho pozná a ja som ho už tiež videla. Stavím sa, že patrí k Zoranovi.“

„No a čo?! Nech si patrí kam len chce.“

„Ty to nechápeš?! Ivan, Bongo, Zoran... všetci sú to jedna banda. Aj keď veľmi túžim dokázať Ivanovu vinu, mama má pravdu. Zistíme odkiaľ prišla tvoja mama a pôjdeme.“

„Tebe nenapadlo, že je možno niečo viac, ako len Ivan a moja mama?“

Marianna nechápavo nadvihla obočie. „Čo tým myslíš?“

„Sama si povedala, že neveríš na náhody.“

„Neverím a čo to s tým má?“

„Myslíš, že ten lístok je náhoda? To čo sa stalo v tej dedine je náhoda?“

„Nie! Je to zlý sen.“ vytiahla z vrecka kľúčik, na ktorý úplne zabudla.

„Čo je to?“

„Keď som išla k tebe do jaskýň, toto vypadlo z knihy.“

Tornádo prikývol. „Čo s tým teraz?“

Marianna si ho premerala. „Je to tvoje.“

„Nie, nechaj si ho. Ja to nepotrebujem.“

„Lenže...“

Tornádo pokrútil hlavou. „Ja... Opýtam sa otca, čo o tomto všetkom vie.“

„Zbláznil si sa?!“

„Nie, prečo?“

„Chceš mu to povedať? To nie je dobrý nápad.“

„Máš lepší?“

Marianna už zostala len bez slova stáť. Kľúčik stále zvierala v ruke a premeriavala si lístok.

„Otec nám povie aspoň to, čo vie.“

„A čo ak nič nevie? Nad tým si nerozmýšľal?“

„Určite niečo vie. Som si istý.“ trval na svojom.

Ona pokrútila hlavou a pozrela von cez okno. „Fajn, ideme za tvojím otcom.“

Tornádo sa zasmial a podal jej ruku. „Nikdy nebudeš tvrdohlavejšia ako ja.“

„Možno.“ zamrmlala.

„Marianna!“ zastavil ich hlas.

Ona sa prekvapene otočila. Na medziposchodí stál Edyho otec a tvár mu zakrývala kopa škatúl.

„Chod' za otcom sám. Dobeňem t'a.“ otočila sa na Tornáda a rozbehla sa k schodisku.

Edyho otec jej hneď podal tri škatule. „Podrž to.“

„To všetko je vaše?“

„Nie, nie. Idem to odniesť do auta. Ten pán, ktorý býva oproti nám, odchádza a potreboval pomoc.“

„Chápem.“ dychčala Marianna a zavalená kartónom schádzala po schodoch.

Edyho otec ju potom nasmeroval k skleneným dverám a pomedzi autá na parkovisku. Zastala až pri menšom zelenom renaulte. Položila škatule na chodník a zbadala, že za ňou okrem Edyho otca ide aj Barbie s Edym. Tiež plne naložení.

Za nimi sa spoza sklenených dverí vynoril aj starší manželský pár. Mohli mať niečo nad šesťdesiat. Žena bola aj v takomto veku veľmi pekná. Teraz už biele vlasy, ktoré mali možno trištvrt' metra mala elegantne zopnuté, štíhlu postavu jej tvarovali krásne letné šaty a aj jej oči boli nádherné. Nádherne modré, priam hypnotizujúce. Až sa jej zdalo, že také oči už niekde videla.

Muž tiež vyzeral celkom slušne. Rozhodne to nebol žiaden zošúverený stavec.

Keď zastali pri aute, muž vytiahol kľúče a otvoril ho. Pomaly začali nakladať škatule do kufra. Šlo im to vcelku rýchlo.

Nakoniec zostala len veža z tých menších. Žena sa po ne zohla, no keď ich dvíhala, tie dve, ktoré boli navrchu sa zakývali a spadli na zem. Ich obsah sa rozkotúľal po okolí.

„Och.“ žena vložila zvyšok do kufra a kľakla si na zem.

„Pomôžem vám.“ ponúkla sa Marianna a už aj ona zbierala rozhádzané veci.

„Ďakujem.“ usmiala sa žena.

O chvíľku boli škatule zas plné a pevne uložené v kufri. Edyho otec deti predstavil manželom.

„Toto je môj syn Edy a jeho priateľky Barbie a Marianna.“

Všetci traja sa usmiali a zdvorilo kývli hlavou.

„Teší nás.“ prehovorila žena. „Ďakujeme vám za pomoc.“

„Už odchádzate?“ zaujímala sa Marianna.

„Áno,“ prikývla, „chodíme sem každý rok. Ale neodchádzame úplne. Ešte zopár dní budeme niekde na ostrove.“

Marianna s úsmevom prikývla. „Tak to vám prajem peknú dovolenku.“

Žena pozrela na manžela a so smutným úsmevom prikývla. „Ďakujeme. Aj vám.“

Potom obaja nastúpili do auta, naštartovali a už ich nebolo. Marianna ešte pozerala za miznúcou zelenou škrvnou a mala veľmi zvláštny pocit. Ani to nevedela opísať. Akoby niečo stratila.

„Takže, čo plánujete dnes robiť?“ vyzvedal Edyho otec.

„Ideme do knižnice.“ pohotovo odpovedala Marianna a zvrtila sa na odchod.

Odrazu ju niečo upútalo. Pri jednom kríku ruží čosi ležalo. Vyzeralo to ako kúsok papiera. Zohla sa po

to a zistila, že je to stará fotografia.

Pozorne si ju prezrela. Bola čiernobiela a usmievali sa na ňu z nej traja ľudia. Zrejme rodina, rodičia a dcérka. V mame hneď spoznala tú staršiu ženu s krásnymi očami. Fotka asi vypadla zo škatule a vietor ju odfúkol z dohľadu.

Marianna pozrela za autom. Už ju nemohla vrátiť. Rozhodla sa preto, že si ju nechá. Na pamiatku. Šupla si ju do vrečka a rozbehla sa do hotela.

V hale stál Edyho otec s jej priateľmi. O niečom sa živo rozprávali.

„Á, Marianna. Práve som hovoril, aby ste boli opatrný.“

„Čo tým myslíte?“ nechápala.

„Potuluje sa tu plno zlých ľudí.“

„O čom to hovoríte?“ čudovala sa.

„Otec pred pár dňami pomáhal miestnym policajtom.“ objasnil Edy.

„Aha, tak. A čo s tým?“

„Nič. Len vám hovorím, aby ste si dávali pozor. Ten mladý muž, ktorý sa chcel vlámať sem do hotela na prvý pohľad nevyzeral vôbec nebezpečne.“

„Do hotela?“

„Pred pár dňami. Dobíjal sa niekde tam hore, na najvyššie poschodia. Keď sem prišli policajti, zistili, že dokonca napadol dievča, ktoré tam bolo. A pritom on sám dostal riadnu nakladačku.“

„Tak to býva.“ umelo sa usmiala Marianna a chystala sa odísť, lenže Edyho otec stále nahlas rozmýšľal.

„Ako sa to volal... Martin... Mirko... nie, nie, už to mám! Marko. Volal sa Marko.“

Marianna zastala. Pred očami sa jej vybavil obraz v ich prvý deň na ostrove. Ten chalan, ktorý býval so starcom. Tiež sa volal Marko. A spomenula si aj na tú veľkú modrinu pod jeho okom.

„Ste si istý?“ opýtala sa.

„Áno, áno, som si istý. Také niečo si človek zapamätá.“

Ona prikývla a zas sa otočila na odchod. Edy sa rozlúčil s otcom a spolu s Barbie bežali za ňou.

„Marianna, čo je?“ nechápala Barbie.

„Ale nič. Len chcem hovoriť s Tornádom. Mal zistiť niečo o tom odkaze. O päť minút som späť.“ prešla sklenenými dverami a rozbehla sa do dediny. Kľučkovala pomedzi domčeky až k tomu Nasibovmu.

Keď tam došla, zaklopala na dvere. Chvíľu sa nič nedialo, no potom začula kroky. Dvere sa pomaly otvorili a stál v nich... Marko.

Len čo ju zbadal, otočil hlavu tak, aby nebolo vidno tú modrinu.

Marianna si ho nedôverčivo premerala. „Je tu Tornádo?“

On už išiel niečo odpovedať, no zdvihol zrak a pozrel za ňu.

„Marianna, hľadal som ťa.“

Za ňou stál Tornádo a veselo sa usmieval.

Pohotovo sa otočila. „Aj ja teba.“

„Bol si za otcom?“

Tornádo pozrel na Marka. Aj Marianna sa otočila a pozorne si ho premerala.

„Marianna, ešte ste sa asi nestretli. Toto je Marko.“ predstavil jej ho Tornádo.

„Teší ma.“ stroho sa usmiala.

Marko len chabo kývol hlavou a ani na ňu nepozrel. Otočil sa na odchod a zmizol za domom.

„Je trochu tichý, ale ináč s ním je zábava.“ Tornádo sa snažil zachrániť situáciu.

„Jasné.“ nadvihla obočie. „Tak bol si za otcom?“

„Nenašiel som ho. Vraj išiel s Nasibom do džungle.“

Marianna prikývla. „To je dobre. Aj tak som s ním chcela hovoriť aj ja.“

„Nejdeme k ostatným?“ otočil sa.

„Hej, čakajú v knižnici. Mohli by sme už konečne začať robiť to, pre čo sme sem prišli.“ vyčítavo nášho pozrela.

On len prevrátil očami a vykročil dopredu po prašnej cestičke medzi domami. Ako tak išli, Tornádo ju z ničoho nič chytil za ruku. Mariannu to najprv trochu zaskočilo, no nedala na seba nič poznať a naďalej sa veselo usmievala.

Keď došli až k hlavnému hotelu, spomalili. Prešli cez sklenené dvere a Marianna na recepcii zistila, že knižnica je na tretom poschodí.

Nechcelo sa im ísť po schodoch, tak si počkali na výťah. Ten naozaj o pár sekúnd prišiel. Dvere sa samy otvorili a Tornádo s Mariannou vošli dnu.

Marianna už-už išla stlačiť trojku, keď sa odkiaľsi ozval hlas.

„Počkajte!“ a do výťahu vletelo mladé dievča.

Prekvapená Marianna len držala ruku vo vzduchu a ani sa nepohla.

Dievča si vydýchlo. Potom sa otočila a zasmiala sa na Marianninom vystrašenom výraze. Bola to Tina.

„Ále, Marianna.“

Ona sa konečne prebrala a tiež sa zasmiala. „Nesmieš ma takto strašiť.“

„Nechcela som. Lenže, samozrejme, ako vždy nestíham.“

„To chápem.“ usmiala sa Marianna a konečne stlačila tlačidlo. Potom si však uvedomila, že sa ani nespýtala, kam Tina ide. „Prepáč, zabudla som. Na aké poschodie?“

„Ja?“ veselo sa usmiala. „Ále, až úplne hore. Určite vystupujete skôr ako ja.“

Marianna prikývla a pozrela na Tornáda. Stál úplne v rohu na opačnom konci ako Tina. Ruky mal prekrížené a nebezpečne na ňu zazeral. Až sa začínala báť, že si to Tina všimne. Nechcela stratíť kamarátku len preto, že mal Tornádo zlú náladu.

Lenže bolo neskoro. Tina sa konečne otočila aj k Tornádovi. Veselo sa usmiala, no keď zbadala jeho zlostný výraz, trochu zneistela.

„Vidím, že je tu aj tvoj priateľ. Tornádo však?“

On nepohol ani chlpom.

„Moja pamäť na mená je v poslednom čase dosť mizerná. Stretávam kopec nových ľudí.“

„Chápem.“ zasmiala sa Marianna a snažila sa odlahčiť atmosféru.

Už skoro zastali na tretom poschodí, keď s odrazu vyplo svetlo a výťah zastal. Zostali visieť medzi

poschodiami v takmer úplnej tme.

4. Kapitola - KNIŽNICA

Marianna sa zmätene obzerala. „Čo sa stalo?“

„Ále, zrejme niečo vypadlo.“ s ľahkosťou odpovedala Tina. „Dnes to nie je po prvýkrát. O chvíľu to zas naskočí, uvidíš.“

Marianna nakoniec prikývla, no Tornádo to len tak nenechal.

„Nemali by sme niekoho zavolať?“

„Nebudeme ich tým otravovať. O chvíľku sa to opraví samo.“ odpovedala Tina s úsmevom, ktorý však už nebol až taký priateľský.

„Tak fajn,“ Marianna sa zviezla dolu popri stene a sadla si na zem, „počkáme.“

Tina s Tornádom zostali stáť a nebezpečne na seba zazerali.

„Čo dnes robíš?“ snažila sa prerušiť ticho Marianna.

„Ja?“ nechápala Tina.

„Hej.“

„Ále, tak ako každý deň. Dopoludnia mám program pre deti, popoludní pre celý hotel a po večeri pre dospelých. A medzitým robím čokoľvek iné, čo mi prikážu. A čo vy? Nenudíte sa?“

„To rozhodne nie.“ precedil cez zuby Tornádo.

Marianna sa povzbudivo usmiala. „Nie, neboj sa. Tieto ostrovy sú veľmi zaujímavé. Akurát ideme do knižnice.“

„Ále, do knižnice?“ čudovala sa Tina.

„Hej, chcem nájsť niečo o ľuďoch, ktorí tu žijú. Hovorila som ti, že ma to celé fascinuje.“

„Tuším, že si to spomínala.“ lovila v pamäti Tina.

Marianna sa usmiala. Potom si spomenula na šatku, ktorú našli. Kam ju len dala?

„Ináč, vieš, že tam za kopcom je jedna dedina? Je dosť blízko.“

„Naozaj?“ Tina mykla plecami. „Netušila som to. Ale mohli by sme si tam spraviť výlet. Ďakujem za tip.“

„Nemáš za čo.“ veľavravne nadvihla obočie. Všimla si však, že jej na jednom uchu chýba náušnica.

„Stratila si náušnicu?“

Tina zdvihla ruku a ohmatala si ucho. „Asi hej.“ usmiala sa. „Musela mi spadnúť niekde do mora.“

„Do mora?“

„Dnes ráno som sa bola s priateľom potápať. Musela mi vypadnúť.“

Tornádo si ju premeral. „Zvláštne, že ti to vôbec neprekáža.“

Marianna ho rýchlo buchla do nohy.

„To nie.“ Tina sa zasmiala, no Tornádo cítil, že začína byť nervózna. „Je to len náušnica. Sú oveľa dôležitejšie veci.“

„To je pravda.“ postavila sa Marianna, aby sa náhodou nepobili.

Odrazu sa svetlo zaplo a výťah konečne zastal na svojom mieste. Dvere sa otvorili a Tornádo s Mariannou vystúpili.

„Vidíte, hovorila som, že sa to opraví.“ usmiala sa Tina a stlačila najvyšší gombík. „Prajem ešte pekný

deň.“

Marianna jej veselo zamávala a počkala, kým sa dvere nezavrujú. Potom sa otočila a bez slova kráčala dopredu k veľkým dreveným dverám, nad ktorými bol nápis KNIŽNICA.

„Toto sa volá irónia osudu.“ zavrčal Tornádo.

„Možno.“ mykla plecami Marianna a kráčala ďalej.

Tornádo len pokrútil hlavou.

Spolu došli až k dverám. Bola na nich vyvesená tabuľka otváracích hodín.

„Máme ešte päť hodín na to, aby sme našli noviny, ktoré potrebujeme.“ zasmiala sa Marianna a odtisla dvere.

Knižnica bola aj na také stiesnené priestory hotela dosť veľká. Vysoké regály lemovali obe strany miestnosti a okrem nich tam stálo ešte zopár poličiek s knihami. Napravo odo dverí stál pult, kde mala knihovníčka svoj počítač.

„Dobrý deň.“ usmiala sa na ňu Marianna.

„Aj vám.“ odpovedala žena, ani na ňu nepozrela. „Čo potrebujete?“

„Hľadám oddelenie archívu.“

„Archívu?“

„No miestnosť, kde skladujete staré dokumenty, noviny, a tak.“

„Aha, tak.“ nadvihla obočie knihovníčka. Bola dosť mladá a mala mierne ázijské črty tváre. „Tiež ste tu s pánom Mokneským?“

Mariannine kútiky klesli úplne dolu a vyvalila oči. „Ivan je tu?“

„Áno,“ pritakala knihovníčka a zamkla počítač, „poďte za mnou.“

Vyšla spoza pultu a viedla ich krížom cez miestnosť do vedľajších dverí. Tie viedli do užšej chodby. Mala presklenú celú pravú stenu, na zemi ležal jednoduchý tvrdý koberec a na jej konci boli ďalšie drevené dvere.

Knihovníčka na ne jemne zaklopala a potom otvorila. Ustúpila nabok a nechala prejsť Mariannu a Tornáda.

Dnu boli všetci jej priatelia. Ema, Samo, Edy, Barbie, Danny a Emília. Okrem nich tam však bol aj Ivan Mokneský, ktorý akurát listoval v zažltnutých novinách.

Keď zdvihol pohľad, usmial sa a položil ich na stôl pred sebou. „Marianna, konečne si prišla.“

Kývol knihovníčke, ktorá prikývla a zavrela dvere. Marianna pootočila hlavou, aby sa uistila, že je zatvorené. Potom sa nahnevane oborila na Emu a Sama.

„Čo tu tento robí?!“

„Marianna, upokoj sa.“ pristúpil k nej Samo. „Ivan nám pomohol dostať sa sem.“

„Aha tak.“ zasmiala sa kyslo. „A predpokladám, že Ivan sa aj sám pridal a tiež nám ochotne a nezištne pomáha.“

„Presne.“ prikývla Ema.

„No tak, preberte sa!“ skríkla Marianna, prišla bližšie k stolu a ukázala naňho rukou. „Nevidíte, ako vami manipuluje?!“

„Bez neho by sme sa sem nedostali.“ namietala Ema.

„To vám tiež nahovoril?“ prudko sa k nej otočila Marianna.

„Nie, my...“

„Skúšali ste sem ísť sami? Povedala vám tá pani, že sem bez neho nesmiete?“ prerušila ju.

„Nie, ale...“

„Je niekde napísané, že sem musíme ísť s Ivanom Mokneským?“

„Marianna.“ oslovil ju Ivan.

„Ty sa neozývaj!“ ukázala naňho tentoraz prstom. Potom sa rozhliadla po miestnosti. „Neverím, že ste sa dali tak ľahko zmanipulovať!“

„Dali sme sa,“ aj Samo začal kričať, „a vieš prečo? Lebo sme tu všetci úplne neschopní a čakali sme len na teba, kým sem neprídeš a neobjasníš nám to, vieš!“

„Nekrič na mňa!“ ohradila sa Marianna.

„Ty si začala! Myslíš, že sami nevieme zistiť, kedy si z nás niekto robí bláznov? A len aby si vedela, to, že ty Ivana nenávidíš, neznamená, že to teraz budeme robiť všetci.“

„To od vás ani nechcem! Len chcem, aby ste vedeli, že on sa nám nesnaží pomôcť.“

„Ako vieš?“ zapojila sa do rozhovoru Ema.

Marianna pozrela na Ivana. On so založenými rukami sledoval ich hádku.

„Vieš ako to viem? Keď som sa s ním išla porozprávať, tak po nás začali strieľať, donútil ma skočiť z balkóna a mal tú drzosť povedať, že všetko je v poriadku. Vám ešte stále nedošlo, že toto nie je učiteľ? Je zapletený s neviem akými zločincami, naháňajú ho Zoranovi ľudia a kopa ďalších.“

„Lenže to sa nás netýka.“ trvala na svojom Ema.

„Vás možno...“

„To by stačilo!“ rázne ju prerušil Ivan.

Marianna sa naňho zamyslene zahľadela. „Hej?“

„Hej. Ak ma tu nechceš,“ zdvihol dlane, „dobré. Ale myslí na to, že som za vás zodpovedný.“

„Nie si.“ precedila cez zuby.

„Chápem, že si to nechceš pripustiť, ale som. Zavolať som vás sem, takže som. Som zodpovedný aj za vašich rodičov, aj za vás.“

Marianna zaťala päsť, no zahryzla si do jazyka. Nech si hovorí, čo chce. Svojimi blbými rečami ju nevyvedie z miery.

„Takže,“ obišiel stôl, „mám odísť?“

Marianna sa poobzerala. Všetci na ňu len ticho hľadeli.

„Marianna, potrebujeme pomoc.“ ozval sa Samo.

„Od neho nepotrebujem nič.“ odvrkla.

„Ako chceš.“ mykol plecami Ivan. Prešiel popri nej a zamieril ku dverám.

Tam ho zastavil Tornádo. „Počkajte.“

Ivan naňho prekvapene pozrel. Aj Marianna sa šokovane obrátila.

„Povedala si, že si nemyslíš, že to bol on. Prečo by nám potom nemohol pomôcť?“

Marianna pokrútila hlavou.

„Čo sa to tu deje?“ nechápal Ivan.

Tornádo vytiahol z vrečka lístok s hádankou a podal mu ho.

„Tornádo!“ Marianna k nemu bleskovo vyštartovala a chcela Ivanovi zobrat' papierik z ruky, no Tornádo ju zastavil.

„Pokoj. Nechaj to na mňa.“ veľ'avravne na ňu pozrel.

Ona sa nakoniec vzdala a odstúpila. Ivan si medzitým prečítal hádanku a nechápavo obracal papier.

„Máš pravdu, toto som nepísal.“ uznal. „Ale priznávam, že som to vymyslel.“ Podal to Tornádovi späť a zamyslene pozrel na stenu.

„Čo?“ nechápala Marianna.

„Ale nič.“ Ivan pozrel na Tornáda a zas zamieril k dverám.

Teraz sa mu úspešne podarilo vyjsť. Až keď za sebou zabuchol dvere, Marianna si premerala priateľov.

„Vidíte, on nám nepomôže. Len povie, že to potom vysvetlí, musí niekam ísť, a tak ďalej.“

„Dobre, dobre.“ uznal Samo a ukázal na kopu na stole. „Ale ty by si nám pomôcť mohla.“

Marianna prišla bližšie a prehrabla staré noviny. Boli zažltnuté a niektoré a potrhané.

„Toto sú kusy z archívu?“

„Sme na takmer opustenom ostrove, čo čakáš?“ mykol plecami, no potom zaregistroval Tornádov pohľad. „Teda, zrejme tu už pred nami bolo veľa ľudí, ktorí si ich tiež prezerali.“

Marianna nadvihla obočie, ale zostala ticho. Sadla si na jednu z drevených stoličiek a vzala si jeden výtlačok. Nebol až taký starý. Mal len desať rokov.

„Prečo sú tu všetky vytlačené kusy za posledných štyridsať rokov?“

„Pretože ich tu nemajú zoradené.“ odpovedala Ema mrzuto.

„To sú akože poukladané úplne od vecí?“ zúfalo vzdychla Marianna.

„Akože hej.“ zavrčal Samo a tiež si vzal jednu do rúk. „Takže by sme si mohli pohnúť.“

Marianna prevrátila očami a oprela sa. Aj Tornádo si sadol a vzal si kopu novín. Ona zdvihla tie, ktoré držala v ruke a pozrela na dátum.

13. apríl 2005

Na titulnej strane nebolo nič zaujímavé, preto otočila list. Hneď na prvej vnútornej stránke svietila veľké čierno-biela fotografia. Boli na nej popadané stromy, nákladné auto a zopár mužov s pílami. Pod fotkou bol veľký nadpis.

Koniec odlesňovania

Článok bol dlhý skoro na tri stránky. Marianna ich len prebehla očami, no uprostred druhej ju zarazilo jedno číslo.

... doteraz sme zaznamenali úbytok stromov o 40 percent, čo predstavuje asi 200 000 stromov za pol roka,“ vyjadril sa starosta ostrova Mili-zum a jedným dychom dodáva, že to nenechá len tak.

„Samozrejme, že sme už zalarmovali svetové spoločnosti. Naše ostrovy sú jednou z mála prírodných rezervácií zachovaných v pôvodnom stave, preto je nehorázne, ako si niekto dovolil niečo také.

Očakávame, že v najbližšej dobe dôjde k zlepšeniu.“

Marianna dočítala odsek dokonca. Na ďalšej strane bola zas veľká fotografia dvoch mužov podávajúcich si ruky. Podľa popisu pod ňou zistila, že ten vyšší a starší je starosta ostrovov a ten maličký s klobúkom na hlave bol riaditeľ nejakej svetovej organizácie.

Chvíľu len tak hľadela na fotku a nevedela sa zbaviť zlého pocitu, keď sa pozrela na menšieho muža.

Jeho úsmev a výraz v očiach boli skoro zlovestné.

Rýchlo však potriasla hlavou a odohnala ten pocit preč. Prelistovala celé vydanie, no nič zaujímavé už nenašla. Odložila ich však osobitne na parapetnú dosku, ktorá bola za ňou, aby sa jej nestratili.

Takto prechádzala spolu s priateľmi ešte vyše stovku výťahov asi dve hodiny. Keď už mali konečne prázdny stôl, Samo chcel priniesť ďalšie, no dnu vošiel Ivan.

„Rodičia vás hľadajú.“ oznámil a rozhladol sa po miestnosti.

Všetci okamžite vyskočili zo stoličiek. Teda okrem Marianny. Ona len zdvihla pohľad od zaujímavého článku o ananáse.

„Kde sú?“ opýtal sa Samo.

„Dolu na parkovisku.“ oznámil Ivan. „Niekam sa chytajú.“

Deti zaradom položili noviny na stôl a vybehli z knižnice. Marianna si len nerušene čítala a čakala, kým všetci odídu. Nakoniec dnu zostala len ona, Ivan a Tornádo.

„Tornádo, odkázal by si mojim rodičom, že musím niečo dokončiť? Popraj im za mňa peknú cestu.“ milo sa usmiala.

Tornádo chvíľu váhal, no nakoniec prikývol a tiež odišiel.

„Ďakujem!“ zakričala za ním.

Ivan počkal, kým jeho kroky doznejú na chodbe a zavrel dvere. S pobaveným úškrnom sa otočil k Marianne.

„Čo je ti smiešne?“ opýtala sa, ani nezdvihla pohľad.

„To aká si ku všetkým milá, iba ja som pre teba menej ako tie noviny, čo držiš v ruke.“

Marianna zavrela noviny a položila ich na stôl. „Neviem ako ostatní, ale moje priateľstvo si musíš získať. A obzvlášť, keď si hnusný klamár a podvodník.“

„To si určite zapamätám.“ prikývol a oprel sa o stôl.

„Kam si ich poslal?“

„Koho?“ nechápal.

„Rodičov predsa.“

„Išli na výletnú plavbu. Majú to v programe. Ja som ich nikam neposlal.“

„Hovor si čo chceš. Ja viem, že ty máš prsty vo všetkom. Určite si im podstrčil ten nápad alebo si to nahovoril niekomu tu v hoteli.“

„Opakujem, že ja s tým nič nemám. To tvoja priateľka Tina.“

„Odkiaľ vieš, že sa priatelím s Tinou?“ premerala si ho.

Ivan pozrel von oknom. „Na takom malom ostrove sa nič nedá utajiť.“

Marianna prižmúrila oči. „Takže už ma zas špehuješ?“

„Mohla by si prestať?“

„Ja?!“

„Áno, ty. Rád by som sa s tebou porozprával.“

Marianna prevrátila očami a zvalila sa na operadlo. Ivan podišiel o pár krokov bližšie a premeral si ju.

„Čo keby si prestala hrať nafúkané a urazené dievčatko?“

Marianna prekrížila ruky. „Čo keby si ma nechal na pokoji?“

„Marianna, ty sama si s týmto súhlasila.“

„Nesúhlasila. Ja som...“

„No, čo si?“ nadvihol obočie. „Nechcela si presne toto? Prestaň, prosím, hrať na obe strany. Ak chceš odísť domov, ja vás tu nedržím. Ale ak tu chceš zostať, budeš hrať moju hru.“

Marianna sa postavila zo stoličky a otočila sa k oknu. Nepáčilo sa jej, že na ňu Ivan tak zazerá.

„Doteraz som ti to toleroval, ale už stačí. Ja tu nie som na výlete. Takže ak mi chceš seriózne pomôcť, správaj sa podľa toho. Aj moja trpezlivosť má hranice.“

„K tvojim posledným vetám sa radšej vyjadrovať nebudem. Ale rada by som sa opýtala na tvoju hru. Pokiaľ mi nepovieš, čo sa tu deje, nebudem ti pomáhať.“

„Vysvetlím ti to. Ale najprv si vyber.“

„Prečo?“ otočila sa.

„Lebo také sú pravidlá. Aj ja som si musel najprv vybrať.“

„Ja nie som ty.“

Ivan len pokrútil hlavou.

„Mám si vybrať?“ zamyslela sa. Čo by povedali jej priatelia? Im sa na ostrovoch páči a pravdupovediac aj jej. A navyše je tu Tornádo.

Z jej uvažovania ju vytrhlo nejaké škrabanie pri dverách. Nieкто tam bol a čosi robil. Pozrela tým smerom a potom na Ivana.

„Počuješ to?“

„Čo?“

„Tam pri dverách nieкто je.“

Ivan si dvere premeral a počúval. Lenže teraz bolo všade ticho. Ten nieкто buď odišiel, alebo tam naozaj nikto nebol.

„Tak dobre.“ vzdychla Marianna nakoniec. „Ale,“ dodala rýchlo, „povieš mi, kto v skutočnosti si a čo ešte s Petrom chystáte.“

„Dohodnime sa, že sa to postupne dozvieš.“ navrhol.

„To teda nie! Toto od teba počúvam od začiatku.“

Ivan sa chystal niečo namietnuť, no okno za Mariannou sa odrazu rozletelo a dnu vletel ťažký predmet. Chvíľku sa kotúľal po zemi. Sklenené črepiny ležali všade naokolo a Marianna len v šoku stála a nevedela sa pohnúť.

Ivan však na nič nečakal a doslova ju odniesol od okna. Vec, ktorá dopadla na zem začala hneď horieť. V sekunde sa zapálil aj starý koberec a papiere, ktoré ležali na zemi.

Marianna sa len roztrasene prizerala, čo sa deje. Ivan sa zas rozbehol k regálom a čosi hľadal. Keď videl, že tam len tak stojí, ukázal na dvere.

„Bež po pomoc!“

Marianna poslúchla a rozbehla sa ku dverám. Teraz už začínal horieť aj stôl a drevené regály.

Ona rýchlo prišla ku dverám a stlačila kľučku. Tá sa síce pohla, no dvere zostali zatvorené. Boli zamknuté.

Marianna na ne len zízala. Po niekoľkých sekundách šok vystriedala panika. Začala nimi lomcovať, búchať, ale ani sa nepohli.

„Je zamknuté!“ zakričala vystrašene na Ivana.

On prekvapene vyvalil oči. „Čo tým myslíš?!“ prihnal sa ku dverám a tak silno nimi potriasol, až sa Marianna bála, že ich zničí.

„Dokelu!“ vykrikol a rozbehol sa k oknám. Všetky otvoril dokorán, aby sa aspoň trochu zbavili štiplavého dymu, ktorý už naplňal miestnosť.

„Hľadaj niečo, čím to uhasíme!“ prikázal a zas začal mlátiť do dverí.

Marianna sa celá roztrasená poobzerala. Nikde nevidela žiaden výklenok alebo niečo podobné, kde by sa dal dať hasiaci prístroj. A tiež vážne pochybovala, že by v knižnici hotela nejaký mali.

Z toho dymu ju pomaly začala bolieť hlava. Tá bolesť sa dost' rýchlo dostala aj do nôh a o chvíľu sa už popri stene zviezla dolu na zem. Oproti nej horel koberec a zvyšky novín.

Keď si Ivan všimol, že Marianna je na zemi, okamžite k nej pribehol a zdvihol ju na nohy.

„Nie, nie, nie. Nezatváraj oči!“ prikázal a ťahal ju k oknu.

Teraz už horelo úplne všetko. Oheň im pomaly ukrajoval z podlahy a vysoké plamene šľahali až po strop. V celej miestnosti bolo strašne horúco a Marianna takmer nič nevidela, pre všetok ten hustý dym.

„Nedýchaj ten dym!“ prikázal Ivan a vysadil ju na parapet.

Lenže bolo už neskoro. Marianne sa zatvárali oči a v pľúcach mala veľa dymu a popola.

Jediné, čo si ešte stihla zapamätať, boli Ivanove vystrašené oči a to, že ktosi búchal na dvere.

5. Kapitola - POPOL

Tornádo zbehol po schodoch do vestibulu. Za sklenenými dverami zbadal na parkovisku stát' Marianniných rodičov. Chytil kľučku a všimol si, ako sa mu chveje ruka. Ani v najhoršom sne si však nechcel pripustiť, že by z nich mal strach.

Nakoniec sa zhlboka nadýchol a vyšiel von. V hlave si opakoval rozhovor, ktorý si vymyslel cestou dolu.

„Zdravím.“ usmial sa milo, keď k nim došiel.

Mariannina mama naňho vrhla nahnevaný pohľad, no jej otec sa zdvorilo usmial.

„Kde je Marianna?“

„Zostala v knižnici.“ odpovedal pohotovo. „Mám vám popriať pekný výlet.“

„Jasné,“ zasmiala sa Nina, „ona nám praje pekný výlet, zatiaľ čo...“

„Nina, pokoj.“ zastavil ju jej manžel. „Prečo neprišla dolu?“

Tornádo si ich oboch premeral. V hlave sa mu hneď vynorila odpoveď, že zostala s tým učiteľom, no keďže videl, akú náladu má pani Murfanová, radšej zostal ticho.

„Hm, prečo tu nie je? Ostatný sem prísť mohli.“ pripojila sa jej mama.

Tornádo sa snažil niečo vymyslieť, no nič mu nenapadalo. „Neviem.“ odpovedal nakoniec.

„Nevieš?“ čudoval sa pán Murfan.

Len mykol plecami.

„Tak teda dobre. Oceňujem tvoju úprimnosť. Ale s Mariannou sa ešte porozprávam.“

Tornádo prikývol a pozrel na ostatných. Rodičia začali nastupovať do taxíkov, ktoré akurát prišli.

„Nina, mali by sme ísť.“ upozornil pán Murfan manželku.

Ona prikývla, no pozrela na Tornáda. „Mám taký zvláštny pocit. Si si istý, že je v poriadku?“

Tornádo pohotovo prikývol. V tej istej chvíli začuli, ako sa kdesi rozbilo sklo. Všetci sa strhli a zmätene sa obzerali.

„Čo to bolo?“ zneistela pani Murfanová.

„Len nejaké sklo.“ usmial sa Tornádo, no aj on mal menšiu pochybnosť.

„Mali by sme sa ísť pozrieť.“

„Neboj sa, oni si to vyriešia. Musíme sa ponáhľať.“ ťahal ju preč jej manžel.

Nina však stála ako priklincovaná. „Nie. Najprv idem za svojou dcérou. Keď tu pobehuje Ivan, nemám dobrý pocit.“ pozrela na manžela.

Tornádo sa medzitým otočil. Nepotreboval počuť niečiu hádku. Mal ich dosť doma.

Radšej si zvonku prezrel hotel. Hneď si všimol hustý čierny dym valiaci sa z bočnej prístavby.

Najprv len zaskočene stál. Potom začal počítať poschodia. Horelo na treťom. Naľavo od výťahu. V zadnej prístavbe.

„Marianna.“ dostal zo seba a rozbehol sa dnu.

Pani Murfanová, ktorá ho počula, tiež pozrela na dym. Doširoka otvorila ústa a rozbehla sa za ním.

Všetci prítomní na nich len prekvapene zívali. Až keď si všimli hustý dym, Edyho otec, pán Murfan a Samo okamžite utekali do hotela.

Tornádo už zdolával schodištia neprekonateľnou rýchlosťou. Mariannina mama, ktorá bežala hneď za ním ho na druhom poschodí dobehla a dokonca došla na tretie skôr ako on.

„Do knižnice, doľava!“ zakričal a snažil sa chytiť dych.

Pani Murfanová bežala bez prestávky. Vbehla do otvorených dverí knižnice a tam ledva stihla zastať. Nikde nikoho nevidela. Ani žiaden oheň.

Stôl s počítačom bol prázdny a knihovníčka nebola ani medzi regálmi.

Tornádo tiež rýchlo vbehol, no nezastavil. Hnal sa k bočným dverám. Rýchlim švihom ich otvoril a prebehol chodbičkou. Ďalšie dvere boli zatvorené a okraje mali mierne čierne. Z medzier kde-tu vychádzali obláčiky dymu.

Svižne chytil kľučku a zalomcoval nimi. Ani sa nepohli. Nieкто ich musel zamknúť.

„Marianna!“ aj Nina začala búchať na dvere.

Tornádo na nič nečakal a rozbehol sa preč. „Počkajte tu!“ prikázal jej.

Pohl'adom preskenoval celú knižnicu, a keď nenašiel knihovníčku, vyšiel von. Akurát, keď sa poobzeral, dvere výťahu sa otvorili a vystúpila z neho malá žena s konským chvostom a okuliarmi.

„Kde ste boli?!“ spustil Tornádo a pribehol k nej.

Ona nerozumela, čo sa deje.

„Rýchlo! Máte kľúče od tej ďalšej miestnosti?“ chytil ju za predlaktie a dotiahol ju až do knižnice.

Žena vystrašene vytiahla zväzok kľúčov a podala mu ich. On ju pustil a rozbehol sa zas k Nine.

Knihovníčka ho nasledovala.

Pribehol k dverám a začal zaradom skúšať kľúče. Keď žena zbadala obhorené dvere a zacítila dym, otočila sa a bežala zavolať pomoc.

Tornádovi sa na šiesty raz podarilo odomknúť a otvoriť dvere. Hneď ako to spravil, zavalil ich oblak dymu. Jeho to však nezastavilo a vošiel dnu.

Horelo tam úplne všetko. Dokonca aj nejaké časti podlahy. Na ľavej strane zbadal pri okne dve postavy.

Preskočil ohníky a pribehol k oknu. Ivan stál pri parapete, na ktorej sedela Marianna. Oči mala zatvorené a hlavu ovisnutú.

„Čo sa jej stalo?!“ prekvapene na ňu pozrel.

„Potrebuje vzduch. Priotrávila sa.“ odpovedal Ivan. Zdvihol ju do vzduchu a spolu s Tornádom ju preniesli ku dverám.

Tam medzitým došli aj pán Murfan a Edyho otec, ktorí niesli vodu. Aj nejakí zamestnanci hotela im prišli pomôcť.

Ivan a Tornádo, celí čierni od dymu, vyniesli Mariannu až do hlavnej knižnice. Tam na nich čakala Nina.

Hneď ako zazrela Ivana, zovrela päste a oči jej naplnila nenávisť. Potom sa ale začala venovať svojej dcére. Pomohla Tornádovi uložiť ju na koberec a bežala pootvárať všetky okná.

Ivan sa medzitým zviezol do kresla a hlavu si vložil do dlaní. Nechýbalo veľa a aj on by skončil ako Marianna.

Nina si rýchlo kľakla k dcére a skontrolovala jej dýchanie a pulz. Marianna našťastie ešte dýchala, no pomaly slabla.

„Priotrávila sa oxidom uhoľnatým.“ informoval ju Ivan.

„Čo si ty lekár?“ opýtala sa ironicky.

„Som chemik. Ale áno, mám kurzy prvej pomoci.“

„Tak mi pomôž!“

Mokneský sklzol z kresla a kľakol si vedľa Niny. Pozrel na ležiacu Mariannu.

„Dones studenú vodu.“ prikázal Tornádovi.

On sa rýchlo postavil a vybehol na chodbu.

Ivan si pretrel oči a zas pozrel na Mariannu.

„Si v poriadku?“ premerala si ho Nina.

„To bude dobré.“ prikývol, no netváril sa práve najšťastnejšie.

Tornádo sa vrátil s fľašou vody nasledovaný knihovníčkou. Keď zbadala ležiacu Mariannu, zastala v polovici kroku.

„Už ide pomoc.“ ubezpečila Ninu.

„Ďakujeme.“ usmiala sa a vzala fľašu od Tornáda. Vytiahla z vrecka servítky a zopár z nich poliala vodou. Potom ich priložila Marianne na čelo a krk.

Nakoniec sa otočila k Ivanovi, ktorý teraz ledva dýchal. Posadila ho do kresla a šplechla mu do tváre polovicu vody, ktorá zostala vo fľaši.

„To aby si sa prebral.“ zahlásila, keď mu podávala vreckovku. „Ešte budeš mať príležitosť všetko vysvetliť.“

O asi tri minúty došli hasiči, policajti a doktor. Oheň sa podarilo uhasiť a našla sa aj zápalná fľaša, ktorá všetko spôsobila. Lenže Marianna sa nepreberala. Doktor jej nasadil masku s kyslíkom, zatiaľ čo ďalší kontroloval Ivana.

„Čo je s mojou dcérou?“ ustarostene pozrela Nina na Mariannu.

„Má v krvi priveľa oxidu uhoľnatého. Viac ako šesťdesiat percent. Bude chvíľu trvať, kým zas prijme dosť kyslíka. Ak by dnu ostala ešte minútu, bola by to smrteľná dávka.“

Nina pozrela na Tornáda, ktorý stál oproti nej.

„Mali ste naozaj šťastie.“ dokončil doktor. „Vezmeme ju do nemocnice. Zopár dní bude mimo.“

Pán Murfan sa pridol k manželke. Obaja spolu s Tornádom pozerali, ako Mariannu odvážajú preč z knižnice. Za ňou nasledoval aj Ivan v sprievode ďalšieho doktora.

Na chodbe čakali jej zvyšní priatelia spolu s rodičmi. Keď zbadali Mariannu, chvíľu im trvalo, kým si uvedomili, čo sa vlastne stalo.

„Marianna.“ zašepkala Ema a oprela sa o stenu.

„Čo sa to deje?“ nechápal Samo.

„Nič dobré.“

„Mali by sme odísť!“ rozhodla Emina mama.

„Teraz rozhodne nie.“ nesúhlasila Nina. „Marianna tam zostane niekoľko dní.“

„Teraz sa hlavne všetci upokojíme.“ z dverí vyšiel Edyho otec a pozorne si premeral všetkých prítomných. „Najlepšie sa na to zabudne, ak tu nebudeme. Všetci idú povinne na výletnú plavbu. Dnes večer.“

„To rozhodne nie.“ rázne pokrútila hlavou Nina. „Ja sa už od svojej dcéry nepohnem.“
Edyho otec sa k nej otočil. „Nina, premýšľaj. Tým, že sa budeš celú noc trápiť jej nijako nepomôžeš.“
„Čo by si na mojom mieste robil ty?“
„Hlavne pokoj.“ zasiahol Mariannin otec. „Bolo to ťažké popoludnie. Na večeri sa dohodneme, čo budeme robiť.“
Rodičia súhlasili a pomaly odchádzali k schodisku alebo do výťahu. Len Mariannini priatelia a Tornádo zostali pred knižnicou.
Dnu boli ešte stále nejakí policajti a pár hasičov.
„Vysvetlí mi niekto konečne, čo sa deje?“ zopakoval svoju otázku Samo.
„Vyhorela knižnica.“ oznámil Tornádo a s prekríženými rukami sa oprel o zárubňu.
„Len tak?“ nechápal Edy.
„Niektó hodil dnu cez okno zápalnú fľašu.“
„Ale prečo?“ Ema sa oprela chrbtom o stenu a zviezla sa dolu. „Prečo by to niekto chcel urobiť?“
„Zrejme niekomu vadila Marianna v knižnici.“ zhodnotil Samo.
„Alebo Mokneský.“ pridala sa Barbie.
Celá skupinka na ňu prekvapene pozrela.
„Čo je? Veď sama Marianna hovorila, že je do niečoho zapletený. Čo ak to malo patriť jemu?“
„Lenže čo ak nie? Čo ak je na vine zas Marianna?“ odporoval jej Samo.
„Mám taký pocit, že na všetky tieto otázky vedia odpovedať len dvaja ľudia.“ vyhlásil Tornádo.
Samo naňho uprene pozrel. „Súhlasím.“
„Takže teraz budeme len tak čakať, kým sa Marianna dá dokopy?“ oboch si ich premerala Ema.
„Nie, nepotrebujeme predsa Mariannu na to, aby sme zistili, čo sa stalo.“
„Nebola by som si taká istá.“ zachichotala sa Barbie. „Poslednýkrát to nedopadlo najlepšie.“
„Lenže vtedy sme nevedeli to, čo teraz.“
„A smiem vedieť, čo vieme teraz?“ pripojila sa Ema.
„Hľadáte rodičov mojej mamy.“ odpovedal Tornádo. „A okrem toho, Marianna sa snaží zistiť niečo o zlatom zvitku a o učiteľovi.“
„Naozaj?“ Ema sa postavila zo zeme. „Toto nám ešte presne objasni.“
„Dobre, ale nie tu.“ ostražito sa obzrel. „Stretneme sa o pol hodinu pred hotelom.“
Ema pozrela na ostatných. Keď videla, že nikto neodporuje, prikývla.
Potom sa jeden po druhom pobrali do izieb. Len Tornádo zostal na chodbe. Prešiel k oknu na jej konci, oprel sa o parapet a čakal.
Od Marianny sa naučil, že všetko podozrivé treba skontrolovať. A toto bolo viac ako len podozrivé. Možno bola pravda, že niekto chcel zneškodniť Ivana, no nevedel si predstaviť, prečo by to robil takto.
V mysli sa mu vynárali rôzne útržky spomienok na dnešnú návštevu knižnice. Na chvíľku si vybavil, ako Marianna zaujato hľadela na jednu fotku v novinách. A potom... potom ich odložila. Za seba na parapet.
Skúsil si tú chvíľu vybaviť ešte raz. Prišli spolu, Marianna si sadla a vzala si prvé, čo jej prišlo pod

ruku. Otvorila noviny, niečo čítala, otáčala stránky a potom len tak hľadela. Zatvorila noviny, poobzerala sa a položila ich za seba. Presne.

Tornádo pozrel na dvere od knižnice. Boli mierne pootvorené a počul spoza nich kroky. Za malú chvíľku vyšli na chodbu dvaja požiarnici. Ani si nevšimli, že tam stojí, len prišli k výťahu a odišli.

O ďalších pár minút vyšli aj zvyšní policajti. Tornádo sa zohol dolu a tváril sa, že kontroluje elektrickú zástrčku. Chvíľu sa zdalo, že si ho nevšimnú, no jeden z nich sa odrazu otočil a kráčal rovno k nemu.

Tornádo naprázdno prehltol. Začala ho chytat' panika. Čo spraví, ak policajt zistí, že nie je elektrikár? Policajt medzitým prišiel až k nemu.

„Ty tu pracuješ, však?“ opýtal sa prísne.

Tornádo nespustil oči zo zástrčky a prikývol.

„Fajn. V knižnici horelo a niekto by sa mal pozrieť na elektrinu.“

„Pôjdem tam.“ odsekol Tornádo a snažil sa, aby sa mu netriasol hlas.

„Dobre.“ prikývol policajt a viac si ho už nevšímal. Otočil sa a pripojil sa ku kolegom vo výťahu.

Keď sa dvere zatvorili, Tornádo si vydýchol. Postavil sa zo zeme a zamieril rovno do knižnice. Dvere neboli zamknuté, takže s tým nemal problém. Prešiel až ku dverám do ďalšej miestnosti.

Boli otvorené. Kedysi biele steny chodbičky boli teraz šedé s čiernymi fl'akmi. Dvere do archívu novín boli vybrané z pántov a položené vedľa. Okná ešte stále dokorán sem-tam zatvoril vietor vonku. Miestnosť bola teoreticky prázdna. Koberec a noviny zhoreli úplne, stôl, regály a časti podlahy boli len obhorené.

Všetko bolo mokré. Po zemi tiekli potôčiky vody, ktoré sa miešali s popolom. Bol to naozaj smutný pohľad.

Tornádo opatrne prešiel k stolu a rozhlíadol sa. Na parapetnej doske pred ním sa naozaj niečo belelo. Prešiel až k oknu a odhrnul prach s popolom.

Pod všetkou tou špinou naozaj ležali neporušené noviny. Boli síce celé premočené, no dali sa vysušiť. Opatrne ich vzal do rúk, tak aby ich nepotrhal a prečítal si dátum.

13. apríl 2005

Zrejme to boli tie noviny, ktoré si Marianna odložila. Jemne ich preložil, aby sa nezničili a chystal sa odísť.

Odrazu zbadal, ako sa niečo na dlážke zalesklo v lúčoch slnka odrážajúcich sa od okna.

Prešiel k tomu miestu a zohol sa. Bolo to napravo od dverí pri jednom z regálov. V popole z novín ležala zlatá náušnica s lesklým ružovým kameňom.

Podvihol ju a očistil od špiny. Potom si ju pozorne prezrel. Zdalo sa mu, že takúto náušnicu už niekde videl. Najprv rozmýšľal, či ju nestratila Marianna, lenže ona mala obe náušnice, keď ju niesol preč.

Potom si spomenul na rozhovor vo výťahu. Tina mala presne takú. Ale len jednu. Vavela, že tá druhá jej spadla do mora.

Spomenul si aj na knihovničku, ktorú dotiahol do knižnice. Až vtedy si uvedomil, že to nebola tá, ktorá tam bola, keď prišli.

Táto bola mladšia a vyzerala inak. A tiež jej na jednom uchu chýbala náušnica.

Tornádo sa pozorne zamyslel. Vtedy vôbec nerozmýšľal. Keď si to tak prehrával, zistil, že tá druhá

knihovníčka vlastne vôbec nebola knihovníčka. Bola to Tina.

Zovrel náušnicu a rýchlo vybehol von. Hlavné dvere za sebou zatresol a očistil si topánky od popola. Potom sa rozbehol k schodisku. Noviny opatrne poskladal a náušnicu si vopchal do vrecka.

Zbehol dolu a zastal až vo vstupnej hale. Sám ani netušil kam ide, no chcel hlavne zmiznúť z hotela.

„Á, Tornádo, kde si nechal Mariannu?“ ozval sa vedľa neho veselý hlas.

Až sa striasol. Vedľa neho stála Tina a milo sa usmievala. On jej ten úsmev už vôbec neveril.

„Hm, vyzeráš trochu... šokovane.“ usmiala sa ešte širšie.

„Mám na to dôvod.“ odvrkol.

„Naozaj?“

„Asi si nepočula, že tu horelo.“

Tina sa zatváрила prekvapene. „Horelo? Kde?“

„V knižnici.“

„Ale veď tam ste...“ vyvalila oči a ustarostene si ho premerala.

„Áno, boli sme tam.“

„Ste všetci v poriadku?“

Tornádo si ju premeral. Vyzerala, že ju to naozaj zaujíma. „Ani nie.“

„Čo tým myslíš?“

„Marianna sa otráвила. Je v nemocnici.“

Tina doširoka otvorila ústa a prekvapene naňho zízala. „To naozaj?“

Ticho prikývol.

„To je mi strašne ľúto. Prídem ju pozrieť, ak budem môcť.“

„Neobťažuj sa. Bude v poriadku.“ odbil ju a bez ďalšieho slova ju obišiel.

Tina zostala len prekvapene stáť uprostred haly a ničomu nerozumela. Tornádo naopak presne vedel, čo plánuje urobiť. Dostať sa od nej čo najďalej. A taktiež si sľúbil, že jej nedovolí stretnúť sa s Mariannou. On jej to divadielko nezhltoľ.

Vo vrečku zovrel náušnicu a prebehol cez parkovisko. Dokáže Marianne, že to Tina je tu tá zlá. Potom si spomenul ešte na jednu vec.

Vtedy vo výťahu išla až úplne hore. Pokiaľ vedel, nič tam nebolo. Len sklad.

Otočil sa a pozrel sa hore. Teraz už konečne mal dôkazy, že Tina sa k Marianne nedostala len nejakou náhodou. Tak ako stále hovoril, náhoda neexistuje.

Potom sa rozhladol po parkovisku. Úplne na jeho konci zbadal Lesiu. Sedela na obrubníku a hlavu mala v dlaniach. Nad ňou stál nejaký chalan a niečo jej hovoril. Keď neodpovedala, chytil ju za ramená a potriasol ňou.

Tornádovi sa to nezdalo a kráčal k nim.

„Lesia!“ zakričal, načo rýchlo zdvihla hlavou a pozrela na chlapca.

On sa otočil a keď zbadal, že Tornádo ide k nim, rozbehol sa preč. Prebehol zvyšok parkoviska a vbehol medzi stromy do džungle.

Tornádo na nič nečakal a rozbehol sa za ním. Lesia sa ho chystala zastaviť, no bol veľmi rýchly. Bleskovo nasledoval neznámeho a o pár sekúnd mu už bol za päťami.

„Zastav!“ vyzval ho a odstrčal od seba konára.

On neodpovedal, len zrýchlil.

„Ako chceš.“ zamrmlal si Tornádo viac-menej pre seba.

Keď sa už chystal načiahnúť, neznámi prudko zabočil doľava. Predral sa cez husté papradie a pokračoval ďalej v neprístupnej džungli.

Tornáda to trochu zaskočilo, no aj on odbočil a za chvíľku ho zas dobehol. Neznámy sa ho snažil striasť všetkými možnými spôsobmi, lenže Tornádo sa ho držal ako kliešť.

Až keď došli na začiatok bambusového lesíka, Tornádo neodhadol prudkosť a ohybnosť konára, takže keď ho neznámy ohol, trafil ho rovno do hlavy.

To ho na chvíľu zastavilo, čo neznámy využil a zmizol medzi bambusom. Tornádo zlostne odsotil konár a dotkol sa tváre. Od obočia, cez nos až po krk sa mu tiahol obrovský škrabanec.

A navyše mu ušiel aj ten chalan. Zlostne kopol do hrudy hlíny a poobzeral sa. Nemalo zmysel hľadať ho medzi bambusom, pretože už bol zrejme ďaleko.

Neostávalo mu teda nič iné, iba sa otočiť a vrátiť sa späť.

6. Kapitola - VÝČITKY

Tornádo sa vynoril spomedzi listov papradia. Lesia stále sedela na zemi.

„Kto to bol?“ sadol si vedľa nej.

Neodpovedala.

„Lesia, kto to bol?“

„Prečo to chceš vedieť?“

„Chcem ti pomôcť.“

Zdvihla hlavu a pozrela naňho. „Pomôžeš mi tak, že na to zabudneš.“

„Kto to bol a čo od teba chcel?“ trval na svojom Tornádo.

„Nemôžem ti to povedať.“ pokrútila hlavou.

„Prečo?“

Hlavu si oprela o kolená a vzdychla.

„Lesia, si skoro moja sestra. Bojím sa o teba.“

„Ak mi chceš pomôcť, sľúb, že o tom nikom nepovieš.“

Tornádo si ju premeral. „Sľubujem, ale povieš mi to.“

„Bol to jeden známy. Je to môj priateľ, môžem mu veriť.“

Podozriavavo prižmúril oči, no prikývol. „Ako myslíš. Ale nech ťa ani nenapadne túlať sa po džungli. Tu nie sme na Malawi.“

„Neboj sa. Pôjdem za mamou.“

Tornádo prikývol. Aj on by už mal ísť. Sľúbil Marianniným priateľom, že sa porozprávajú. „Ja prídem o pol hodinu.“

Lesia prikývla a postavila sa. Aj on vstal.

„Neboj sa. Zvládnem to.“ usmiala sa.

Tornádo sa otočil a zamieril späť do hotela. Tina tam našťastie nebola, no aj tak sa ostražito obzeral.

Vo vstupnej hale ho už čakal Samo spolu s Emou, Dannym, Edym, Barbie a Emíliou.

„Nemali sme sa stretnúť pred hotelom?“

„Nie je to jedno.“ pokrčil plecami Samo. „Hlavne už niekam poďme.“

„Dobre, hlavne ďaleko od hotela.“ prikývol.

„Prečo?“ nechápala Barbie.

„Všetko vysvetlím, len poďte preč.“ súril ich, pretože na schodoch zazrel Tinu.

Vyviedol Marianniných priateľov von na parkovisko a zamieril za hotel. Tam bol úzky chodníček zakrytý papradím. Išiel ako prvý a odhrňal im listy spred nosa.

„Súvisí s tvojím zvláštnym správaním tá Tina?“ opýtala sa Ema.

Tornádo chvíľu rozmýšľal, čo odpovie. „Ako to vieš?“

„Marianna spomínala, že s ňou máš nejaký problém.“

„A mám na to aj nejaký dôvod. Dost' dobrý dôvod.“

Ema si ho zozadu premerala. „Aký?“

Vtedy chodník skončil a oni sa ocitli pri riečke. Terén mierne klesal, čo spôsobilo, že prúd na kameňoch vytváral vodopád.

Všetci si posadali na suché balvany a Tornádo vytiahol z vrecka noviny a náušnicu.

„Čo je to?“ nadvihol obočie Samo.

„Všetko vysvetlím. Keď ste odišli, počkal som, kým zmiznú policajti a vošiel som do knižnice. Zostal tam len popol a tieto noviny, ktoré si Marianna odložila bokom.“ podal ich Samovi.

„Ako vieš, že si ich odložila?“ nechápal Edy.

„Videl som, ako ich položila na parapet. Tam ich oheň nezasiahol a aj keď sú trochu mokré, stále držia pokope.“ dodal. „Ďalej. Na zemi som našiel aj túto náušnicu. Patrí Tine.“

„A toto máš zas odkiaľ?“ pochybovačne nadvihol obočie Samo a podal noviny ďalej.

„Keď som išiel s Mariannou do knižnice, išla s nami výt'ahom. Hovorila, že jej náušnica padla do mora. Lenže ležala na podlahe knižnice.“

„A čo ak mal niekto rovnaké náušnice?“ nedal sa Samo.

„Nemal.“ skonštatovala Barbie a natiahla ruku.

Tornádo jej ju podal a premeral si Sama.

„Tieto sú vyrábané ručne a na objednávku. Sú veľmi drahé. Je to pravé zlato a polodrahokam podľa výberu. Poznám ľudí vo firme, kde ich vyrábajú. Bola som tam na praxi.“

„Vieš zistiť, kto si objednal takúto?“ čudoval sa Danny.

„Daj mi telefón a dve hodinky. Budeš to mať hneď z prvej ruky.“ prikývla.

„Skvelé.“ prikývol Tornádo.

„Tak a teraz zas späť k tebe.“ premeral si ho Samo. „Prečo tak nenávidíš Tinu?“

„Marianna vám asi nerozprávala o našom výlete do dediny na úpätí hôr.“

Všetci prítomní naraz nadvihli obočie.

„Myslel som si.“ zasmial sa a porozprával im všetko, čo sa v dedine stalo. Keď skončil, ostatní len prekvapene vyvalovali oči.

„Ako nám to mohla zabudnúť spomenúť?“ nechápal Edy.

„Nezabudla,“ skonštatoval Samo, „nechcelo sa jej.“

„Ale aj tak tomu nerozumiem. Sme predsa jeden tím.“

Tornádo si ich premeral. „Pomôžete mi?“

„S čím?“ nechápala Ema.

„Dokázať, že Tina patrí k tým zlým. Niečo sa tu chystá a mám pocit, že Marianna a Ivan nám nepovedali všetko.“

„Chceš, aby sme sa spolčili proti najlepšej kamarátke?“

Samo súhlasne pozrel na Emu. „Najprv sa porozprávame s Mariannou.“

„Lenže ona bude Tinu obraňovať, nechápeš? Je pre Mariannu nebezpečná. Aj pre nás všetkých.“

„Máš aj iné dôkazy ako len ruže?“ Ema sa postavila a začala sa prechádzať okolo.

Tornádo zostal ticho.

„Myslela som si.“ uškrnula sa. „Ale aby si nepovedal, budeme si na ňu dávať pozor.“

„Ako myslíš.“

„Hlavne musíme dokončiť to, pre čo sme sem prišli. Kým našim rodičom nedôjde trpezlivosť.“ zasiahol Samo.

„Presne, takže prvý bod je, nájsť ďalší sklad novín, aby sme už konečne zistili, odkiaľ Dalia prišla.“ prikývla Ema.

„Ja, Danny a Edy prejdeme celý ostrov.“

„A ja si spolu s Barbie a Emíliou posvietim na Tinu.“

Obaja pozreli na Tornáda. On pomaly prikyvoval.

„Pod'me.“ navrhol Edy. „V džungli toho veľa nespravíme.“

„Pravda.“ prikývla Barbie.

Všetci sa postavili a nechali potôčik za sebou. Po jednom sa zas dostali z džungle až k hotelu. Došli takmer na koniec parkoviska, keď zbadali, ako k nim kráča postava.

Zapadajúce slnko za ňou sa jej odrážalo od vlasov a vytváralo na chodníku dlhokánsky tieň.

Mariannu zobudilo hlasné zatresnutie dverí. Vôbec však nedokázala otvoriť oči. Nechceli ju počúvať. Uši mala, našťastie, vporiadku. Počula, ako sa niekto postavil zo stoličky a niekto ďalší prišiel bližšie.

„Ešte máš tú drzosť prísť sem?!“ počula hlas svojej mamy.

Podľa tónu, akým to povedala, si bola úplne istá, že to Mokneský tam sedel.

„Áno, mám.“ odpovedal Ivan pevne.

„Ivan, nehádajte sa, prosím. Marianna potrebuje pokoj.“ zasiahol jej otec.

„Nechcem sa hádať.“

„Chceš sa hlavne ospravedlniť a potom zmiznúť.“ tvrdo rozkázala Nina. „Viem, že sa mi chceš pomstiť, ale moju dcéru nechaj na pokoji.“

„To by mi ani nenapadlo!“ bránil sa Mokneský. „To čo sa stalo...“

„Všetko čo sa stalo je len tvoja chyba! Stačila minúta a bola by mŕtva!“

„Toto som naozaj nechcel, ver mi!“

„Neverím!“ Nina spravila krok k Ivanovi. „Tolerovala som, že ju učíš ty. Aj to, ako si sa k nej správal. Prijala som tvoje ospravedlnenie a nechala som sa prehovoriť na túto dovolenku. Prežila som aj to, že si nás sem dotiahol a deti si zaplietol s nejakými pašerákmi. Ale to, že nedáš pokoj mne ani Marianne, niečo chystáš a takmer ju zabiješ, to neakceptujem!“

„Nechcel som nikomu ublížiť.“ oponoval, no tichšie.

„Aha, tak to je iné...“ Nina pozrela na manžela. „Vieš, čo si prajem? Aby som ťa nikdy nestretla! Preklínam ten deň, keď sme sa my dvaja stretli!“

„Nina, pokoj.“ pán Murfan jej položil ruku na plece.

„Kašlem na to, že vy dvaja ste priatelia! Nenávidím ťa, Ivan! Nenávidím! Zmizni z nášho života!“

Mokneský len tak stál a hľadel na ňu. To, čo mu Nina povedala, sa ho nesmierne dotklo.

Marianne prišlo ticho podozrivé, preto sa snažila čo najskôr prebudiť. Nakoniec sa jej to podarilo. Otvorila oči a zhlboka sa nadýchla.

„Marianna!“ Nina doslova odsotila Ivana a silno objala svoju dcéru.

Aj Marianna ju objala, no hľadela pritom na Ivana. Stál uprostred izby vedľa jej otca a so zvesenými plecami a smutným pohľadom na nich pozeral.

„Som taká rada, že si v poriadku.“ Nina nepúšťala svoju dcéru.

„Aj ja som rada. Ale za to môže Ivan. Bez neho by som tam zhorela.“ Marianna sama nechcela veriť, že to povedala.

Nina sa otočila.

„Ďakujem.“ poďakovala mu Marianna, čo ho aspoň trochu potešilo.

„Ty mu ešte ďakuješ? On môže za toto všetko! Sama si to povedala.“

„Môže za veľa vecí, ale za to, že v knižnici začalo horieť, za to nemôže.“ pokojne vysvetľovala Marianna. Ani netušila, kde sa v nej ten pokoj vzal.

„Môžeme sa porozprávať?“ začal ticho Ivan.

„S kým chceš rozprávať?! Už som ti povedala, že máš vypadnúť a nechať moju rodinu na pokoji!“

„Nina.“ ticho ju upozornil manžel a hlavou kývol na Mariannu.

Ona ho nevnímala a pohľadom spaľovala Ivana. „Už som ti povedala, že máš vypadnúť. Čo si na tom nepochopil?!“ postavila sa z postele.

„Mami, nechaj ho.“

„Nie, nechala som ho doteraz. Od tejto chvíle vás dvoch už nechcem vidieť spolu!“

Marianna sa zasmiala a odhodila zo seba paplón. „To vyznelo naozaj zvláštne.“

Nina na ňu zlostne pozrela. „Marianna, ani sa nepokúšaj hádať sa so mnou, pretože tentokrát nevyhráš.“

Vtom sa dvere otvorili a dnu vošiel doktor. Premeral si všetkých prítomných a nakoniec pozrel aj na Mariannu.

„Výborne, už ste sa prebudili. Nespali ste ani pol hodinu.“

„To je dobré nie?“ prikývla Marianna.

„Ako sa cítite?“ prišiel bližšie.

„Celkom fajn.“ odpovedala.

Doktor jej skontroloval pulz a prezrel jej oči. „Vyzerá to v poriadku.“

„Super,“ zoskočila z postele, „takže môžem ísť.“

„Kam by ste išli?“ premeral si ju. „Slečna, musíte tu ostať ešte aspoň dva dni.“

„Nemusím.“ precedila Marianna cez zdvorilý úsmev.

„Je mi to ľúto, ale s tým nemôžem súhlasiť.“

„To je smola.“ Marianna sa už neusmievala. Otočila sa a kráčala ku dverám.

Jej otec a Ivan ju naraz zastavili. „Mala by si počúvať.“

„Nie, počúvala som doteraz. Snažila som sa robiť veci tak, ako mi bolo povedané. Lenže to sa nevypláca. Lutujem.“

„O čom to rozprávaš?“ čudovala sa Nina.

„Sú aj dôležitejšie veci, ako len tak ležať v nemocnici.“

Marianna sa tvrdohlavo zaťala. Bolo to jej rozhodnutie a jej rodičia vedeli, že ju nepresvedčia.

Ivan sa však nevzdával. „Marianna, je potrebné, aby si sa úplne vyliečila.“

„Sám doktor povedal, že všetko je v poriadku.“ oponovala mu a už vychádzala z dverí.

„Ako myslíš.“ zamrmlal a pozrel na Ninu.

„Je treba niečo podpísať?“ opýtal sa pán Murfan doktora.
„Pod'ťe za mnou.“ on kývol hlavou a tiež vyšiel na chodbu.
Mariannin otec ho nasledoval.
„Martin,“ zakričala za ním Nina, „daj pozor na Mariannu!“
On prikývol a zmizol za doktorom. Nina medzitým pozrela na Ivana.
„Chcel si sa porozprávať, tak rozprávaj.“
Ivan zavrel dvere. „Chcem ti vysvetliť, prečo som sem Mariannu zavolať.“
„Ivan, ty mi nič nevysvetľuj. Vezmi nás späť domov.“
„Nina, počúvaj ma! Viem, že som ťa nahneval, ale mal som dôvod doviest' vás sem.“
„Jasné, tak ako skoro zabiť moju dcéru, že?!“
Ivan prišiel k nej a chytil ju za ruky. Nina sa mu pokúšala vytrhnúť, ale nedovolil jej to.
„Vôbec si sa nezmenila.“ pozrel jej do očí.
„Ak mám povedať pravdu, ani ty. A teraz ma pusť!“ šklbala rukami.
„Až keď si vypočuješ, čo ti chcem povedať.“
„Nie.“
„Nina, nikdy by som Marianne neublížil. Práve preto, že je to tvoja dcéra. Ani po dvadsiatich rokoch sa nič nezmenilo.“
„Ivan, pusť ma! Martin na mňa čaká.“ vytrhla sa mu a prešla ku dverám. Keď už mala ruku na kľučke, otočila sa. „Všetko sa zmenilo. Vybrala som si jeho. Zmier sa s tým.“
Nečakala na Ivanovu reakciu, len bez ďalšieho slova vyšla von. Nemohla s ním byť v jednej miestnosti.
Marianna zatiaľ vyšla pred budovu. Stála na úplne opačnom konci dediny ako hotel. Ani sa nečudovala. Táto časť ostrova bola iná. Nemocnica, moderné budovy, vilky, jachty...
Žiadny pôvodní obyvatelia, ani krásna príroda. Asfalt bol všade, kde sa len dalo a obrovské palmy, ktoré lemovali chodník boli len umelo vysadené.
„Marianna.“ oslovil ju jej otec, ktorý schádzal po schodoch.
Ona prevrátila očami a otočila sa k nemu.
„Chápem, že tu nechceš ostať, ale dávaj na seba pozor.“
„Neboj sa, budem.“
„Doktor povedal, že sa nesmieš preťažovať, pretože ešte môžeš mať v krvi oxid uhoľnatý. Nemáš sa vystavovať záťaži a stresovým situáciám.“
„Chápem.“ zamrmlala otrávene.
„A žiadna fyzická aktivita. Nebudeš nikam liezť, behať, šplhať, plaziť sa, chodiť na dlhšie trasy...“
„Nebolo by jednoduchšie povedať, čo môžem robiť?“ prerušila ho ironicky. „Určite by toho bolo menej.“
Martin prevrátil očami a pozrel na dcéru. „Marianna, snažíme sa, aby sa ti nič nestalo.“
„Ja na seba viem dať pozor, oci. A navyše, si Ivanov priateľ. Vieš predsa, že nerobí nič zlé.“
„Ivana teraz nechaj. Rozprávame o tebe.“
„Ja už rozprávam o ňom. Prečo sa ho nezastaneš?“

Martin si vzdychol. „Pretože niekedy si musíš vybrať medzi tým, čo chceš a čo je pre teba naozaj dobré.“

„Ak mi teraz ideš rozprávať o tom, čo musím urobiť, ako sa mám správať a bla, bla bla, tak nie. Ďakujem.“

„Len chcem, aby si vedela, že v živote sú aj chvíle, keď musíš pozerat' viac na praktickosť a na dôsledky, ako len na svoje pocity. Čo by som získal tým, že by som obraňoval Ivana?“

„Dobrý pocit.“

„Lenže zlosť tvojej mamy by ho jednoznačne prebila.“ veľavravne nadvihol obočie.

Marianna konečne pochopila. „Takže sa bojíš toho, čo ti mama povie?“

„Nie, len pre mňa znamená viac ako Ivan. A aj keď sa ti to nezdá, obraňujem Ivana ako sa len dá.“

Marianna zostala ticho. Po chvíli prikývla a poobzerala sa.

Vtedy sa dvere do nemocnice rozleteli a dolu schodmi zbehla Nina. Chytila manžela za ruku a ťahala ho preč.

„Pod'me, ostatní už určite čakajú. A ty,“ pozrela na Mariannu a jej hlas znel varovne, „sľúb, že budeš Ivana obchádzať na kilometer.“

„Mami...“

„Sľúb mi to!“

Marianna prevrátila očami. „Sľubujem, že nespravím nič zlé.“

V tej chvíli vyšiel aj Ivan. Nina naňho ani nepozrela, len ťahala manžela čo najďalej. Mariannina odpoveď jej zrejme stačila.

Ivan zišiel dolu schodmi a zastal pri Marianne. „Tvoja mama ma definitívne nenávidí.“

„Čuduješ sa jej?“ premerala si ho.

„Nie.“ odpovedal ticho a Marianna cítila, že je akýsi iný.

„Stále mi dlžíš vysvetlenie.“

Ivan si ju premeral. „Teraz rozhodne nie. Všetko vysvetlím, len... Nina má pravdu.“

Marianna nadvihla obočie. „To ťa až tak vzalo to, čo ti povedala? Prosím ťa, mama mala len hysterický výstup. Nič si z toho nerob.“

„Tvoju mamu poznám dosť dobre. Viem, ako to myslela.“ odpovedal. „Hotel je tam.“ kývol hlavou.

„Ty nejdeš?“

„Nie.“ otočil sa a kráčal úplne opačným smerom.

Marianna len zas nadvihla obočie, pokrútila hlavou a vydala sa po chodníku smerom k hotelu. Už jej to všetko naozaj začalo liezť hore krkom.

7. Kapitola - ZNOVU

Marianna sa nakoniec rozhodla, že zabudne na to, čo sa pred chvíľou stalo. Pomaly kráčala k hotelu a pozerala na slnko nad morom a ľudí, ktorí odchádzali z pláže.

Aké by to bolo úžasné, ak by tu prišli len tak, na dovolenku. Jej rodičia by boli oveľa šťastnejší. A aj jej priatelia. Za všetko mohla iba ona. Nemala vtedy zobrať ten kameň. Nemala klamať.

Takéto myšlienky ju sprevádzali celou cestou k parkovisku. Dokonca si ani nevšimla, že pred ňou sa objavila menšia skupinka.

„Marianna!“ vykrikla Ema a rozbehla sa k nej. Silno ju objala a takmer ju zvalila na zem.

„Ema, pokoj.“ zasmiala sa Marianna a pozrela na zvyšných priateľov.

Tiež boli radi, že ju vidia, no na ich správaní sa niečo zmenilo. Aj Tornádo bol iný. Takmer sa ani neusmial a stál obďaleč.

„Stalo sa niečo?“ nedalo jej, keď ju Ema pustila.

Nikto neodpovedal, no podľa ich rozpačitého mlčania vedela, že sa určite niečo stalo.

„Marianna,“ začal nakoniec Tornádo, „rozmýšľali sme a...“

„A?“ nechápala.

„A nie sme si istý, či si ešte členkou nášho tímu.“ doplnil Samo.

Marianna len chvíľu v šoku žmurkala a akosi jej nedochádzalo, čo práve počula. „Čože?“

„V poslednom čase si sa dost'... osamostatnila.“ vysvetľoval Danny.

„Na začiatku sme pracovali spolu, ale teraz si už len ty a Mokneský. Prípadne tvoj frajer.“ kývol hlavou Samo.

„Nie, to nie je pravda! Stále ste pre mňa rovnako dôležití.“ odporovala mu.

„Naozaj, tak nám povedz niečo o tom, čo chystáš s Ivanom.“

„Ja s Ivanom nič nechystám.“

„Tak o čom sa stále dohadujete?!“

„To on mi nedá pokoj!“ zlostne rozhodila rukami. „Ja len chcem, aby mi vysvetlil, prečo nás sem vzal.“

„Tak prečo si nám nepovedala o výlete do dediny?“ pridala sa Ema.

Marianna pozrela na Tornáda. „Nebol na to čas.“ odpovedala rýchlo.

„Samozrejme.“ prikývol Samo, načo sa k nemu Marianna prihnala ako víchor.

„Zas začínaš s tými svojimi výstupmi?“

„Marianna, Samo má pravdu. Ak sme ešte stále tím, mala by si nás do toho viac včleňovať.“ zastavila ju Barbie.

„Viete čo? Nie som povinná vám nič vysvetľovať. Ak mi neveríte, tak prosím.“ otočila sa a kráčala k hotelu.

„Marianna.“ Tornádo len pokrútil hlavou a rozbehol sa za ňou.

Zastavil ju tesne pred sklenenými dverami.

„Nechaj ma!“ odstrčila ho. „To ty za všetko môžeš!“

„Ja?!“

„Neviem o čo ti ide, ale prestaň!“

„O nič mi nejde, jasné!“

Prudko sa otočila a prst namierila na jeho hrud'. „Výlet do dediny, musel si im to vykladať?!“

„Ja nemôžem za to, že si im to nepovedala.“

„Chcela som! Lenže ja za nimi nebežím hneď, ako sa niečo stane.“

„Ale mala by si! Ste jeden tím.“

„Máš pravdu, sme. Nerozumiem, prečo sa do nás miešaš.“

„Lebo sa ti snažím pomôcť!“

„Tak, že proti mne poštváš priateľov? Úžasná pomoc!“

Medzitým k nim došli aj ostatný a len ticho počúvali.

„Tak mi chýbali hádky s tebou.“ zasmial sa Tornádo, čo Mariannu ešte viac vyprovokovalo.

„Tak vieš čo? Pokojne. Ak so mnou máš problém, nemusím tu byť!“

„Len som ti chcel pomôcť. Žiaden problém s tebou nemám.“

„Ty mi už radšej nepomáhaj! A vy,“ otočila sa k priateľom, „ak si myslíte, že už nie som člen tímu, fajn. Odchádzam.“

„Dobre.“ mykol plecami Samo.

„Samo!“ zhrozila sa Ema. „Nie, Marianna, počkaj...“

Samo ju však odsotil a postavil sa oproti Marianne. „Rob si čo chceš. My nájdeme Daliiných rodičov aj sami.“

„Fajn.“ ohrnula nosom. Potom pozrela na Tornáda. „Takže koniec?“

„Myslím, že áno.“ zamračil sa.

„Fajn.“ prikývla, všetkých si zaradom premerala a vošla do hotela. Celú ju zožierala zlosť. Čo sa to so všetkými porobilo?

Prešla až k výťahom a jeden si privolala. Kým čakala, snažila sa zistiť, čo by mala spraviť. Pred tým, ako sem prišli, by pokojne povedala, že jej priatelia toho veľa nezistia, lenže teraz si nebola až taká istá. Určite by mohli nájsť Daliiných rodičov aj bez nej. Preto to musela spraviť prvá.

Výťah zacinkal a otvoril sa. Marianna vošla dnu. Stlačila číslo jeden a čakala, kým sa dvere zatvoria. Zas ju rozbolela hlava. Otec jej síce povedal, že sa nemá stresovať, no na týchto ostrovoch to jednoducho nešlo.

Výťah za pár sekúnd zastal na prvom poschodí. Marianna vystúpila a prešla k dverám izby jej rodičov. Zaklopala a čakala, kým niekto otvorí.

Za chvíľu sa vo dverách zjavila hlava jej otca.

„Marianna, čo tu robíš tak skoro?“

„Ako skoro?“ nechápala.

„Mysleli sme, že ideš za priateľmi.“ poriadne otvoril dvere.

„Bola som.“ skonštatovala a vošla dnu.

Jej mama akurát vyšla z kúpeľne. Mala oblečené dlhé letné šaty a dokonca si aj namaľovala oči.

„Idete niekam?“ Marianna nadvihla obočie.

„Výletná plavba okolo ostrova.“ zahlásil jej otec a zavrel dvere. Mal na sebe košeľu a vlasy elegantne

sčesané dozadu.

Marianna na nich oboch prekvapene hľadela. „Aha.“

„Nechceš ísť s nami?“ navrhla jej mama, keď sa Marianna zvalila do kresla. „Potrebovala by si si oddýchnuť od týchto...“ kývla na dvere, „zvláštnych vecí.“

„Nie, ďakujem. Nemám záujem stráviť večer na lodi, kde budú všetky páriky z hotela.“ zabručala otrávene.

„Tak vezmi aj Tornáda.“ pozrel na ňu otec.

„Martin.“ zasyčala jej mama.

„To nepôjde.“ Marianna pokrútila hlavou.

„Prečo?“

„Lebo sa mi tam nechce ísť.“ zavrčala a prešla do vedľajšej izby, kde vysypala na zem obsah svojej tašky.

Nina pozrela na manžela. „Ako chceš, len sa potom nest'ážuj, že sa nudíš.“

„To by ma ani nenapadlo!“ zakričala Marianna.

„Kľúče sú pod zrkadlom.“ hlava jej mami sa zjavila vo dverách.

„Fajn.“

„Večera bude o siedmej.“

„Fajn.“

„A nezabudni pozhasínať svetlá.“

„Fajn!“ Marianna už zvýšila hlas a položila papiere.

„Náhradné kľúče máme, nezabudni sa zamknúť.“

Marianna sa otočila a pozrela na mamu. „Nemám tri roky. Vy si len pekne choďte a ja sa o seba postarám.“

Prešla ku dverám, kde ju mama objala.

„Ja so o teba tak bojím.“

„Mami, som v poriadku.“ ubezpečila ju Marianna a odtiahla sa.

„Ja viem.“

Martin otvoril dvere a veľavravne pozrel na dcéru. „Nieže sa vrátíme a ty budeš zas lietat' v problémoch.“

„To neplánujem.“ ubezpečila ho.

„Tak dobre, dávaj na seba pozor.“ rozlúčila sa s ňou mama a vyšla von.

Jej manžel ju nasledoval a zavrel za nimi dvere. Keď už boli obaja preč, Marianna si vzdychla a zviezla sa popri stene. Pozrela na svoj odraz vo veľkom zrkadle pred sebou.

Po asi pätnástich minútach strávených na zemi sa konečne zdvihla. Vošla do spálne a pozrela na svoje veci hodené na podlahe.

Kľakla si k nim a šaty zas nahádzala do tašky. Zostali tam len papiere od Emy, Tornáda a tiež kniha, ktorú si požičala od Artbuba.

Vzala si ju, sadla si na posteľ a začala v nej listovať. Najprv si len prezerala kapitoly, no potom prešla na podrobnejšie skúmanie každej strany.

Ak jej priatelia riešia Daliiných rodičov, ona môže pokojne skúmať denníky a zlatý zvitok. Hľadala čokoľvek, čo by mohol Tornádov dedo zanechať v knihe. Tajnú správu, značku, čokoľvek. Trikrát prešla celú knihu odspodu až po vrch stránok, dokonca aj obal, ale nič nenašla. Ani len náznak nejakej nápovedy.

Odrazu niekto zaklopal na balkónové dvere. Marianna vyskočila z postele a vystrašene vykričla. Zas ju rozbolela hlava.

Opatrne sa prikradla k závesom a jemne ich odhrnula. Na balkóne nikto nebol. Zdalo sa jej to zvláštne. Počula predsa, ako niekto klope. Alebo nie? Otvorila preto dvere a vyšla von. Priestranný balkón bol prázdny.

Vonku už bolo skoro šero. Polovica slnka zapadla a jeho zvyšok plával na teraz oranžovej hladine mora. Jej rodičia mali izbu otočenú akurát tak, že mali výhľad aj na more, aj na parkovisko. Marianna prešla až k zábradliu. Vtom jej na hlavu dopadlo niečo ťažké. Oblapilo ju to okolo krku a huňatý chvost jej vopchalo rovno do úst.

„Gogo!“ vykričla. „Okamžite dolu!“

Lemur ju počúvol a zoskočil na dlaždice. Marianna sa oprela rukami o kovový okraj a zhlboka sa nadýchla. Gogov neočakávaný príchod ju nesmierne vystrašil.

Keď sa konečne upokojila, pozrela na lemura. „Ako si ma našiel?“

On len vyvalil svoje žlté očká a mával chvostom.

Kľakla si k nemu a pohladila ho po hlávke. „Kde si doteraz bol?“

Lemur natiahol malé labky a chytil ju za prsty.

Vtedy si všimla, že na krku mal tenkým lankom priviazanú rolku papiera. Opatrne lanko odviazala a vzala si papier do ruky.

Gogo si zatiaľ všimol otvorené dvere a kopy papierov na zemi. Pohol sa k nim a cestou veselo mával chvostom.

Marianna stále kľáčala na balkóne snažila sa odmotáť papierik tak, aby ho nepoškodila. Nakoniec sa jej to podarilo. Rozvinula ho a v tom mizernom svetle sa snažila zistiť, čo je tam napísané.

Atrament ešte ani poriadne nezaschol. Ak to vôbec bol atrament. Podobalo sa to skôr na nejakú prírodnú farbu. A samozrejme, bolo to písané v domorodom jazyku. Ako vždy.

Zrazu dnu niečo zarinčalo. Gogo vyskočil na stolík a zhodil sklenený pohár. Ten sa rozpraskol na podlahe. Črepiny boli úplne všade.

Marianna sa rýchlo postavila a vbehla dnu. Zavrela dvere na balkón a poobzerala sa.

„Gogo, zlý lemur!“ pohrozila mu a opatrne precupkala pomedzi sklo.

Gogo rýchlo preskákaval až na najvyššiu skriňu, kde sa schoval. Marianna položila odkaz na posteľ. Zahla sa, opatrne pozberala papiere a z chodbičky si vzala metlu. Potom pozametala črepiny a vyhodila ich do koša.

Keď bolo všetko v pôvodnom stave, vrátila sa zas k záhadnej správe. Kto jej mohol po Gogovi poslať zašifrovaný odkaz?

Jedine Tornádo alebo Artbub. Len oni vedeli, že Goga dostala. A len oni vedeli, kde bol. Ani ona netušila, kam sa stratil po tom, čo ho nechala v lietadle.

Vzala si z kopy papierov Tornádov slovník a začala prekladať. Lenže hneď s prvým slovom bol menší

problém. O ostatných ani nehovorila.

Ouro arata xa nari afos, o sua nime ea oculato almaz. Mal sera chota tesouro oculat, soro uto-esi melati.

Zapálila si svetlo, porozkladala papiere a začala podrobne prehľadávať slovník. Po asi štvrt' hodine to slovo konečne našla.

„Zlato!“ vykrikla. „Konečne.“

Na čistý papier naškrabala preklad a pokračovala ďalej. Preložiť celú správu jej nakoniec trvalo vyše dvoch hodín. Chýbalo jej už iba posledné slovo. Lenže to nemohla nájsť. Trikrát prešla celú knihu a nič.

„Končím.“ zahlásila a pozrela na lemura spiaceho na skrini.

Skotúlala sa z postele a tvrdo dopadla na podlahu. Vedľa nej na nočnom stolíku svietil digitálny budík. Bolo už takmer desať hodín.

So zastonaním sa postavila a pozrela na posteľ. V hlave sa jej miešalo neskutočne veľa slov. Musela z tej izby vypadnúť. Čo najďalej.

Vzala si do vrecka správu, aj papierik s prekladom. Uistila sa, že dvere na balkón sú poriadne zatvorené, aby Gogo neušiel, zhasla svetlo a zavrela aj dvere do spálne. Zo skrinky pod zrkadlom vzala kľúče od izby a vyšla na chodbu.

Ešte raz sa uistila, že všetko je v poriadku, zavrela dvere a zamkla ich. Netušila, kedy sa rodičia vrátia, no ona potrebovala čerstvý vzduch.

Nečakala na výťah. Rýchlo zbehla po schodoch a prešla vstupnou halou. Okrem zamestnanca na recepcii tam nikto nebol. Vyšla von na parkovisko a rozhliadla sa.

Veľmi ju zaujímalo, kde sú teraz jej priatelia. Hoci si to nechcela pripustiť, bála sa o nich. Vedela, že sa tu skrýva neskutočne veľa nebezpečných vecí.

Prešla parkovisko a vykročila po chodníku popri pláži. Slnko už zapadlo, takže cestu jej osvetľovali len pouličné lampy a ak zafúkal vietor, tak aj mesiac vykukol spoza mrakov.

Došla až k najbližšiemu mólu. Tam zastala a pozrela na more. Bola to nekonečná šumiaca tma.

Poobzerala sa. Keď nikto nešiel, sadla si na múrik vedľa chodníka a nohy nechala visieť nad pieskom. Pofukoval mierny vetriček, ktorý rozháňal jej vlasy na všetky strany.

Odrazu si k nej niekto prisadol. Marianna takmer vykrikla. Rýchlo zoskočila do piesku a bleskovo sa otočila pripravená na útok.

„Pokoje, nechcem sa biť. A už vôbec nie s tebou.“

Bol to Ivan. V tme vyzeral oveľa viac priateľskejšie. Asi preto, že mu nevidela poriadne do očí.

„Čo tu robíš sama?“

„To isté sa môžem opýtať aj ja.“ odvrkla.

„A ja ti pokojne odpoviem.“ kývol hlavou na múrik vedľa seba.

„A čo ak ma to nezaujíma?“ ani sa nepohla.

Ivan sa zasmial. „Marianna, prestaň. Dohodli sme sa, že sa nebudeš hrať na urazené dievčatko.“

„Lenže mňa naozaj nezaujímajú tvoje dôvody na nočnú prechádzku!“ vyprskla a pohla sa k mólu.

Piesok bol od prílivu mokrý, preto sa jej lepil na podrážky.

„Ale mňa zaujímajú tvoje.“ aj Ivan zoskočil a kráčal za ňou.

„Chod' radšej otravovať mamu. Nemám záujem o rozhovor s tebou.“

„To ani ona.“ zamrmlal si popod nos a dobehol ju. „Marianna, stoj.“

Ona pomaly zastala, no kypela zlosťou. Ani nevedela prečo. Jednoducho nenávidela Ivanovu spoločnosť, aj jeho osobu. Pokoj a vďačnosť z nej už vyprchali.

„Mám jednu otázku, na ktorú mi musíš odpovedať.“

„Aj ja ich zopár mám.“ prekrížila ruky.

Ivan vzdychol. „Dobre, odpoviem ti, ale najprv ty.“

„Fajn.“ prikývla stroho.

„Kde je zlatý zvitok?“

Marianna nadvihla obočie a v hlave si rýchlo dávala veci dokopy. Ovocit ho od nich chcel a donútil ju nájsť ho. Ovocita ovládal Peter a jeho zas Ivan. Takže o to mu celý ten čas išlo! O ten zvitok!

„Takže toto celý ten čas chceš.“ povedala ticho. „To nie Ovocit, ale ty si ho chcel nájsť.“

„Je to trochu zložitejšie.“ pozrel jej do očí. „Kde je?“

Marianna naštvane stisla pery. A just mu nič nepovie! „Neviem.“ mykla plecami.

„Marianna, ja nežartujem.“ varoval ju.

„Ani ja. Netuším, kde je.“ A bola to vlastne pravda. To Tornádo ho skryl. Ona vôbec netušila kde je.

„Kto ho má?“

„Nikto.“

„Tak kde je?“ Ivanova trpezlivosť ju prekvapila.

„Hovorím ti, že neviem!“ vyprskla podráždene. „Si hluchý?“

Ivan len pomaly kýval hlavou.

Marianna nechápala. Ako to, že bol stále taký pokojný? Prečo sa jej nedarilo vyprovokovať ho?

„Na čo ho chceš?“

„Vysvetlil by som ti to, ak by som ho mal.“ odpovedal ešte pokojnejšie.

„Ivan, prestaň s tým!“ vykrikla. „Ten tvoj pokoj ma...“ až potom jej to došlo. O to mu celý čas išlo. Vyprovokovať ju!

„Somár!“ odstrčila ho a obrovskými krokmi sa rozbehla k mólu.

Ivan sa len zasmial a bežal za ňou. Niekoľko metrov od drevených pilierov jej zatarasil cestu.

„Zmizni!“ snažila sa ho obísť, no tak ako Tornádo, aj on ju chytil za plecia a nemusel ani vynakladať veľkú námahu na jej udržanie.

„Počkaj.“

„Nebudem čakať, Ivan, zmizni niekam!“

„Marianna,“ jemne ňou potriasol, „počúvaj.“

Ona naňho nenávistne pozrela.

„Nemusíš ma mať rada, ale potrebujem vedieť, kde je ten zvitok.“

„Hovorím ti, že neviem!“ vymanila sa spod jeho pevných rúk.

„A kto to vie?“

Marianna sa zamyslela. Určite Tornádo. A okrem neho asi nikto iný. „Dedinčania.“

Ivan nadvihol jedno obočie. „Dedinčania? Si si istá?“

„Ja neviem. Len som ho našla. Ovocit si ho potom vzal.“

Jemu sa to zrejme nezdalo, no prikývol. „Dobre, ako povieš.“

Marianna prevrátila očami a konečne ho obišla.

„Kde máš priateľov?“

„Čo ja viem?“ mykla plecami.

Ivan naklonil hlavu. „Nemôžeme sa normálne porozprávať?“

„Nemôžeme! Nemám na to dôvod.“ zastala pri jednom drevenom nosníku.

„Myslel som, že konečne budeme priatelia.“ premeral si ju.

„Naozaj? Nehovoriš náhodou o mame?“ odvrkla posmešne.

Ivan prišiel bližšie. „Nie.“

Zmena atmosféry sa Marianne nepozdávala.

„Tvoja mama...“ nedokončil a pozrel na more.

Ona naňho zamyslene hľadela. „Prečo ťa tak vzalo to, čo ti mama dnes povedala?“

Ivan na ňu pozrel. „Čo myslíš?“

„To v nemocnici.“

„To.“ na chvíľu sa odmlčal. „Čo si myslíš ty?“

„Neviem,“ mykla plecami, „mama ti môže byť ukradnutá.“

„Ale nie je.“ zamrmlal a odkašľal si.

Až vtedy si Marianna uvedomila, že sa vlastne k niečomu priznal.

„Čo máš ty s mojou mamou?“

Ivan sa poobzeral. „Nesadneš si?“

Marianna pozrela doprava. Ani nie dva metre od nej bol betónový múrik. Sadla si naň a nohy nechala zas voľne visieť. Ivan sa oprel o nosník a pozrel na ňu. V svetle pouličnej lampy za Mariannou sa mu oči zvláštne leskli.

„Takže ešte raz? Prečo ti tak záleží na mojej mame?“

„Náš príbeh ti zrejme vykladať nemusím.“ premeral si ju.

Marianna sa zamyslela. „Asi nie. Lenže to bolo pred dvadsiatimi rokmi.“

Ivan sa zasmial. „Dvadsať, päťdesiat, sto, desať... Nie je to jedno?“

„Ale...“ konečne zistila, čo tým myslí. „Ale hádam by si ešte stále...“

„Marianna, ešte nevieš o láske nič. Určite si počula, že „stará láska nehrdzavie“, však?“

Ona sa nezmohla na slovo. Človek, ktorého nenávidí sa jej práve priznal, že ľúbi jej mamu.

„Ale ona ťa nechce ani vidieť.“ protestovala.

„To viem.“ zasmial sa, no tento raz smutne. „Veľmi dobre to viem.“

„Preto si ma sem zavolať?“

„Nie.“ pokrútil hlavou. „Nina je v podstate len bonus.“

Marianna vôbec ničomu nerozumela.

„Preto som na teba celý čas dával pozor. Aj keď som nemusel. Ale aj napriek tomu sa ti stále stávali

všetky zlé veci.“

„Aj ty si si všimol?“ prevrátil očami. „Tak ešte raz. Stále ľúbiš moju mamu. Ona ťa nenávidí. To je základ. Ale prečo som tu ja a moji priatelia?“

Ivan pozrel na mesiac. „To ti môžem povedať, až keď dostanem ten zvitok.“

„Aspoň mi vysvetli, čo je hlavnou pointou tohto výletu, pretože už som sa vo všetkých tých udalostiach tak trochu stratila.“

„Pokojne.“ zasmial sa. „Hlavný bol Zoran, zlatý zvitok a všetko okolo toho. To, že hľadáte neviem koho, ste si vymysleli sami.“

„Tak fajn.“ prikývla. „Ale prečo Zoran? A prečo ja?“

Ivan sa odrazil od dreva a ostražito sa poobzeral. Prišiel bližšie a pozrel jej do očí. „Nikomú to nepovieš, jasné? Nikomu!“

Ona prikývla.

„Pýtala si sa ma, čo je to JPT-AH. Je to organizácia, proti ktorej stojíme. Ja, Peter a ešte pár ľudí. Zoran k nim patrila, ako si už zistila. Tí ľudia sú naozaj zlí. A to nehovorím len ako vyhrážku. Sú schopní odstrániť ťa, ak im vlezieš do plánov.“

„Vid' tvoj príklad, že?“ nadvihla obočie.

„Nie, ja som iný prípad. Ja som ich oklamal a viem o nich viac než ktokoľvek iný. Ale o to tu nejde.“

„A o čo teda ide?“

„Tiež patríš do jednej nadnárodnej tajnej organizácie. Poviem ti viac, ak budem môcť, ale nie teraz. Hlavné je, aby si dávala pozor. Tá knižnica to nebolo určené mne. Ja som tam vôbec nemal byť. Rozumieš?“

Mariannu trochu vystrašil Ivanov pohľad. Najprv nechápala, no potom jej to začalo pomaly dochádzať.

„Už idú aj po mne?“

Ivan prikývol. „Dávaj si pozor, čo komu hovoríš a komu veríš.“

„To si mi už raz povedal.“

„Hovorím ti to znovu.“

„A ja sa znovu pýtam, či ti môžem veriť? Vtedy si mi povedal, že tento svet nie je taký, ako sa zdá, ale neodpovedal si mi.“

Ivan sa zamyslel.

„Môžem ti veriť?“

„To je len na tebe.“ povedal nakoniec.

Marianna pomaly prikyvovala. Ani nevedela prečo, ale takúto odpoveď chcela. Do ničoho ju nenútil a dal jej možnosť vybrať si. Asi prvýkrát.

„Skvelá odpoveď.“

„Viem.“ prikývol. „Ale ak by si predsa len niečo potrebovala a rozhodla sa, že na chvíľku odložíš nenávisť, pokojne príď.“

Aj Marianna prikývla. Zaujímalo ju však to o jej mame.

„Čakala som, že sa budeš pýtať na mamu.“

Uškrnul sa. „Myslíš, že by som sa znížil až na takú úroveň? Vyzvedať u teba?“

„Neviem. Zúfalí ľudia robia rôzne veci.“

„Pripadá ti zúfalý?“ nadvihol obočie.

Marianna naklonila hlavou. Ani nevedela, ako jej pripadá. Zdalo sa jej zvláštne, že práve jej rozpráva o svojom vzťahu k jej mame.

„S otcom ste predsa priatelia?“ uvažovala nahlas.

„No a?“ sadol si vedľa nej.

„Je to jeho žena. To chceš len tak prísť a povedať mu: „Ahoj, prepáč, ale stále milujem tvoju manželku.“?“

Ivan sa zasmial. „To určite nie.“

„Tak čo potom?“

„Nič.“ mykol plecami.

„Nič? Ty jej to neplánuješ povedať?“

„Myslím, že tvoja mama má dosť dôvtipu, aby na to už prišla aj sama.“ pozrel na ňu.

„Ale aj tak... Nie je to trochu hlúpe?“

Ivan prikývol. „Hlúpy som bol ja. Pred dvadsiatimi rokmi.“

Marianna sa už radšej neozývala. Prišlo jej veľmi zvláštne rozprávať sa o tom a hlavne bez prítomnosti jej mamy.

Keď tak nad tým rozmýšľala, ak by sa neboli pohádali, ona by bola Ivanova dcéra. Odrazu sa cítila ešte zvláštnejšie. Kútikom oka naňho pozrela. Zrejme aj on rozmýšľal o tom istom.

„Keď už sme pri tvojich rodičoch,“ prerušil ticho, „mala by si ísť. Aby sa nebáli. Už je neskoro.“

Marianna prikývla.

Ivan vstal ako prvý a natiahol k nej ruku.

Ona rozmýšľala, čo spraví. Nakoniec ju však chytila a dovolila mu, aby ju vytiahol na nohy.

„No tak,“ usmial sa a objal ju, „netvár sa tak vážne.“

Mariannu to nesmierne zaskočilo. Celá stuhla a ani sa nepohla. Hlavou jej hneď preblesklo, že sa musí od neho dostať čo najďalej.

Aj Ivan si zrejme uvedomil, že to trochu prepískol. „Prepáč.“ pustil ju.

„To je v poriadku.“ zastrčila si prameň vlasov za ucho a pozrela na svietiaci nápis hotela, ktorý bolo vidno na niekoľko kilometrov.

„Podme.“ kývol Ivan a vykročil po chodníku.

Marianna sa k nemu pridala. „Kde si bol celý deň?“

„Najprv v knižnici, potom som sa presunul do nemocnice.“ uškrnul sa.

Aj Marianna sa nepatrne usmiala. „To viem, ale potom, keď si ma nechal ísť samu do hotela.“

„To je jedno.“ mykol plecami a Marianna z jeho tónu hlasu vyčítala, že o tom nechce rozprávať.

„Všetko ti vysvetlím.“ povedal odrazu, čo ju prekvapilo.

„Čože?“

„V správny čas sa dozvieš úplne všetko.“

„A to bude kedy?“ nadvihla obočie, no na jej veľké prekvapenie už neznela podráždene ani pohrdavo.

Aj Ivan si to zrejme všimol, pretože sa usmial. „Čoskoro.“ Potom však dodal. „Keď mi dáš zlatý

zvitok.“

„Ja ho nemám.“ protestovala.

Ivan na ňu pozrel pohľadom, ktorý ju pretínal skrz-naskrz. „Ja viem.“ žmurkol.

Marianna nevedela, čo povedať. Jedna jej časť sa chcela rozosmiať a druhá zas kričať. On jej neveril. Bral ju ako malé dieťa, ktoré mu svoje tajomstvo skôr či neskôr povie.

Aj keď bola pravda, že hoci nevedela, kde presne sa nachádza, vedela, že ho má Tornádo a že je niekde na Malawi. Lenže to zatiaľ neplánovala Ivanovi povedať.

„Prečo si bol učiteľ chémie, ak patríš k tej tajnej organizácii?“

Ivan pozrel na svietiaci hotel. „To je ťažká otázka. A odpoveď na ňu je ešte ťažšia.“

„Zas je to tajné?“ Marianna nadvihla obočie.

„Tak nejako.“ prikývol.

„Fajn. Ale vedel o tom Zoran? Bol predsa tvoj šéf.“

„To je naozaj zaujímavá otázka.“ usmial sa.

„Ivan, to budeš iba hodnotiť moje otázky, alebo mi aj odpovieš?“ vyčítala mu s úsmevom.

„Nevedel o tom. Samozrejme, že nevedel.“

„Takže ti to prikázala tvoja organizácia?“

„Šikovné.“ skonštatoval.

Marianna nadvihla obočie. „Čože?“

„Dokážeš zo mňa vypáčiť odpoveď bez toho, aby som o tom vedel. Si prvý človek, ktorý to dokázal.“

Marianna mierne sčervenala a bola rada, že to v tej tme nie je vidno. Vlastne ani nevedela prečo.

Ivanove lichôtky mohli byť iba spôsob, ako ju dostať na svoju stranu.

Lenže ona mu to nejako uverila. Uverila mu, že naozaj chce byť jej priateľ a zahodila všetky pochybnosti dúfajúc, že to nebola najväčšia chyba v jej živote.

Zvyšok cesty sa už niesol vo veselej atmosfére. Marianna sa dokonca aj zasmiala. Rozhodla sa Ivanovi veriť.

Keď došli k parkovisku, bola už riadna zima. Marianna pozrela na okná svojich rodičov. V oboch sa svietilo, čo znamenalo, že sa už vrátili. A už zrejme našli aj Goga, čo bolo horšie.

„Mala by si sa ponáhľať.“ skonštatoval Ivan, keď videl, kam pozerá.

„Hej, mala. Nechala som na skrini lemura.“

„Našla si ho?“ opýtal sa prekvapene.

Marianna nechápala jeho otázku. „Ako našla?“

„Vieš, Peter ti ho chcel vrátiť, lenže keď prišiel k lietadlu, už tam nebol.“

„Zrejme si išiel prezrieť ostrov.“ zasmiala sa Marianna a zas ju pochytilo podozrenie. „Nevieš náhodou, či Zoran nehľadal nejaké drahé kamene alebo niečo podobné?“

Ivan chvíľu rozmýšľal. „Netuším. Prečo? Máš nejaké podozrenie?“

„Len tak rozmýšľam.“ mykla plecami.

„Tak dobre. Hlavne na seba dávaj pozor. A...“ na chvíľu zaváhal. „Na tvojom mieste by som si dával pozor aj na Tinu.“

„Čo proti nej všetci máte?!“ naštvane rozhodila rukami.

„Všetci?“

„Nehovor, že si sa s Tornádom nedohodol.“

Ivan pokrútil hlavou. „On povedal, že je nebezpečná?“

„Nie tak celkom. Len ju nemá rád a snaží sa ma presvedčiť, že je zlá.“

„Ako to vie?“

Marianna prekrížila ruky. „Vraj z nej nemá dobrý pocit.“

Ivan si čosi zamrmľal. Potom prikývol. „Daj na jeho radu.“

„Práve pre to som sa s ním rozišla.“ oznámila.

„Vy...“ Ivan vyvalil oči. „Kvôli Tine?“

„Sčasti. Je to moja priateľka a nedovolím, aby sa k nej Tornádo takto správal.“

„Marianna, ver mi. Mala by si ho počúvnuť. Drž sa od nej čo najďalej.“ varoval ju.

Ona si ho premerala, no nakoniec musela prikývnuť, aby ju s tým ďalej neotravoval.

Chvíľku na seba len tak pozerali a keď sa už Ivan išiel otočiť na odchod, Marianna ho z ničoho nič objala. Sama netušila prečo to robí. Jednoducho to musela spraviť.

On najprv len prekvapene stál, no potom spustil ruky a aj on ju pevne chytil.

„Sľubujem, že na vás dám pozor.“ povedal, keď ju pustil.

Marianna prikývla, aj keď vedela, že tým „vás“ myslí ju a mamu. Potom sa otočila a prešla cez sklenené dvere do vstupnej haly.

Obišla recepciu a vycupkala po schodoch na prvé poschodie. Dvere do izby sa ani nepokúšala otvoriť, rovno zaklopala.

Otvoril jej otec. „Už si spät?“

„Hej, prečo?“

„Vieš niečo o zvieratku na skrini?“ podozrievavo nadvihol obočie.

Marianna sa nevinne usmiala. „To je Gogo.“

„Kto?“

„Gogo, môj lemur.“

„Ako tvoj?“ vynorila sa odnikiaľ jej mama.

„Nechcete ma najprv pustiť dnu?“ premerala si rodičov.

Obaja ustúpili a Marianna vošla do chodbičky. Pán Murfan zavrel dvere a zamkol ich. Potom sa všetci presunuli do spálne, kde ešte stále na skrini sedel lemur.

„Gogo, pod' sem.“ zavolala ho Marianna a ukázala na stôl.

Lemur zoskočil dolu a sadol si na miesto.

„Ako sa sem dostal?“

„Prišiel cez balkón. Keď sme prišli, stratil sa mi, ale teraz sa zas vrátil.“

„Odkiaľ ho máš?“ ďalej ju vypočúvala ju jej mama.

„Dal mi ho... Dostala som ho od dedinčanov.“ zahovorila rýchlo.

„Hneváš sa na Tornáda?“

„Mami, nechaj to tak.“ mávla rukou a vyzula sa.

Nina pozrela na manžela pijúceho čaj. „Povedz nám o tom.“

Marianna sa naštvane otočila. „Ja tiež nerozoberám tvoje vzťahy s Ivanom.“

„Nevolaj ho Ivan.“ Nina až zaškrípala zubami.

„A ako ho mám volať? Alfonz?“

„Stop, stop.“ zasiahol pán Murfan. „Je neskoro večer. Ide sa spať.“

Nina prikývla a zmizla v kúpeľni. Martin zatiaľ pozrel na dcéru.

„Nevyvolávaj zbytočné hádky.“

„Ona si začala.“ kývla hlavou.

„Ona je tvoja mama a stará sa o teba. Nezabudni na to.“ upozornil ju a šiel odniesť šálku.

Marianna prevrátila očami a upratala z postele papiere. Hodila ich k taške a spolu s nimi aj knihy od Tornáda. Vzala si svoj požičaný spacák, otvorila ho a rozprestrela na zemi. Potom sa doň zabalila a vzala k sebe aj Goga.

Keď sa jej rodičia vrátili, tvárila sa, že už spí. Nemala chuť teraz sa s nimi rozprávať. Chcela si konečne poriadne oddýchnuť. V hlave sa jej však stále prehánali rôzne myšlienky.

Nakoniec sa jej podarilo zahnať ich preč a spolu s lemurým chvostom pod hlavou zaspala.

8. Kapitola - OBJEDNÁVKA

Hneď ako sa Mariannine vlasy stratili za dverami, Ema sa vrhla na Sama.

„Si normálny?! Sme jeden tím.“

„Sme. Ale bez nej.“ striasol ju zo seba.

„Bez Marianny? Veď ona nás dala dokopy a bola naša šéfka.“ pripojil sa Edy.

„Zvládneme to aj bez nej.“ Samo pozrel na Tornáda. „Zajtra sa stretneme.“

On ho však nevnímal. Pozeral na Mariannine vlasy miznúce vo výťahu. Vôbec nechápal, prečo povedal áno.

„Hurikán, vnímaš ma?“ zamával mu rukou pred očami.

„Nechaj ma na pokoji.“ zavrčal.

„Ty si nás k tomu dohnal, tak zo seba teraz nerob nevinného.“

„Nepovedal som vám, že máte vyhodit' Mariannu. Len som vás chcel upozorniť na Tinu!“

„Dobre, pokoj.“ zastavila Ema blížiacu sa bitku. „Zajtra sa porozprávame a dohodneme s Mariannou. Dnes si všetci potrebujeme oddýchnuť.“

Tornádo nebezpečne pozrel na Sama, no nič nepovedal, len sa otočil a odkráčal preč.

„Hlupák.“ odfrkol Samo.

„Už zas začínaš?“ pohrozila mu Ema. „Nezabúdaj, že mu pomáhame.“

„Jasne, jasne.“ prevrátil očami.

„Ja idem telefonovať.“ zahlásila Barbie a vytiahla náušnicu.

„Teraz večer?“

Prikývla. „Mám kontakt, ktorý mi zdvihne telefón aj o polnoci.“

„Idem s tebou.“ pridala sa Ema.

Vošli do vstupnej haly, kde sa rozdelili. Chlapci a Emília išli na poschodie do izieb a Barbie s Emou zostali pri recepcii.

Akurát dolu schodmi schádzali ich rodičia.

„Kam idete?“ obrátila sa Ema na svoju mamu.

„Máme rezervovanú výletnú plavbu.“ odpovedala a rýchlo sa ponáhľala von.

Ema len mykla plecami a sledovala, ako Barbie vytáča číslo na telefóne. Recepčný im dovolil vziať si ho k neďalekému konferenčnému stolíku. Sadli si do mäkkej sedačky a čakali.

Barbie zapla reproduktor, aby počula aj Ema.

„Výrobňa Ebner, pri telefóne Braňo. Želáte si?“ ozval sa mužský hlas.

„Braňo, tu je Barbie. Som rada, že ťa zas počujem.“ zasmiala sa.

„Barbie, odkiaľ voláš? Ako sa máš, dievča?“

„Mám sa celkom fajn. Som na dovolenke. Potrebujem od teba jednu vec.“

„Akú, zlatko? Hovor.“

„Našla som tu jednu vašu náušnicu a potrebujem zistiť, komu patrí.“

„Len toľko? Pokojne, srdiečko. Daj mi výrobné číslo, aspoň približné zloženie a máš to mať.“

„Počkaj.“ Barbie si vzala do ruky náušnicu a otočila ju. Vzadu boli vygravírované malé číselka a písmená. „AS674. Okrúhla, priemer približne tri centimetre, miniperličky, v strede brúsený granát.“

„Skvelé, dievča. Počkaj pár minút.“ zasmial sa Braňo a telefón na chvíľu zmlkol.

„Kto je to?“ zašepkala Ema.

„Spoznali sme sa na praxi.“ zašvitorila Barbie a odniekiaľ vytiahla pilník na nechty. „Je veľmi milý,“ žmurkla a zasmiala sa, „ale je ženatý.“

„Taká škoda.“ prevrátila očami Ema.

„Tiež si myslím.“

O pár minút sa Braňo zas ozval. „Barbie, si ešte tam?“

„Som tu. Máš to meno?“

„Mám a podľa toho, čo už o tebe viem, budeš ho poznať.“

Ema a Barbie na seba prekvapene pozreli. Keď im Braňo nadiktoval meno, zostali sedieť ako obarené. Ema hneď vytiahla papierik a zapísala si ho. Barbie sa zas poďakovala Braňovi, dohodla si s ním kávu a zložila slúchadlo.

„Toto bude Sama a hlavne Mariannu veľmi zaujímať.“ zamávala papierikom Ema.

Spolu s Barbie vrátili telefón, vyšli hore a dohodli sa, že hneď na raňajkách sa to všetci dozvedia. Tornádo medzitým prechádzal okolo dedinských domčekov. Vôbec nevnímal svet okolo seba. Videl len Mariannin pohľad a jej vlasy miznúce vo výťahu.

Prečo bol taký hlúpy a povedal áno? Prečo sa nechal vyprovokovať? Načo to vôbec Samovi vešal na nos?

„Tornádo.“ oslovil ho známy hlas.

Jeho mama stála vo dverách Nasibovho domčeka a usmievala sa naňho.

„Mami.“ aj Tornádo sa usmial, no nepôsobilo to veľmi presvedčivo.

„Poď na večeru.“ objala ho, keď prišiel k nej a vtiahla ho do domu.

Pri stole už sedel Artbub, Lesia, Nasib a aj Marko. Zrejme čakali len naňho. Sadol si vedľa Lesie a mama priniesla varené zemiaky s trochou pečeného mäsa.

Všetci zaradom si nabrali, len on sedel a hľadel na stenu.

„Tornádo, naber si.“ ponúkla ho mama a ustarostenými očami si ho premerala.

„Vyzerá to veľmi dobre, ale nie som hladný.“ usmial sa na mamu, pobožkal ju na líce a zas vyšiel von. Dalia pozrela na Artbuba a nepatrne kývla hlavou. On položil lyžicu na stôl, postavil sa a vyšiel za synom.

Tornádo stál na druhej strane cesty opretý o zábradlie nad plážou. Pozeral na zvyšky slnka nad hladinou. Artbub k nemu pomaly prešiel a oprel sa vedľa neho.

„Som v poriadku, otec.“ prevrátil očami.

„Nepochybujem,“ prikývol, „to len aby bola mama šťastná.“

Tornádo prikývol a ďalej ticho pozeral na hladinu. Aj Artbub sa zapozeral pred seba.

Po pár minútach Tornádo úkosom pozrel na otca. „Poslednýkrát si sa o mňa takto zaujímal pred piatimi rokmi.“

„Počítaš to?“ opýtal sa Artbub, ani naňho nepozrel.

„Počítam každý deň odkedy som bol naposledy tvoj syn.“ odpovedal vyčítavo.

„Nezveličuj.“

Tornádo pozrel na otca zranenými očami. „Naozaj? To je všetko, čo mi povieš?“

„Nemôžem za to, čo z teba vyrástlo.“ ohradil sa Artbub a konečne naňho pozrel.

„Si môj otec! Kto iný by za to asi tak mohol?!“

Artbub sa k nemu otočil celým telom a zamračil sa. „Nedá sa s tebou rozprávať.“

„Samozrejme, pretože ma nikdy nepočúvaš.“

„Toto naozaj počúvať nebudem.“ otočil sa na odchod.

„Presne o tom hovorím!“ zakričal za ním Tornádo. „Kedy si sa ma naposledy opýtal, čo som robil cez deň alebo ako som sa mal?“

Artbub zastal a otočil sa. „Prečo by som sa pýtal také hlúposti?“

„Lebo si môj otec a malo by ťa to zaujímať! Nikdy ma nepočúvaš. Stále mi len niečo zakážeš!“

„Ty stále vytvoríš nejaký problém!“

„Ale ty si môj otec a mal by si ma pochopiť.“

„Prestaň stále dookola omieľať, že som tvoj otec! Ty si môj syn a mal by si sa podľa toho správať, ale nesprávaš sa!“

„A čo by som mal robiť?! Sedieť v kúte a držať hubu ako si to robil ty?!“

Artbub sa naštvane prihnal k synovi. „Tieto veci sme už vyriešili. Dohodli sme sa, že hádky o minulosti už nebudú!“

„Ako chceš!“ Tornádo sa zas otočil a pozeral na more.

„Rád by som sa s tebou porozprával, ale ako s rozumným človekom, nie ako s rozmazaným deckom.“

Tornádo zat' al p'aste. „S tebou sa rozprávať neoplatí. Stále omieľaš to isté!“

„Tak ako aj ty!“

„Tak sme si kvit.“ ukončil hádku Tornádo a modlil sa, aby Artbub konečne zmizol.

On si syna premeral a vrátil sa späť do domu. Všetci za stolom sedeli ticho a hľadeli si do tanierov. Z toho vodca usúdil, že ich hádku zrejme počula celá dedina.

Rozhodol sa, že pôjde do záhrady. Cestou však vo dverách narazil na Daliu.

„Prečo si k nemu taký?“ opýtala sa smutne.

„Aký?“ namosúrene zavrčal Artbub.

„Ak ste sa celý čas takto hádali, nečudujem sa, že sa takto správa.“

„Dalia, nemôžem za to, že je taký tvrdohlavý.“

„To nie je o tvrdohlavosti. Potrebuje, aby si ho pochopil a podporil. Potrebuje pomoc, radu a hlavne lásku. Potrebuje otca.“

Artbub ju obišiel. „Prežije aj bez toho.“

„Prečo? Lebo tak si prežil ty?“ Dalia prekrížila ruky. „Nehovoril si, že nechceš byť ako tvoj otec?“

„Musíme to teraz rozoberať?“ vzdychol Artbub.

„Musíme. Tornádo je náš jediný syn. Naše jediné spoločné dieťa. Nedovolím, aby od nás utiekol.“

„Ty si jeho matka. Rob si čo chceš.“

„Ty máš byť v prvom rade jeho otec!“ pripomenula mu Dalia.

„Som jeho otec.“

„Nie si.“ pokrútila hlavou. „Netrestaj za chyby svojho otca nášho syna.“

Artbub len pokrútil hlavou. Dalia vzdychla a vrátila sa späť k stolu. Nechala manžela ticho stáť vo dverách.

Keď sa všetci najedli, Nasib s Markom išli niekam do džungle a Lesia s mamou začali upratovať po večeri. Dalia umývala riad a pozerala von oknom.

Pohľad jej akurát padol na Tornáda vonku. Stále sa opieral o zábradlie a osvetľoval ho len lúč pouličnej lampy.

Dalia odložila tanieru a vyšla von. Zavrela za sebou dvere, prešla cez cestu a postavila sa k synovi. Bez slova ho pritlačila k sebe a tuho objala. Aj Tornádo ju objal a v jeho očiach sa zjavili slzy.

„Otca neber vážne.“ zašepkala Dalia a pohľadila ho po vlasoch.

„Snažím sa.“

„Stalo sa niečo?“ opýtala sa ustarostene.

Tornádo jej porozprával o Marianne a Tine. Dalia ho pozorne počúvala a keď dorozprával, chápavo sa usmiala.

„Skús ísť za Mariannou a bez hádky si to vysvetlite.“

„Lenže ona ma nechce počúvať.“

„Tu nejde o to. Ak ťa má naozaj rada, bude ťa rešpektovať. Je to skvelé dievča, nestráť ju pre obyčajnú hlúposť.“

„Nejako dobre ju poznáš.“ zas sa oprel o zábradlie a pozrel na svietiaci nápis na hoteli.

„Neboj sa, len mi ver.“ zasmiala sa a odtrhla z kríku žltý kvietok. „Čo keby si jej dal niečo také?“

Tornádo ho vzal do ruky a prezrel si ho. „Myslíš?“

Dalia sa zasmiala a pozrela na syna. „Ja to viem. Hneď ťa bude mať radšej.“

„Ako povieš.“ prikývol a vďačne ju objal. „Ďakujem.“

„Mám ťa rada.“ zašepkala.

Tornádo prikývol a otočil sa k hotelu. Večer by už asi nemal chodiť za Mariannou. Počká to aj do rána. Konečne sa usmial na mamu a spolu vošli do Nasibovho domu. Marko s Nasibom sa už vrátili a aj Artbub sedel dnu. Tornádo sa nechcel zdržiavať v jeho blízkosti, preto si len vzal deku a šiel na poschodie.

Vošiel do Markovej izby, v ktorej už dlhší čas nebýval. Hlavne preto, že bol skoro celú noc preč.

Ľahol si na posteľ a pod hlavu si dal pokrčený kus látky. Prikryl sa dekou, otočil sa k oknu a hľadel na hviezdy, ktoré sčasti zakrývali mraky.

Myslel pri tom na Mariannu. Jeho mama má pravdu. Musel by byť nesmierne hlúpy, ak by sa na smrť pohádali kvôli niekomu, koho ani jeden z nich poriadne nepozná. Rozhodol sa, že jej zajtra všetko poriadne vysvetlí.

Potom prestal rozmýšľať, vyprázdnil si myseľ, otočil sa na druhú stranu a zaspal.

Ráno sa zobudil celý dolámaný. Deku spolu s „vankúšom“ zložil na kôpku a zišiel do spodnej časti domu.

Dalia už stála v kuchyni a niečo krájala. Tornádo prišiel k nej a objal ju.

„Už si hore? Tak skoro?“ čudovala sa.

„Koľko je hodín?“ opýtal sa a sadol si na polo rozpadávajúcu sa stoličku.

„Niečo cez päť. Aj otec dokonca ešte spí.“

„To je skvelé.“ zamrmlal.

Dalia hodila pokrývané časti do hrnca. „Nepáčia sa mi tie vaše hádky.“

„Ver, že ani mne.“ Tornádo znervóznel z pomyslenia na otca. „A to si tu len pár dní.“

„Musíme sa porozprávať. Všetci. Celá rodina.“

„Skús ho presvedčiť. Zistíš, že je to nemožné.“ prešiel k pohárom a nalial si vodu. „Ver mi.“

„Lenže takto to už ďalej nejde.“

Tornádo nič nepovedal. Položil pohár a vyšiel von. Dalia pozrela na vodu, oprela sa o skrinku a zúfalo vzdychla.

On sa medzitým dostal na ulicu. Nechcel byť s otcom v jednom dome. Nechcel mať s Artbubom nič spoločné.

Prešiel až ku koncu dediny, kde konečne začínala džungľa. Predral sa pomedzi listy papradia. Chcel nájsť nejaké kvety pre Mariannu, tak ako mu poradila mama. A kde inde by našiel krajšie, ak nie priamo v džungli?

Marianna sa zatiaľ v hoteli snažila rozlúštiť posledné slovo z Gogovho odkazu. Vstala veľmi skoro, ešte pred svitaním. Z nejakého neznámeho dôvodu nemohla spať. Celú noc sa budila. Mala veľmi zvláštny sen.

Najprv to bol ten istý, ktorý sa jej sníval pred odletom na Malawi. Ocitla sa na nejakom divnom mieste, kde bola veľmi hustá hmla. Bola taká nepriehľadná, že si začala myslieť, že nemá koniec. Stála na tvrdej udupanej zemi. Otočila sa okolo vlastnej osi. Nikde nič. Ani tieň, ani svetielko, ani vlas. Pokúsila sa prejsť pár krokov, no akoby sa ani nehýbala. Stále krúžila dookola.

Z hmly zrazu počula hlas: „Čakáme ťa. Nesklam ma.“

Obzrela sa okolo seba a hľadala toho, kto jej to hovorí. Tak ako pred tým.

„Nehľadaj ma tu, ale na mieste, kde by si to nečakala.“

Odrazu sa pred ňou zjavili tie isté predmety. Najprv sa hmla pred ňou vytvarovala do akejsi chatrče, z ktorej práve vyšiel starec, potom sa zvířila a vytvorila malý drevený prívesok v tvare akejsi masky. Po pár sekundách sa aj tá rozplynula a namiesto nej Marianna uvidela nádhernú náušnicu s veľkou bielou ružou. Za ňou sa začala črtať nejaká mapa s farebnými čiarkami.

„Sny sú mocné, drahá. Nepodceňuj ich.“ zahromžil hlas.

Marianna pokrútila hlavou a vystrašene sa obzerala. Potom sa však vo sne objavilo niečo nové.

Zrazu sa tam zjavilo aj päť zvierat. Sova, korytnačka, páv, líška a pelikán. Lenže to neboli len tak nejaké zvieratá. Vyzerali akoby celé zo zlata, podobne ako sochy. Stáli pred ňou a len tak si ju premeriavali.

„Odvaha neznamená nemať strach. Znamená to, postaviť sa mu a prekonať ho.“ vykrikoval hlas.

Potom sa všetko okolo nej zahalilo do nepriehľadnej hmly. Tie slová sa jej však zaryli hlboko a nevedela sa ich zbaviť.

Bezmyšlienkovite hladkala Goga po hlave a rozmýšľala. Čo sa to zas deje? Prečo jej tie záhady nedajú pokoj?

Keď už štvrtýkrát prešla celý slovník odpredu dozadu a nič nenašla, rozhodla sa, že to vzdá. Postavila sa a na svoje letné šatky si natiahla hrubú mikinu. Strčila si papierik do vrecka, papiere porozhadzované po zemi nechala tak a vyšla na balkón.

Vzduch bol ešte svieži a chladný. Pofukoval mierny vetriček, no nebo bolo zatiahnuté sivými mrakmi. Zrejme sa blížil dážď.

Marianna sa oprela o zábradlie a pozorovala more. Vlnilo sa, prelievalo, listy pálm pri pláži sa hýbali vo vetre. Bolo úžasné len tak tam stáť a pozorovať svet okolo. Keby si len mohla užívať dovolenku.

Neskôr pozrela na parkovisko. Nebolo tam veľa áut, no hneď ju upútala jedna postava. Tornádo. Akurát prechádzal. Zrejme vycítil jej pohľad, pretože zastal a pozrel priamo na ňu.

Chvíľu na seba len pozerali, potom Tornádo kývol hlavou. Naznačoval jej, aby prišla dolu. Ona naňho len nemo hľadela a rozmýšľala.

Čo od nej môže ešte chcieť? Načo sem vôbec prišiel? Lenže pravda bola, že jeho prítomnosť jej strašne chýbala.

Nakoniec prikývla. Vbehla do izby, zavrela sklenené dvere a ticho precupkala okolo rodičov. Zo skrinky si vzala náhradné kľúče, otvorila si, vyšla von a opatrne za sebou zamkla.

Vôbec nečakala na výťah a rýchlo zbehla dolu schodmi. Hotel ešte stále spal. Ukradomky pozrela na hodinky. Šesť hodín a zopár minút.

Prešla cez vstupnú halu a vyšla von do zimy. Tornádo stále čakal na tom istom mieste. Priblížila sa k nemu.

„Čo potrebuješ?“ opýtala sa ľahostajne.

On si ju premeral. „Teba.“

„Aha,“ prikývla, „tak fajn. A čo to presne znamená?“

Uškrnul sa a prišiel bližšie. „Chcem odvolať všetko, čo som ti včera povedal.“

Marianna sa zamyslela. „Aj ak nezmením názor na Tinu?“

„Marianna,“ zasmial sa, „nechcem sa s tebou hádať kvôli človeku, ktorého ani jeden z nás poriadne nepozná. Nestojí to za to.“

Ona len prikývla.

„Mrzí ma, že som proti tebe poštvával tvojich priateľov a mienim to napraviť. Mrzí ma to.“

Mariannu jeho ospravedlnenie trochu zaskočilo. „Myslíš to vážne?“

„Smrteľne vážne.“ uškrnul sa a spoza chrbta vytiahol kyticu kvetov. Boli rôzneho druhu a rôznych farieb.

„To je pre mňa?“ prekvapene otvorila ústa a nevedela sa vynadívať na všetky tie krásne farby.

Tornádo vyčaril žiarivý úsmev a podal jej kvety. Marianna k nim privoňala. Bola to nádherná zmes sladkých vôní. Ešte krajšia ako nejaká značková voňavka.

„Ďakujem.“ usmiala sa a objala ho okolo krku.

Aj Tornádo ju pevne chytil a tešil sa, že si ju získal späť. Aj Marianna bola šťastná. Za tých pár hodín sa nemala s kým porozprávať.

„To znamená, že sme zas spolu?“ opýtal sa ticho Tornádo.

Marianna sa odtiahla a zamyslela. „Neviem, či sme vôbec niekedy boli oficiálne spolu.“

„Dobre,“ zasmial sa, „v tom prípade sa môžeme dohodnúť. Odteraz budeme oficiálne spolu.“

Aj ona sa zachichotala. Nikdy nad ich vzťahom nerozmýšľala takto. Nemala na to žiaden čas. Ale keď už začal túto tému, prečo v nej nepokračovať? Ako tak zaťažovala svoje mozgové bunky, všimla si, že Tornádo je pri nej odrazu nebezpečne blízko.

Tvár mal len niekoľko centimetrov od tej jej. Takmer prestala dýchať. Pozrela mu hlboko do jeho krásne modrých očí a usmiala sa.

Tiež sa usmial a ľavou rukou jej zastrčil prameň vlasov za ucho. Potom zastal na jej líci. Aj druhou rukou ju chytil a zrazu ju pobožkal.

Marianna len prekvapene vyvalila oči a netušila, čo má spraviť.

„Ani nevieš, ako dlho som to chcel urobiť.“ zašepkal, keď sa od nej odtiahol.

„Radšej mi to ani nehovor.“ zasmiala sa a teraz pobožkala ona jeho.

„Odkedy som ťa prvýkrát uvidel.“ dopovedal, aj napriek jej varovaniu.

Premeral si jej oči. Pri lúčoch vychádzajúceho slnka predierajúceho sa pomedzi listy pálm vyzerali ešte krajšie.

Náhle odniekiaľ zafúkal mierny vetrík a Mariannine vlasy začali poletovať okolo hlavy. To však nebolo jediné, čo lietalo vo vzduchu. Z vrečka jej vypadol papierik s odkazom od Goga a tiež sa voľne vznášal okolo nich.

Marianna si ho všimla, až keď odlietal smerom k džungli.

„Oh, nie.“ zastonala a rozbehla sa za ním.

Tornádo ju predbehol a jedným šmahom ruky vlniaci sa papierik zachytil.

„Čo to je?“

„Chcela som ti to ukázať. Vlastne som chcela, aby si mi s tým pomohol.“ vysvetľovala rýchlo.

Očami rýchlo prebehol slová v domorodom jazyku. Keď dočítal, s nadvihnutým obočím na ňu pozrel.

„Odkiaľ to máš?“

Marianna kývla hlavou na balkón svojich rodičov. „Gogo to mal okolo krku.“

„Gogo?“ nechápal. „Bola si v džungli?“

„Nie, on prišiel za mnou. A mal na krku toto.“

Zamyslene si ju premeral. Sám toho lemura vycvičil a vedel, že mu to musel niekto vyslovene prikázať.

„Povieš mi, čo sa tam píše?“ prerušila jeho myšlienky.

Pobavene sa uškrnul. „Máš svoj slovník.“

„Ja viem,“ vytiahla z vrečka aj preklad, „ale to posledné slovo tam nie je.“

Tornádo si prečítal jej preklad a porovnal ho s originálom. „Celkom to ujde. Prekladáš doslovne.“

„Celkom?! Sedela som nad tým večnosť!“ zamračila sa.

„O tom nepochybujem.“ zasmial sa. „Ale je tu pár chýb. Nie je to myslené presne tak, ako sa tu píše.“

„Tak mi to, prosím ťa, prelož.“ prevrátila očami.

„S radosťou. Lenže nie tu uprostred parkoviska.“

„Čo ti vadí?“ nadvihla obočie.

„Poďme si sadnúť dnu.“ navrhol a za ruku ju odviedol dovnútra hotela.

Sadli si k okrúhlemu stolíku s pohovkami, kde večer pred tým sedeli Ema a Barbie.

„Takže,“ začal Tornádo a položil papieriky vedľa seba, „prvá veta je: *Ouro arata xa nari afos.*“

Marianna pozrela na svoj preklad. Naozaj bol doslovný a keď naň tak pozerala, aj dosť nespisovný.

„Tvoj preklad nie je zlý, len ho treba trošku upraviť. „Zlato láka už stovky rokov.“ Tak to má byť podľa mojich jazykových znalostí.“

„To neznamená, že sa nemôžeš pomýliť.“ podrypla ho.

Len prevrátil očami. Obaja veľmi dobre vedeli, že Mariannina šanca preložiť hádanku v domorodom jazyku bola oproti Tornádovej nepatrná.

„Ďalej tu je: *O sua nime ea oculato almaz.*“ pokračoval nerušene. „Znamená to, že v sebe ukrýva drahý kameň, zrejme diamant. Ale aj to čo si napísala je dobre.“

„Teší ma, že mám jazykové schopnosti, ale mohol by si to už dokončiť?“ naliehala nedočkavo.

Tornádo nadvihol obočie, no bez slova poslúchol. „*Mal sera chota tesouro oculat, soro uto-esi melati.* Ak chceš nájsť poklad skrytý, nasleduj vôňu...“

„Vôňu čoho?“

„Hmm, no... nepamätám si presný názov tej rastliny.“ priznal.

„Čo?“

„Neviem, ako sa volá u vás.“

Marianna začala horúčkovo rozmýšľať. Chcela sa konečne dozvedieť koniec nápovedy. Rýchlo schmatla kyticu a strčila mu ju pod nos.

„Je tu?“

Tornádo si prezrel všetky kvety, no pokrútil hlavou. „Ešte nerastie. Mám pocit, že začína kvitnúť až o pár dní.“

Marianna naštvane zvesila ruku. „To nie je fér.“

„Neboj sa, zistím, ako sa volá.“ sľúbil a vrátil jej papieriky. „A čo tá hádanka od čašníka?“

Zatvárla sa nechápavo.

„Vtedy na obede. Lesia. Čašník...“ vymenúval, akoby to bolo celkom jasné.

„Aha, tá. Počkaj.“ Marianna siahla do vrečka a vytiahla pokrčený papierik. Takéto veci mala vždy pri sebe. „*To, čo hľadala si minule, začiatok ti teraz ukáže. Len ak sa pozrieš na veci minulé, to čo hľadáš, nájsť dokážeš.*“

„Už si prišla na to, čo to znamená?“

„Ani som nad tým nerozmýšľala.“ priznala. „Ale aj tak netuším. Čo som hľadala minule?“

„Lemura.“ zasmial sa Tornádo pri predstave na svojho uja.

„Nie, mám taký pocit, že to nesúvisí s tým.“ zamyslene pokrútila hlavou.

„A s čím? Nič iné si nehľadala.“

Neodpovedala. Len ticho prepaľovala lístok meravým pohľadom. Určite to bola ďalšia hádanka. Nemohlo to byť až také jednoduché.

„Je v tom niečo iné. Veci minulé... Hmm...“

Tornádo ju nechal premýšľať a pozrel na veľké nástenné hodiny. Bolo niekoľko minút pred siedmou. Zrejme by sa už mal vrátiť, aby otec nevyvádzal.

„Musím ísť.“ postavil sa.

„Kam?“ nechápala Marianna.

Vzdychol a kývol hlavou smerom k dedine. „Otec... musím ísť aspoň na raňajky.“

Marianna si ho premerala. „Stalo sa niečo, o čom si mi nepovedal?“

„To je na dlhšie.“ zahováral.

„Ja mám čas.“

„Ale ja nie. Poviem ti to potom. Prídem po raňajkách.“ povzbudivo sa usmial a odišiel.

Marianna len sledovala, ako mizne za sklenenými dverami a medzi teraz už väčším počtom áut na parkovisku. Vedela, že sa niečo stalo a vedela, že v tom hrá úlohu Artbub. Zrejme sa zas pohádali. Ako vždy, keď boli spolu.

Pokrčila papierik v ruke, hodila ho do vrecka, vzala si kyticu a vybrala sa po schodoch k izbe rodičov.

Otvorila si náhradnými kľúčmi a na jej veľké prekvapenie, už boli hore.

„Kde si bola?“ opýtala sa Nina, ktorá akurát uhládzala posteľ.

„Niečo som si musela... vybaviť.“

„Tak skoro ráno?“ podrypol ju jej otec, no neznelo to nahnevane.

„Niektoré veci nepočkajú.“ prešla do spálne, položila kvety na stôl a vzala na ruky lemura.

„Videli sme.“ zasmial sa Martin a vyšiel z kúpeľne.

Marianna si ich nechápavo premerala. „Čo?“

Obaja jej rodičia sa tajomne usmiali. Vlasy jej odrazu rozstrapatil vánok z vonku. Dvere na balón boli otvorené.

„Vy ste ma sledovali?“

„Nie,“ bránila sa Nina, „len sme si všimli, že si preč.“

„A potom zas, že stojíš s Tornádom na parkovisku.“ pridal sa Martin.

Marianna sa začervenala. Nečakala, že jej uzmierovanie s Tornádom niekto sledoval.

„Som rada, že konečne viete, čo pre mňa Tornádo znamená a dúfam, že sa mi do toho nevmiešate a nepokazíte mi to.“ uzavrela debatu.

„Marianna, my sa nesnažíme nič kaziť.“ ohradil sa jej otec.

„Možno, ale veľmi vám to nejde.“ uškrnula sa a sadla si na posteľ.

Nina pozrela na manžela.

„Tak fajn,“ začal, „ja idem dolu odniesť poháre a opýtam sa aj na raňajky.“

Jeho žena len prikývla, Marianna mykla plecami. Bolo jej úplne ukradnuté, čo chcú robiť jej rodičia.

Martin vyšiel von a zavrel za sebou dvere. Nina zas prešla do spálne a sadla si k dcére na posteľ.

„Chcem sa s tebou porozprávať.“ začala.

„Preto si poslala oca preč?“

„Nie, on o tom nevie.“

Marianna nadvihla obočie.

„Chcem hovoriť o Ivanovi.“

„Mami,“ Mariannin našťvaný tón sa nedal prehliadnuť, „ak si myslíš, že ma presvedčíš...“

„Nie, počkaj. Teraz ma len počúvaj.“ zastavila ju Nina. „Chcem len, aby si vedela, že medzi nami nič nie je. Aj keď ti možno natáral niečo iné. Ja som s ním skončila.“

„Lenže to neznamená, že aj on s tebou.“

Nina si premerala dcéru. „Takže natáral.“

„Mami, no tak. Prestaň.“

„Marianna, Ivan nie je dobrý človek. Ver mi. Nie len pre to, čo spravil, ale už len z princípu. Je nebezpečný. Pracuje pre nejakú tajnú políciu. Ani nevieme čo sú zač. Neverím mu a neverím, že sa zmenil. Dávaj si naňho pozor.“

„A vieš, čo mi povedal on?“

Nina len ticho sedela.

„Že vraj „stará láska nehrdzavie“. To je všetko, čo ti na to viem povedať ja. Nechcem, aby ste ma medzi seba zaťahovali.“ naštvane sa postavila. „Výriešte si to medzi sebou!“

Vtom sa otvorili dvere a vošiel jej otec.

„Deje sa niečo?“ pozrel na ženu sediacu na posteli a Mariannu s našťvaným výrazom.

„Všetko je ako vždy.“ skonštatovala Nina a postavila sa.

„Dobre, raňajky sú o päť minút.“

„Ja už idem dolu.“ zahlásila Marianna a bez varovania vyšla von.

Prešla chodbou až ku schodom. Zišla pomaly dolu a zabočila do jedálne. Tam už za jedným stolom sedeli jej priatelia. O niečom sa búrlivo radili.

Hneď ako Ema zbadala Mariannu, zamávala na ňu. Ona len nadvihla obočie a šla si sadnúť na opačný koniec miestnosti.

„Idem po ňu.“ prevrátila očami a rozbehla sa za Mariannou.

Keď ju dobehla, potiahla ju za ruku.

„Stoj.“

„Prečo?“

„Samo... a vlastne my všetci by sme ti chceli niečo povedať.“

Marianna si ju zamyslene premerala.

„No tak, pod'. Zistili sme niečo, čo ťa bude určite zaujímať.“ povzbudivo sa usmiala, tak ako ráno Tornádo.

„Ak ste nezistili, prečo sme tu, tak ma to nezaujíma.“

„No tak.“ Ema ju začala ťahať naprieč miestnosťou k ich stolu.

Marianna sa nakoniec dala prehovoriť a prišla až k nim. Všetkých priateľov si po jednom premerala.

Ema sa postavila za Sama. „Chceli by sme ti niečo povedať.“

Samo len prevrátil očami. Ona ho však koplá do nohy.

„Dobre, dobre.“ pozrel na Mariannu. „Prepáč.“

„Mrzí nás ten včerajšok. Nikto z nás netuší, čo sa stalo.“

Marianna na nich chvíľu pozerala, no potom sa usmiala a prikývla. „Aj mňa mrzí, že som vám nepovedala všetko.“

„To je v poriadku. Ale mohli by sme sa dohodnúť, že odteraz už budeme všetci vedieť, čo sa deje.“

Jej priatelia za stolom prikývli.

„Fajn.“ súhlasila Marianna a tiež si sadla. „Ema hovorila, že máte niečo, čo by ma veľmi zaujímal.“

Samo pozrel na Barbie. „Začneme radšej od začiatku.“

Ona nedbalo mykla plecami.

„Včera za nami došiel ten tvoj frajer. Že vraj bol po požari v knižnici a našiel tam tvoje noviny a nejakú náušnicu. Povedal, že patrí Tine.“

Marianna len prevrátila očami. „On len chce dokázať, že to, že mi vtedy pomohla... že to nebola náhoda.“

„A bola?“ vyzvedala Ema.

„Nie,“ rázne pokrútila hlavou, „ale Tina nie je zlá.“

Barbie vytiahla náušnicu z vrečka a položila ju na stôl. Marianna si ju zvala do ruky a uprene na ňu hľadela.

„Naozaj vyzerá, ako tá jej. Lenže jej spadla do mora. Určite sa len podobá. Koľko ľudí môže mať takú náušnicu?“

„Len jeden.“ odpovedala Barbie.

Prekvapene na ňu pozrela. „Ako len jeden?“

„Sú vyrábané ručne a na objednávku. Navyše, každá má sériové číslo.“

Marianna obracala malý krúžok v ruke.

„A neuhádneš, kto kúpil túto.“ zaškeril sa Samo.

„Odkiaľ viete, kto ju kúpil?“

„Barbie má kontakty. Zistila to včera večer. No, hádaj.“

Otočila sa k nej. „Tina?“

„Nie.“ pokrútila hlavou.

„Vidíš, hovorila som to.“ zvolala víťazne.

Samo sa zaškeril. „Na tvojom mieste by som sa tak neradoval. Je to ešte horšie.“

Nechápavo nadvihla obočie.

„Tú náušnicu kúpil...“ začala Barbie.

Odrazu k nim prišiel čašník. Ten istý, ako keď Marianna sedela s Tornádom. Ten, ktorého Lesia zrejme poznala. Dost' ju to prekvapilo, pretože nečakala, že sa ešte niekedy ukáže.

„Raňajkové menu?“ opýtal sa milo.

Všetci ticho prikývli, okrem Marianny.

„A vy, slečna?“ otočil sa k nej.

Prenikavo sa mu zahľadela do očí. „To čo minule. Akurát s menším vysvetlením.“

Čašník sa len usmial a odišiel.

Mariannu zaplavili zvedavé pohľady. Ona len mykla plecami.

„To je ten čašník, ktorý priniesol tú hádanku.“ vysvetlila ticho. „Ale ešte stále neviem, kto kúpil tú náušnicu.“

Jej priatelia sa hneď dostali zo šoku.

„Jasné,“ prikývla Barbie, „len prosím ťa, zostaň sedieť a počkaj do konca raňajok.“

„Čože?“

„Sme si stopercentne istý, že keď sa to dozvieš, vyletiš odtiaľ rýchlejšie ako Marek z triedy pred

písomkou z chémie.“ vysvetľoval Samo.

Marianna sa zachichotala. Až taká rýchla by nedokázala byť.

„Takže, Braňo, môj zdroj, mi povedal, že si tú náušnicu objednal, zaplatil a aj vyzdvihol...“

Zas nestihla dopovedať, pretože sa zas zjavila obsluha. Teraz však prišiel ešte jeden čašník a spolu niesli sedem tanierov. Záhadný čašník podal tanier Emílii. Potom ho položil aj pred Mariannu. Ona si hneď všimla, že v prstoch držal papierik, ktorý zasunul pod tanier.

Usmiala sa akoby sa nič nestalo. Počkala, kým odídu a nahmatala papierik. Bol naozaj tam. Nesnívalo sa jej to.

Chcela však najprv vedieť, kto kúpil náušnicu nájdenú v knižnici.

„Barbie, len to meno. Skôr ako sem zas niekto príde.“ naliehala.

Ona si vzdychla. „Ivan.“

„Kto?“ myslela, že zle rozumela.

„Ivan Mokneský.“ zopakovala.

Marianna doširoka otvorila ústa. Chvíľku trvalo, kým to vstrebala a uvedomila si, čo Barbie práve povedala.

„Náš učiteľ?“

„Aj pašerák uhlia, člen tajnej polície a človek, ktorého tak nenávidíš. Presne.“ uistil ju Samo.

Ona len šokovane sedela a hľadela na náušnicu. Nevedela, čo si mám myslieť.

„Ivan kúpil Tine náušnice?“ dostala zo seba nakoniec jediné ako-tak logické vysvetlenie.

Samo, Ema a Barbie naraz pokrčili plecami. Ostatný sa k tomu nevyjadrovali.

„Prečo?“

„Opýtaj sa ho.“ navrhol Samo.

„Nie.“ rázne pokrútila hlavou.

„Nie?“

„Presne tak. Lepšie bude, keď nebude vedieť, že sme to zistili.“

„Prečo?“

„Neviem, ale myslím si to. Nikto mu nič nehovorte.“

Všetci prikývli. Marianna vrátila náušnicu Barbie s príkazom, aby ju dobre strážila.

„Mali by sme to zjesť.“ navrhol Edy.

Marianna prikývla a vzala do ruky príbor. Na tanieri toho bolo naozaj veľa. Praženica, šunka, zelenina, zopár kúskov pečiva.

Keď sa najedli, prišiel ďalší čašník a pozbieral taniere. Ona si rýchlo uchmatla papierik, tak, aby to nikto nevidel.

„My ideme zistiť, či je archív ešte niekde inde.“ zahlásil Samo.

Marianna súhlasne prikývla. „Dobre, ja pôjdem za rodičmi a zistím, aký majú dnes program.“

„Ja si potrebujem kúpiť topánky.“ zahlásila Barbie.

Ostatní naraz otočili hlavy.

„Teraz?“

„Včera sa mi rozpadli. Asi som v nich nemala chodiť do mora.“

Ema prevrátila očami. „Tak fajn. Ja s Mariannou pôjdem hore, chlapci sa pozrú na archív a Barbie s Emíliou si pôjdu pozrieť topánky.“

„Prečo aj ja?“ nechápala jej sestra.

„Lebo rada chodíš s Barbie.“

„To je pravda.“ zasmiala sa a spolu sa postavili od stola.

Vo vstupnej hale sa rozdelili. Marianna s Emou išli hore, kam pred pár minútami odišli aj ich rodičia.

Akurát všetci stáli na chodbe a na niečom sa dohadovali.

„Aký je dnes program?“ zaujímalo Mariannu.

„Zrejme budeme len tak na pláži. Užívať si dovolenku.“ pozrela na ňu Emina mama.

Ona krátko prikývla.

„Ako dlho tu ešte plánujete byť?“ opýtal sa Edyho otec úplne vážne.

Marianna zamyslene pozrela na druhú stranu chodby. „Netuším.“

„Tak sa skúste poponáhľať. Vy možno máte prázdniny, ale už sme tu viac ako dva týždne a ako väčšina dospelých ľudí, musíme pracovať.“

Pomaly prikyvovala. „Zajtra sa dohodneme.“

Rodičom to zrejme stačilo, pretože sa všetci pobrali do svojich izieb.

„Kam ideme teraz?“ otočila sa k nej Ema.

Marianna vybrala z vrečka lístok od čašníka. Najprv chcela vedieť, čo za hádanku jej zas posielala.

Ak chceš nájsť odpoveď, musíš byť trezlivá. Recepčia, číslo 222.

Prečítala si odkaz a nadvihla obočie. Potom ho podala Eme.

„Čo to je?“

„Dal mi to ten čašník. Ako bonus k raňajkám.“

Ema si ju premerala. „Ideš na recepciu?“

„Možno, ale najprv sa prezlečiem.“

Prešla k dverám izby svojich rodičov a stlačila kľučku. Oba akurát stáli na chodbičke a zrejme sa už chystali odísť.

„Budeme pred hotelom, ak by si nás hľadala.“ oznámil jej otec. „Náhradné kľúče máš, ak by si niečo chcela.“

„Pekne sa bavte.“ usmiala sa a počkala, kým odídu a Ema vojde.

Vošla do spálne, kde ju čakal Gogo sediaci na posteli a okusujúci jednu ceruzku.

„Máš tu lemura? Vedia o tom?“

„Kto? Rodičia? Myslím, že hej.“ uškrnula sa a vytiahla z vaku žlté šaty s veľkými bielymi kvietkami.

„Nie, myslím v hoteli.“

Len ľahostajne mykla plecami. „Nemusím im všetko vešať na nos.“

Ema sa zachichotala. Jej najlepšia priateľka bola zas vo forme. Marianna ani nevedela, ako jej chýbala tá jej drzosť a iskra.

„Tak fajn, pôjdeme na recepciu, spýtam sa tam na toho čašníka a potom by som bola rada, keby sme konečne po dlhom čase zas pokecali.“

Ema súhlasila a spolu s Mariannou vyšli z izby. Dole vo vstupnej hale sa už začali motať ľudia.

Marianna zašla k recepcii a milo sa usmiala na recepčného.

Ten len kývol hlavou. „Prajete si?“

„No... ani neviem... hovorí vám niečo číslo 222?“

Recepčný si ju chvíľu prezeral. „Slečna Marianna?“

„Áno...“ s nadvihnutým obočím pozrela na Emu.

„Počkajte.“ otočil sa a odišiel.

Ona za ním nechápavo pozerala.

Keď sa vrátil, niesol nejaký kľúčik a ďalší odkaz.

„Toto som naozaj nečakala.“ zamrmlala si.

Recepčný jej podal to, čo niesol.

Marianna si prezrela kľúčik. Netušila k čomu by asi tak mohol patriť.

„Na druhom štvrtom poschodí ju niečo podobné ako úschovňa. Je to odtiaľ.“ vysvetlil, keď zbadal jej pohľad.

„Ďakujem.“ usmiala sa a schytila Emu za ruku.

Rýchlo ju odtiahla nabok za veľký kvetináč s košatou palmou.

„Toto nie je dobré.“ zašepkala.

„Čože?“ nechápala Ema.

Marianna kývla hlavou. „Pozri.“

Ema vykukla spoza lístia. Nič zvláštne nevidela.

„Tí dvaja.“ kývla Marianna na mužov, ktorí práve prešli halou a až príliš nápadne sa obzerali.

„Kto je to?“

„Patria k jednej organizácii. Nevie... majú niečo s Ivanom a on ma do toho zatahol. Teraz idú už aj po mne. Zoran k nim patril tiež.“

Ema ešte raz vykukla a teraz ich už uvidela. Stáli uprostred haly a rozhliadali sa. Zrejme niekoho hľadali.

„Hľadajú niekoho.“

„Buď mňa alebo Ivana.“ skonštatovala Marianna a aj ona sa rozhliadla. Museli sa nejako dostať na druhé poschodie. „A ja nechcem zistiť, ktorý z nás to je.“

Po chvíli zbadala pod schodiskom výťah. Bol síce o polovicu menší ako ten normálny, no fungoval.

„Aha,“ ukázala Eme, „ideme hore.“

„Si normálna?“

Marianna sa zamyslela. „Ty chod' po schodoch. Nepoznajú ťa. A vyzdvihni ma na štvrtom.“

Ema nadvihla obočie, ale tento plán bol rozhodne lepší, ako ísť s ňou v tom maličkom výťahu.

„Tak dobre. Čakám ťa.“

Vyšla spoza palmy, akoby nič a vybehla hore po schodoch. Marianna sa zatiaľ popri stene zakrádala k výťahu. Menší problém bol s jeho otvorením, no nakoniec sa jej to podarilo.

Dnu sa poskladala tak, aby sa tam zmestila celá a stlačila zvonku tlačidlo číslo štyri. Dvere sa pomaly privreli a výťah sa so strašným sprievodným zvukom pohol hore.

Marianna začala pochybovať, či to bol dobrý nápad. Nakoniec však bezpečne zastala a mohla si

vydýchnuť.

Ema vonku stlačila zelený gombík a dvierka sa zas otvorili. Marianna pomaly vystrčila nohy a vyhupla von.

„To by sme mali.“ rozhládla sa a na druhom konci chodby zbadala miestnosť, o ktorej hovoril recepčný.

Ticho prešli chodbou a zabočili do otvorených dverí. Pri pulte stála staršia žena. Tá im len kývla a venovala sa ďalej svojej knihe.

Celá veľká miestnosť bola od podlahy až po strop zaprataná železnými skrinkami. Boli medzi nimi len úzke uličky. Každá na sebe mala číslo.

„Máš na kľúči číslo?“ opýtala sa Ema.

Marianna pozrela na kľúč. Bol lesklý a žiadne číslo na ňom nevidela. Lenže ona vedela, do ktorej skrinky patrí.

„Dvestodvadsaťdva.“

Aj Ema pochopila. „Ide sa hľadať.“

Prešli prvým radom, druhým, tretím, došli až po číslo stopäťdesiat. Skrinku 222 však nenašli. Toľko ich tam nebolo.

„To nie je možné.“ krútila hlavou Marianna.

„Možno to nie je číslo.“

„A čo iné by to bolo?“

Marianna pozrela na prvý odkaz. Potom si spomenula na ten druhý. Otvorila ho.

To, čo nájdeš, ti pomôže. Sleduj čiaru. Jedine to, čo zistíš, ti všetko vysvetlí.

„Žiadne číslo.“ skonštatovala. „Bude to v tej dvestodvadsaťdvojke.“

„Skús dva plus dva plus dva.“

„To je šesť.“

Marianna prešla k skrinke úplne vpredu. Kľúč dnu síce vopchala, no nemohla ním otočiť.

„Tak nič.“ vzdychla Ema.

„A čo mínus?“

„Naozaj myslíš, že tu majú skrinku mínus šesť?“

„Tak to vynásob.“

„Osem.“

Marianna vytiahla kľúč a prešla o dve skrinky ďalej. Kľúč tam zas pasoval.

„Skús to.“ vyzvala ju Ema.

Ona otočila kľúčikom a na jej veľké prekvapenie, zámok cvakol. Dvierka povolili a skrinka sa otvorila.

„Super.“ potešila sa Ema. „Konečne.“

Marianna pozrela dovnútra. V železnej skrinke ležala jediná rolka papiera. Bol mierne zažltnutý.

Vybrala ho a roztočila. Bola to stará mapa. Viedla od parkoviska niekam do džungle. Aspoň tak si to Marianna myslela.

„Načo ti to je?“ čudovala sa Ema.

„Na konci tej čiary mám niečo nájsť. Niečo, čo my vysvetlí tú hádanku.“

„Ty tam naozaj chceš ísť?“ šokovane si ju premerala Ema.

„Čo ma nepoznáš?“

Odrazu do miestnosti vošli tí dvaja chlapi. Našťastie k nim obe stáli otočené chrbtom. Ich však vôbec nezaujímali.

„Kde je skrinka číslo dvestodvadsaťdva?“ opýtal sa jeden.

Marianna až stuhla. Museli vypadnúť z hotela, z tej miestnosti. Hneď!

Schytila Emu za predlaktie a nenápadne ju ťahala smerom ku dverám.

„Takú tu nemáme.“ odpovedala žena bez štipky záujmu.

„Musíte ju tu mať.“ zavrčal muž.

„Skrinky sú tu len po číslo stošesťdesiat. Viac ich tu nie je.“

Obaja muži na seba pozreli a rozdelili sa. Marianna využila ich neprítomnosť a spolu s Emou sa rozbehli preč. Rýchlo zamierili ku schodom. Zastali až pred hotelom.

„Ako to, že aj oni hľadali tú skrinku?“ nechápala Ema.

„Začni si zvykať na život podľa Ivana Mokneského.“ Marianna prevrátila očami a pohla sa smerom k začiatku čiary na mape.

„Kam ideme?“

„Podľa tej mapy.“

Ema sa už radšej nič nepýtala, len ju nasledovala. Prešli parkovisko a vošli do džungle. Po asi desiatich minútach došli k potôčiku a odtiaľ mali ísť do hlbšie a hlbšie.

Marianna zatiaľ povedala Eme všetko o Tornádovi, zlatom zvitku, denníkoch a Ivanovi.

„Ako môžeš toto všetko mať v hlave?“ čudovala sa nakoniec Ema, keď sa už predierali riedkym papradím.

„Neviem. Niekedy si pripadáam, že som už na konci so silami. Ja len chcem zistiť čo sa tu deje a ísť späť domov.“

„To je pravda. Nikto z nás netušil, že sa z jedného tábora stane niečo také.“

„Ema, mali sme to vedieť! Mali sme vedieť, že je to úplná hlúposť!“

Ema sa povzbudivo usmiala. „Ale no tak. Nehovor, že ťa nebaví byť v strede príbehu, o ktorých bežne iba čítaš.“

Marianna sa nad tým zamyslela. Bola síce pravda, že vždy chcela zažiť nejaké knižné dobrodružstvo, no toto sa jej vôbec nepáčilo.

Čím išli ďalej do džungle, tým viac rastliny okolo nich hustli. O asi pol hodinu boli uprostred nepriechodnej džungle. Toto už nebola taká sranda ako na Malawi.

Táto džungľa bola viac skutočná. Všade viseli pavučiny, liany a kopa hmyzu. Čiara na mape však stále pokračovala.

Po asi ďalšej pol hodine už ani jedna nevládala.

„Ešte ako dlho?“ vzdychla Ema a oprela sa o hrubý strom.

„Mal by tu niekde byť nejaký stĺp.“

„Stĺp? V džungli?! Dostala si úpal?“ zvolala Ema.

„Nie, naozaj, aha.“ ukázala jej mapu.

Ema ju zlostne odsunula. „Tá mapa je len podvod. Pod', ideme späť.“

Marianna ju však nepočúvala. Ten stĺp tam niekde musel byť. Odrazu sa pri nich zjavil lemur. Gogo.

„Gogo, kde si sa tu vzal?“ nechápala Marianna.

On jej skočil na rameno. Potom sa odrazil a vyrazil dopredu. Rozbehol sa medzi stromy.

„Počkaj!“ Marianna sa za ním hneď rozbehla.

„Marianna, toto nemyslíš vážne! Chceš naháňať lemura?!“ kričala za ňou Ema.

Ona ju vôbec nepočúvala, len sledovala Gogov chvost. On ju viedol džungľou, až kým sa úplne neustratila. Ema bežala tesne za ňou.

Zrazu Gogo vyskočil hore. Marianna zastala a pozrela pred seba. Spomedzi lístia sa zo zeme týčil hrubý kamenný stĺp skoro rovnako vysoký ako ona.

Gogo sedel na jeho vrchu. Marianna prešla okolo kameňov váľajúcich sa okolo a premerala si stĺp.

Bol zrejme ručne vytesaný do jedného kusu kameňa. Po celom obvode boli rôzne ornamenty. V strede bola veľmi jemná plastika korytnačky.

„Takže tento stĺp.“ prikývla Ema. „Dobre, mala si pravdu. Ale čo teraz?“

Nato sa Gogo postavil a skočil za kameň, akoby jej hovoril, kam majú ísť.

Marianna odložila mapu a nasledovala lemura. Chvíľu sa museli predierať listami, no potom prišli na miesto, kde sa stromy aspoň na chvíľu končili.

9. Kapitola - CHRÁM

Rovno pred nimi stála mierna zrúcanina kamenného chrámu. Bol skoro celý obrastený zeleňou, niektoré jeho steny už iba ležali na zemi, no predsa pôsobil honosne.

Marianna celá udivená preskákala po kamenných kvádroch na zemi až k vchodu do chrámu. Bol sčasti zarastený. Aj napriek tomu bol obrovský. Mal aspoň tri metre, ak nie viac. A na šírku aspoň dva.

Stavba bola celá zo sivých opracovaných kvádrov. Okná, ak sa to tak dalo nazvať, boli vyplnená zvláštnymi orezávanými špirálovitými tyčami, hrubými asi ako kmeň menšieho stromu.

Celá stavba pôsobila nesmierne veľká. K vchodu viedli kamenné schody, teraz už len rozbité kusy kameňov. Chrám takmer vôbec nemal strechu, ak nejakú niekedy mal. Nad okrajové múry však zvnútra vystupovali stĺpy podobné gréckym.

„To je krása.“ hlesla Ema a prišla k Marianne.

Ona zas podišla k okraju dverí, kde boli nejaké znaky a obrázky. Nepochybovala, že to bol nejaký príbeh. Korytnačky, ľudia, príroda...

„Pozrieme sa dnu?“ váhala Ema.

„Myslím, že preto nás sem poslal.“

Marianna odtiahla ruku od múru a opatrne odhrnula poplazy zelenej rastliny obrastajúcej vchod. Dnu presvitalo nejaké svetlo pomedzi stromy, no nebolo to najlepšie. Bolo tam omnoho viac kameňov ako vonku. Zrejme zvyšky strechy.

Keďže stáli vo vyvýšenej pozícii, naskytol sa im pohľad na celý chrám. Bol obrovský. To, čo videli z vonku, bola iba predná strana.

Po obvode bolo niečo ako ambit, krytá klenutá chodba s arkádami otvorená do priestranného dvora. Niečo podobné sa objavovalo pri kostoloch v baroku.

V strede dvora stála veľká kvádrová stavba. Okolo nej bolo niečo podobné ako vodná priekopa, v ktorej už teraz rástli stromy. Mostík, ktorý cez ňu viedol bol zasypaný kopou kameňov.

Za tým bola stena s bránou, vedúca do ďalšej časti.

„Toto je úžasné.“ obzerala sa Ema.

Gogo sa k nim hneď pridal. Vyštartoval dopredu a namieril si to rovno k stavbe uprostred.

Ema sa už chystala ísť za ním, ale Marianna ju zastavila.

„Musíme dávať pozor pod nohy. Gogo má tri kilá, lenže pod nami by sa tie kamene mohli posunúť. A ako poznám Tornádových predkov, určite tu nastražili aj nejaké pasce.“

„To je pravda.“ prisvedčila Ema a nohou skúšala, na ktorý kameň môže stúpiť.

Obe opatrne preskackali dolu schodiskom až na dvor, kde zrejme kedysi bola tráva. Teraz tam rástlo všetko možné a kopy kameňov skoro znemožnili pohyb.

Marianna preliezla za Gogom a dostala sa až nad vodnú priehradu. Ema ju nasledovala. Trvalo im to síce dlho, no nakoniec sa obe bezpečne postavili na machom obrastený stupienok.

„Ideme dnu?“ opýtala sa Ema.

„Uvidíme, kam nás Gogo zavedie.“ Marianna pozrela na lemura.

On si sadol pred veľké kamenné dvere a čakal. Marianna musela zakloniť hlavu, aby dovidela až na ich vrch.

„Tak s týmto nepohneme.“ skonštatovala.

Gogo si z toho ťažkú hlavu nerobil. Postavil sa a zamieril doprava popri stene. Obe ho hneď nasledovali, aby sa im nestratil.

Lemur išiel ešte asi päť metrov, potom odrazu zmizol v stene. Marianna si kľakla na koleno a odhrnula visiace rastliny.

„Je tu otvor.“ zajasala.

„Vojdeme sa tam?“ pochybovala Ema.

„O chvíľu to zistíš.“ zasmiala sa Marianna a po štyroch sa preplazila v otvore po chýbajúcich kameňoch.

Táto stavba v strede na rozdiel od zvyšku chrámu vyzerala udržiavaná. Až na ten mach a rastliny. Neboli na nej však ani známky po rozpadávajúcich sa stenách a aj strecha, hoci bola rovná, pevne držala.

Marianna sa preplazila dovnútra. Bola tam nesmierna tma. Okná boli len maličké a navyše ich skoro celé vyplňali tie divné stĺpiky.

Bolo tam však strašne mokro. Celé jej nohy boli od vody. A aj Gogo sa im stratil z dohľadu.

Marianna sa opatrne postavila, aby hlavou do ničoho nevrátila a z vrečka na teraz už zablatených a mokrých šatách vytiahla baterku.

Rozsvietila ju a premerala si okolie. Na jej prekvapenie, vnútro bolo čisté, upravené a dobre udržiavané. Vôbec sa nepodobalo na zvyšok chrámu vonku.

Aj Ema sa postavila. „Odkiaľ máš baterku.“

„Stále mám baterku.“ usmiala sa Marianna a prešla do stredu.

Na zemi bola z farebných kameňov vytvorená mozaika. Veľký kruh, v ktorého vnútri stála nejaká žena. Mala sukňu po kolená z tenkej látky s opaskom zdobeným drahými kameňmi, úzky vrchný diel, tiež ovešaný rôznymi čačkami a na hlave veniec z najrôznejších kvetov. Priam žiaril farbami. Ako kytica, ktorú Marianne priniesol Tornádo.

Žena bola veľmi mladá. Jednu ruku mala pokrčenú, akoby niesla podnos s taniermi. V nej držala rastlinu s čiernymi kvetmi. Nevedela presne určiť, aký to bol druh.

Mala však priveľmi veľké oči. Ich odtieň bol sivomodrý, no akonáhle sa Marianna postavila inde, farba sa mierne zmenila.

Ako moje oči, pomyslela si.

Pozorne si premerala obrázok. Všimla si aj, že druhú ruku žena držala za chrbtom. Bolo vidno, že v nej zviera dýku vykladanú zlatom a drahokamami.

„Pozri!“ zavolala na ňu Ema. Ona zatiaľ prešla k zadnej časti. Na vyvýšenom mieste tam stál obrovský balvan opracovaný do dokonalého kvádra. Po jeho bokoch boli kamenné misy.

Marianna nechala mozaiku a prešla k Eme. Kváder bol popísaný zo všetkých strán. No text bol rozdelený na dve polovice. Naľavo bolo zvláštne písmo, ktoré sa nepodobalo ani na to ich, ale ani na písmo domorodcov.

Napravo na jej veľké prekvapenie boli normálne latinské písmená. Akurát, že slová nedávali veľký zmysel.

„To je úžasné.“ dotkla sa kameňa Ema.

„Rozumieš tomu?“

„Nie, ale viem čo to je za jazyk. Vyzerá ako jazyk našich predkov.“

„Aký je starý?“

„Možno tak tisícpäťsto rokov.“

Marianna si premerala text. Ako tak prechádzala po riadkoch zopár slov aj rozumela. Zemlia, kviat, wigasnutie, rodzina, córka... Väčšina slov však bola veľmi nečitateľne napísaná.

Zaujalo ju aj ozdobenie stien. Boli tam obrazy, písmená a aj opakujúce sa ornamenty.

Zišla zas na dlážku a presunula sa k stene naľavo. Ema spravila to isté.

Niektoré obrazy boli vytesané, iné poskladané z farebných kameňov. Všade bol text, ktorý zrejme vysvetľoval, čo sa tam deje. A všade bol rozdelený na dve časti.

Na obrázkoch boli znázornené rôzne boje, ale aj bežný život. Všade boli dva typy ľudí. Jedni sa podobali na Tornáda a domorodcov a tí ďalší mali tmavú, občas až čiernu pokožku.

Náhle odniekiaľ zadul mierny vánok. Mariannina sukňa sa zavlnila. Premohol ju veľmi zlý pocit. Nevedela, odkiaľ sa vzal, no bol silný.

Otočila sa smerom k Eme, ale hlas ju nechcel počúvať.

„Deje sa niečo?“ premerala si ju Ema.

Pocit bol razom preč. Všetko bolo tak, ako predtým.

„Nie.“ Marianna pokrútila hlavou.

Baterku namierila na strop. Tam bola veľká podobizeň ženy na podlahe. Akurát, že mala na sebe takmer priesvitnú zlatú tuniku a namiesto kvetu jej robilo spoločnosť päť zvierat. Zlatých zvierat.

„Sova, korytnačka, páv, líška, pelikán.“ otáčala sa Marianna a vymenúvala ich. Boli to tie zvieratá z jej sna. Bola si istá.

„Presne.“ prisvedčila Ema.

V tej chvíli jej chladný vzduch prešiel po krku a odfúkol jej vlasy nabok. Zlý pocit sa vrátil a bol ešte intenzívnejší. Niečo tam bolo iné. Niečo sa jej nepozdávalo.

Pohľad jej padol na popísaný kváder. Objavila sa na ňom kytica krásnych farebných kvetov. Marianna na ňu hľadela s vyvalenými očami.

„Marianna?“

„Ema...“ zašepkala a spravila krok dopredu.

Aj Ema si všimla kyticu. Lenže ona sa vôbec netvárila vystrašene. Bola len prekvapená.

„Čo to má byť?“

Marianne sa roztriasli ruky. Baterka jej vypadla a s ťuknutím dopadla na dlažbu. Niečo sa v nej asi zlomilo, pretože hneď prestala svietiť.

Nebolo to však už potrebné. Fagle zavesené v kamenných držiakoch sa ako lusknutím prsta rozhoreli. Všetky naraz.

Vtedy si už bola Marianna istá, že sa deje niečo divné a zlé. Pocit vo vnútri ju zvieral a pritom vôbec nevedela, ako sa tam vzal.

Zrazu začuli kroky. Z tieňa pri obrovských kamenných dverách vyšiel muž. Jeho pokožka bola čierna, ako tí ľudia na obrázkoch. Oči mal hrozivo biele a aj na tvári mal nejakú bielu farbu. Vyzeral hrozivo. Ako tí stratení domorodci v rôznych filmoch.

Dokonale sa podobal na ľudí z obrazov. Marianna mala chvíľku podozrenie, že z jedného musel

vyskočiť. Potom si však uvedomila, ako hlúpo to znie.

Muž vyšiel na svetlo ohňa a v ruke sa mu zaleskla dýka. Rovnaká akú mala tá žena na zemi. Na jednom pleci mu sedel Gogo.

Marianna na lemura zhyponotizovane hľadela. Muž sa k nim zatiaľ približoval.

„Por que veu vir?“ opýtal sa hromovým hlasom.

Marianna nebola schopná slova. Len stála a vyjavene naňho pozerala.

Ema nechápala, prečo neuteká preč.

„My... len... lemur nás sem dovedol.“ vyjachtala ticho.

To, že muž poznal ich jazyk ju ešte viac desilo. Kto to bol? Otočila sa na Emu, ktorá si ju zdesene premeriavala.

„Čo je?“ jej pohľad ju ešte viac vystrašil.

„Ako to, že poznáš jeho jazyk?“ dostala zo seba prekvapene.

Marianna chvíľu v šoku stála. Potom sa dotkla svojho hrdla. Ona nepoznala jeho jazyk. On predsa hovoril tým jej.

„Ja... nepoznám. To... on hovorí...“

Ema pokrútila hlavou.

Marianna zdesene pozrela na muž. Stál už len niekoľko metrov od nej. Sama neverila, že sa to naozaj deje.

„Estrao perigo azar.“ počula hovoriť muža, no v hlave sa jej zjavilo. „Cudzincom hrozí nebezpečenstvo.“

„Nechajte nás odísť. My... nechceli sme vás rušiť.“ jachtala.

Ema len vystrašene hľadela na kamarátku. Čo sa deje?

Muž prišiel tesne k Marianne a pozrel jej do očí. Dlho ich sledoval, potom sa posunul o pár krokov vedľa a zas si premeriaval jej oči.

Marianna sa ani nepohla. Aj ona poslušne sledovala jeho oči. Tie boli v podstate len čierne diery. Keď skončil, tváril sa inak. Už sa nemračil ani nezvierať dýku.

„Quer é? Kto si?“ opýtal sa jej.

„Marianna.“ odpovedala ticho. Niečo ju nútilo odpovedať.

„Ma arriane.“ odpovedal muž a zdvihol pohľad ku stropu. „Finalmente.“

Marianna vystrašene preglgla. Pozrela na svojho lemura sediaceho na jeho pleci.

„Mes para lle mostar e tempo. Sonos som poderosos, Ma arriane. Non desánimo. Mesiac ti ukáže cestu aj čas. Sny sú mocné, Ma arriane. Nepodceňuj ich.“ povedal muž a Gogo zoskočil k jej nohám.

Potom natiahol ruku a z vrecka jej vytiahol mapu. Vzal si ju a hodil na zem.

Odrazu pri nej stála aj Ema a uprene hľadela na muža. Marianna až nadskočila z jej náhlej prítomnosti.

„Pod'me preč.“ zašepkala jej Marianna.

Ona však upierala sklenený pohľad pred seba. Ani sa nepohla.

Marianna vystrašene pozrela na muža. On držal v ruke hrst' červeného prášku. Fúkol im ho rovno do tváří.

„Melati de flores. Se apresuraram.“ zneli jej v ušiach slová muža, zatiaľ čo pohľad sa jej rozostroval. Nakoniec už nevidela nič, len tmu, do ktorej spadla.

10. Kapitola - ODKAZ

Marianna začala pomaly otvárať oči. Keď nad sebou zbadala obrys postavy, zľakla sa. Žeby stratila vedomie a zostala ležať uprostred chrámu?

Trhlo ňou a odrazu v sebe objavila vlnu energie, ktorá ju razom postavila. Čelne vrazila do osoby nad sebou.

„Marianna, pokoj.“ počula známy hlas, no nevedela zistiť, kto to je.

„Nechajte ma, prosím.“ odháňala postavu rukami.

Osoba ju pevne chytila, takže sa nemohla pohnúť. „Marianna.“

Ona prudko otvorila oči a zhlboka sa nadýchla. Hľadela rovno na Tornáda. On sa ani nestihol spamätať a prudko ho objala.

„Marianna.“ oslovil ju nežne.

Ona ho silno zvierala a slzy mala na krajíčku. „Bála som sa.“

„Už si v poriadku.“ chlácholil ju.

Aj Ema sa prebrala, akurát, že si na nič nepamätala. Netušila ani, ako sa dostali k potôčiku.

Marianna sa pomaly upokojila a začala vnímať okolie. Nikde nebolo stopy po chráme alebo hustej džungli. Takmer pri hoteli. A podľa toho ako Ema ležala opretá o skalú usúdila, že tam boli už nejaký čas.

„Ako ste nás dostali z džungle?“

„Boli ste len na kraji.“ odpovedal Nasib, ktorého si až teraz všimla.

„Nie, boli sme v tom chráme.“ protestovala Marianna.

Tornádo a Nasib nadvihli obočie.

„V chráme? V akom chráme?“ nechápal Tornádo.

„Uprostred džungle. Bol nádherný, veľký, celý z kameňa a boli tam krásne obrazy. A aj ten divný muž.“

Tornádo pozrel na Nasiba.

„Ako ste sa tam dostali?“

„Najprv sme išli podľa mapy a potom nás viedol Gogo.“ Marianna začala šmátrať po vreckách, no mapa tam nebola. Matne si spomenula, ako jej ju ten muž vzal.

„Gogo? Ten prišiel z hotela.“ protestoval Tornádo.

„Nie, on nás zaviedol k stĺpu, potom do chrámu, cez dieru v stene a sedel tomu mužovi na ramene. Verte mi.“ videla pochybnosti v Tornádových očiach.

„Marianna, nič sa nedeje. Nadýchali ste sa vône z kvetov oleandru. To čo si videla boli len halucinácie.“ ubezpečil ju Nasib.

„Nie,“ trvala na svojom, „tú mapu sme našli v skrinke v hoteli. Ten čašník mi ju podstrčil.“

„Ten s hádankou?“

„Hej. Išli sme podľa nej do džungle a potom prišiel Gogo. Zaviedol nás až do chrámu. Bol nádherný. Bolo tam zvláštne písmo a nádherné mozaiky. Uctievajú tam nejakú mladú ženu s čiernym kvetom a zlatými zvieratami.“

„Zopakuj to.“ neveriace sa k nej otočil Nasib.

„Uctieľajú tam ženu s kvetom a zlatými zvieratami.“

„Ako to vieš?“

„Videla som ju.“

Nasib vyvalil oči.

„Teda videla som obraz.“ opravila sa rýchlo. „Bol na zemi a na strope. A takisto tam bol aj muž. Mal čiernu pleť a na tvári bielu farbu. V ruke držal dýku so zlatou rúčkou.“

„Hovoril ti niečo?“ zaujímal sa starec.

Marianna sa snažila spomenúť si. „Hmmm... najprv sa spýtal, prečo sme tam prišli. Odpovedala som mu, že nás doviedol lemur. Pohrozil nám, že cudzincom hrozí nebezpečenstvo a...“

„Ako vieš, čo ti hovoril? Rozprával vašim jazykom?“

Ona sa zamyslela. Už si spomenula. Preto bola Ema a ona vystrašená. „Nie.“ pokrútila hlavou.

„Ako si mu potom mohla rozumieť?“

„Neviem, on... ja... celé to bolo zvláštne. Počula som ho hovoriť nejakým starým jazykom, ale v hlave sa mi to preložilo. Neviem, čo sa tam stalo.“

Tornádo pochybovačne nadvihol obočie, no Nasib prikývol.

„A ďalej?“

„Spomínam si, že mi dlho skúmal oči.“

Starec zbystril pozornosť. „Ako dlho.“

„Neviem, pozorne si ich prezrel, potom sa postavil na iné miesto a zas si ich prezeral.“

„Povedal potom niečo?“

Marianna pozrela na more. Zúfalo si snažila spomenúť na slová toho muža.

„Opýtal sa, kto som. Povedala som mu svoje meno a on ma zas oslovil Ma arriane.“

„Zas?“

„Veď aj vy ste ma tak nazvali.“ pozrela naňho. „Aj tá starenka v dedine.“

Nasib prikývol. „To bolo všetko?“

„Nie, povedal mi ešte toto: Mes para lle mostar e tempo. Sonos son poderosos, Ma arriane. Non desánimo.“ vysypala zo seba ani nevedela ako.

Tornádo na ňu prekvapene pozrel. „Ako si to... tento jazyk je starý... ja sám mu nie vždy rozumiem.“

„On to povedal a aj: Melati de flores. Se apresurarom. Lenže neviem čo to znamená.“

„Vtedy si mu nerozumela?“

„Odniekiaľ vytiahol prášok a fúkol nám ho do tváre. Zahmlili sa mi oči a toto bolo posledné, čo som počula.“

Nasib prikyvoval. „Akej farby bol ten prášok?“

Marianna zavrela oči. „Červený.“

„Presne tak.“ prikývol ticho.

„Presne tak čo?“ nechápal Tornádo.

„Je to pravda.“ prisvedčil Nasib.

„Hádam si nemyslíš, že...“

„Bola som tam!“ trvala Marianna na svojom. „Opýtaj sa Emy.“

Tornádo pozrel na sediacu Emu. „Pamätáš si na niečo z toho?“

Ona len pokývala hlavou. „Viem, že sme niekam išli a pred niekým sme utekali, ale viac si nepamätám.“

„Tak sa opýtaj čašníka, alebo recepčného. Dal mi ten kľúč.“

Tornádo vzdychol. „Dobre, nechajme to tak. Mali by sme sa vrátiť.“

Nasib pomohol Eme, on Marianne a pomaly vykročili k hotelu. Marianna mohla chodiť aj sama, o Eme sa to povedať nedalo.

Ona však rozmýšľala nad tým čo sa stalo. Určite sa to stalo. Aj keď nemala mapu. Boli tam. Pozrela na svoje šaty. Boli špinavé. Zašpinila si ich, keď liezla do diery v stene.

Strčila si ruku do vrecka. Určite tam boli. Pod prstami sa jej objavilo niečo tvrdé. Niečo mala vo vrecku. Chytila to do ruky a vybrala.

Bola to malá drevená maska. Niečo ako prívesok. Zas vec z jej sna! Ten muž ju jej tam musel dať, keď vyberal mapu. Mala dôkaz!

„Sny sú mocné!“ znelo jej v hlave.

Aj keby to nebola pravda a naozaj iba ovoňali zlé kvety, bol to sen. A tým treba veriť. Určite sa niečo stalo. Aspoň v jej mysli.

Pokým došli k hotelu bolo už dávno poobede. Marianna pomohla Tornádovi dovieť Emu do jej izby. Nasib sa s nimi rozlúčil a išiel do svojho domu.

Ona sa tiež šla prezliecť z tých špinavých šiat. Masku, ku ktorej bol pripnutý aj kožený šnúrok si zavesila na krk a schovala ju pod tričko.

Spomienky na ten chrám už mala úplne čisté. Dokonca si pamätala aj to, čo si vtedy nestihla uvedomiť. Lenže Tornádo jej neveril.

Čakal ju na chodbe, kým ona sa prezliekala. Pohľad jej však stále zablúdil ku Gogovi, ktorý sa hral s ceruzkou. Teraz to bol len hlúpy lemur, no vtedy akoby naozaj rozumel a snažil sa im pomôcť a dovieť ich k tomu chrámu. A akoby poznal aj toho muža.

Gogo zrejme zbadal, že ho prebodáva pohľadom. Na chvíľu pustil ceruzku a pozrel na ňu. Jeho oči však boli typicky prázdne a zvieracie.

Keď už bola oblečená, spolu s Tornádom zišli dolu. V poloprázdnej jedálni na nich už pri stole čakali jej priatelia.

„Kde je Ema?“ opýtal sa Samo.

„Je jej trochu zle. Ovoňali sme nesprávny kvet.“ povzbudivo sa usmiala Marianna a pozrela na Tornáda.

Cestou dolu po schodoch ju presvedčil, aby zatiaľ nikomu nehovorila o tom chráme, kým nezistia niečo viac.

„Bude v poriadku?“

„Jasné, len sa potrebuje vyspať.“

Obaja si k nim sadli. Tornádo si však nemohol nevšimnúť, že Marianna so Samom na seba čas od času pokukujú.

„Čo ste zistili?“ opýtala sa Marianna po až veľmi dlhom tichu.

„Majú tu ešte jeden archív. Na radnici.“ oznámil Samo ľahostajne.

„Fajn.“ prikývla Marianna rovnakým tónom. „Ideme.“

„Teraz?“

Pozrela na priateľov. „Čím skôr, tým lepšie. Naši rodičia už chcú odísť.“

„Prečo?“ nechápala Barbie.

„Že vraj sme tu už pätnásť dní, čo je pravda, a oni musia pracovať.“

Všetci zborovo prikývli.

„Tak fajn,“ súhlasil Samo, „pod'me.“

Postavili sa od stola a vyšli von. Vzduch bol svieži a zároveň teplý. Ideálny čas na dovolenku.

Marianna chytila Tornáda za ruku a spolu s priateľmi zamierili medzi domy. V strede spleti uličiek stála veľká biela radnica. Sídlili tam aj policajti a hasiči.

„Ako si zistil, že to tu je?“ zaujímalo Mariannu.

„Mám svoje metódy.“ mykol plecami.

Vyšli po schodoch a prešli cez veľké dubové dvere. V obrovskej a okrúhlejšej vstupnej hale pri drevenom stole sedela mladá sekretárka.

„Dobrý deň.“ pozdravila Marianna.

„Aj vám.“ niečo ťukala do počítača. „Čo si želáte.“

„Chceli by sme ísť do archívu s novinami, ak by sa dalo.“

Žena zdvihla pohľad od monitora.

„Rita,“ prerušil ich muž schádzajúci po schodoch, „pošlite tie účty a zajtra presuňte obed s kapitánom o hodinu.“

Sekretárka prikývla a niečo naťukala.

„A vy ste kto?“ obrátil sa muž na Mariannu.

„Marianna Murfanová.“ predstavila sa.

„Marianna, veľmi zvláštne meno.“ premeral si ju. „Počula ste už niekedy o Marianne?“

„Áno, niekoľkokrát.“ prikývla.

„Je to bájný kvet,“ pokračoval muž, „moja stará mama o ňom stále básnila.“

Marianna sa milo usmiala.

„Ach, samozrejme, už začínam starnúť. Som Netro Taman. Starosta ostrova Mili-zum.“

Vidieť ostrovana v obleku bolo naozaj zvláštne. Marianna si nevedela predstaviť, ako by na jeho mieste vyzeral Tornádo.

„Teší ma.“

„A prečo ste vlastne tu?“

Marianna mu porozprávala, ako hľadajú Daliiných rodičov a čo sa stalo s knižnicou v hoteli.

„To je zaujímavé.“ prikývol. „Pokojne si pozrite, čo chcete. Rita, odveďte ich, prosím, do archívu.“

„Samozrejme.“ prikývla žena a vstala.

„Dúfam, že nájdete, čo potrebujete, Marianna.“ usmial sa. „A ak by ste náhodou našli čiernu orchideu, dajte mi vedieť.“

„Určite.“ prikývla Marianna a s úsmevom sa rozlúčila.

Sekretárka ich odvedla po schodoch na prvé poschodie. Tam v jednej miestnosti sídlil archív. Vyzeral

omnoho lepšie, ako ten v hoteli. Zásuvky boli označené rokmi.

„Ak by ste niečo potrebovali, budem dolu.“ rozlúčila sa žena a nechala ich samých.

„Super.“ potešil sa Samo. „Už len nájsť tie správne a máme to.“

Všetci začali hľadať roky 1976 a 1977. Bolo to približne šesťsto výtlačkov.

„Niečo si určite necháme aj na zajtra.“ usúdila Marianna hľadiac na kopolu. „Ale dnes by sme mali prezrieť väčšinu.“

Každý si vzal jedny noviny a začal v nich listovať. Takto tam sedeli skoro dve hodiny. Ale okrem receptov a tunajších slávností sa nič nové nedozvedeli.

„Už pôjdem.“ zahlásil Tornádo.

Marianna zdvihla zrak od článku o čistení kameňov. „Prečo?“

„Nemal by som nechávať mamu s otcom tak dlho spolu samých.“

„Prečo? Artbuba zas chytilo zvláštne obdobie?“

„On ho má celý život.“ zamrmlal naštvane.

Marianna naňho súciteľne pozrela. „Tak fajn. Pozdrav mamu.“

„Neboj sa.“ usmial sa na ňu a pobožkal ju na čelo. „Dnes som sa o teba bál. Nieže zas niekam pôjdeš.“ zašepkal.

„Neboj sa.“ uškrnula sa a nechala ho odísť.

Medzitým sa z hotela vykradol Ivan. Zašiel dozadu k bazénu a odtiaľ prešiel na odľahlú plochu úplne vzadu. Tam ho už čakali dve postavy.

„Ivan.“ pozdravil ho mladý muž.

On sa nepatrne usmial. „Alex, som rád, že žiješ.“

„Ja tiež.“ zasmial sa mladík. Bol to čašník, s ktorým sa Lesia rozprávala.

„Braček, prestaň.“ Lesia stála vedľa neho a tvárila sa dosť neisto.

„Už je to overené.“ prikývol Ivan. „Je vonku.“

Alex ticho zanádal, aj keď to vedel, ako prvý. Jeho otec prišiel rovno za ním.

„Ale veď ste ho chytili.“ protestovala Lesia.

„JPT-AH je rok čo rok mocnejšia. Nečudoval by som sa, ak by mali človeka rovno vo vláde.“

„Čo teraz, Ivan?“ Alex pozrel na sestru.

„Ak sa niekto z nich dozvie, že si pri nás, zabijú ťa. Zoran chce Mariannu a nič mu v tom nezabráni.“

„Myslíte, že príde za mnou?“ strachovala sa Lesia.

Ivan sa zamyslel. „Neviem. Možno. Určite by si teraz nemala zostávať sama. Buď s mamou alebo s Tornádom.“

Lesia prikývla a pozrela na brata.

„Sestrička, počkaj ma pri bazéne.“

Ona bez slova poslúchla a vybrala sa k bazénu.

„Ivan, čo teraz?“

„Alex, vieš aká je hlavná úloha.“ veľavravne naňho pozrel. „Všetko ostatné je vedľajšie.“

„Lenže oni sa odnikiaľ dozvedeli, že potrebujú to dievča. Dnes tu dvaja boli. Videli ju.“

„Tu?!“ Ivan sa zatváril rozhorčene. „Nič sa nestalo?“

„Nie, našťastie. Mala toľko rozumu, aby sa im vyhla.“

„A zvyšok?“

Alex prikývol. „Splnené.“

„Fajn,“ Ivan sa poobzeral, „ak sa zas ukážu, hlás to šéfovi. Sľúbil, že sa o nich postará, aby sme mali pokoj.“

„Lenže nám beží čas, Ivan. Už o štyri dni.“

„To stihnem. Len mi odpracte tých idiotov z cesty.“

Alex prikývol a pohol sa k bazénu. Ivan tam zostal len tak stáť a rozmýšľal, čo spraví. Nemal veľmi na výber, preto sa rozhodol rýchlo.

Obišiel hotel a vošiel dnu hlavným vchodom. Prešiel vstupnou halou a vstúpil do akurát otvoreného výťahu. Zúfale situácie vyžadujú zúfale riešenia.

Zhlboka sa nadýchol, otočil sa a stlačil gombík smerujúci na najvyššie poschodie.

„Ja končím.“ zahlásila Marianna a položila prečítané noviny na obrovskú kopu vedľa seba.

Vonku už bola tma a mala taký pocit, že ich tu sekretárka zamkla.

„Tiež si myslím, že by sme mali ísť.“ vyhlásila Barbie.

Všetci zložili rozčítané noviny a začali ich ukladať späť. Stihli prejsť všetky výtlačky z roku 1976 a niečo z nasledujúceho. Čím dlhšie do nich však pozerali, tým viac sa im zatvárali oči.

„Prídeme zajtra.“ uzavrel to Samo a ako prvý vyšiel von.

Marianna počkala, zhasla svetlo a zavrela dvere. Dolu už stála Rita a držala vchodové dvere. Popriali jej pekný večer a vyšli von.

Slnko nad morom zapadlo, ostalo po ňom len ružovkasté nebo. Celá skupinka prechádzala ticho po chodníku smerom k hotelu.

Asi na pol ceste zbadali na parkovisku malé svetielka. Keď tam došli, zistili, že to sú sviečky porozkladané po celom obvode.

„Čo sa to tu deje?“ nechápal Samo.

„Ále, Marianna a jej priatelia.“ počuli za sebou veselý hlas.

„Tina.“ usmiala sa Marianna, no bola jediná. Jej zvyšní priatelia nepohli ani chlpom.

„Idete na večeru?“

„Asi hej. Čo sa to tu deje?“

„Ále, hráme s deckami takú hru. Nechcete sa pridať?“

Nikto neodpovedal.

„Radšej sa pôjdeme najesť.“ usmiala sa Marianna.

Tina prikývla a vrátila sa ku kričiacim deťom.

„Čo proti nej máte? Veď je skvelá.“ nechápala Marianna, kým prechádzali halou do jedálne.

Zas boli všetci ticho.

„Fajn.“ prevrátila očami. „Pôjdem skontrolovať Emu. Ráno sa dohodneme, kedy pôjdeme dokončiť noviny.“

„To je dobré.“ usmiala sa Barbie.

Aj ona sa chabo usmiala a dala sa na odchod.

„Marianna,“ zastavil ju Samo, „počkaj.“

Ona sa otočila a pozrela naňho.

„Vieš, tak som rozmýšľal...“

„To musí byť naozaj vážne.“ zaškerila sa.

„Hej, ale aspoň rozmýšľam skôr ako niečo spravím.“ vrátil jej to.

„Vlastne som ti chcel za všetkých poďakovať.“

„Poďakovať?“ neverila vlastným ušiam.

„Bez teba a tvojich šialených nápadov by sme nikdy nezažili nič podobné. Je skvelé, že sme tu.“

Marianna sa úprimne usmiala. „Aj ja vám ďakujem, že ste sa dali prehovoriť.“

Samo prevrátil očami a kývol k jedálni. „Večera čaká.“ Ona však videla, že sa mu kútiky úst zdvíhajú do úsmevu.

Ale keďže hlad premohol radosť, nechala ich ísť na večeru a vybehla hore po schodoch. Celý hotel bol zrejme dolu v jedálni.

Zaklopala na dvere Eminej izby a čakala. Našťastie jej prišla otvoriť ona sama.

„Ema,“ silno ju objala, „som rada, že už ti je lepšie.“

„To aj ja.“

Vošla do jej izby a Ema zavrela dvere. Išli si sadnúť na pohovku.

„Pamätáš si niečo?“ opýtala sa Marianna.

„Práve som nad tým rozmýšľala. Je to zvláštny pocit. Som si istá, že sa na tej prechádzke niečo stalo, dokonca viem, ako som sa cítila, ale ani za nič si na to neviem spomenúť.“

Marianna len ticho rozmýšľala. Vybavila si jej sklenený pohľad, keď stála vedľa nej.

„To je jedno. Zrejme má Nasib pravdu.“

„Nemá.“ pokrútila hlavou. „Keby to bolo tak ako hovorí, prečo by si si ty pamätala všetko a ja si neviem spomenúť ani na to, kde som bola. Alebo prečo si nepamätám, čo si vybrala zo skrinky a zvyšok áno?“

To bola dobrá otázka. Ani Marianna netušila čo sa to deje.

„To spravil ten červený prášok.“

„Myslíš?“

„Myslím a tiež si myslím, že o tom Nasib vie niečo viac.“

Ema už nič viac nepovedala.

„Nepôjdeme na večeru?“ opýtala sa nakoniec.

Marianna pokrútila hlavou. „Ak chceš, tak choď. Ja si chcem oddýchnuť.“

„Ja som zas hladná ako fosa.“ zasmiala sa.

Aj Marianna sa usmiala a spolu vyšli na chodbu. Ona išla do izby svojich rodičov a Ema zas dolu do jedálne.

Ako predpokladala, jej rodičia tiež večerali. Zavrela za sebou dvere a zvalila sa na posteľ. Gogo sedel na skrini a zdalo sa, že spí.

Marianna mala naňho priamy výhľad. Nemohla sa zbaviť pocitu, že je to viac ako len hlúpe zviera.

Takto ležať ju našli až jej rodičia. Najprv si len ticho ľahli, no potom sa začali vypytovať na to, čo cez

deň robila. Ona to obišla zvyčajnou odpoveďou, že tak ako predtým hľadali Daliiných rodičov a rozbalila si spacák.

Lenže nemohla zaspať. V hlave sa jej vírilo toľko vecí, že to jednoducho nešlo.

„Mami, idem sa prejsť.“ zahlásila.

„Teraz?“

„Nemôžem spať. O chvíľku som späť.“ nedala priestor na ďalšie otázky, len zabuchla dvere.

Zbehla dolu do haly a cez sklenené dvere vyšla von na parkovisko. Rýchlym krokom cezeň prešla.

Potrebovala sa upokojiť a na to nej najviac pomáhalo ticho a pokoj.

Preto sa rozhodla, že si na konci dediny nájde kúsok, kde bude ticho a tam bude rozmýšľať o tom, čo sa stalo.

Prešla až na úplný koniec, keď konečne za jedným z domov zbadala cestičku do džungle. Nestarala sa o to, komu ten dom patrí, len išla.

Džungľa bola o takomto čase temná, no pokojná. Rukami šmátrala pred seba, aby náhodou do niečoho nevrazila. Cestu jej osvetľoval len chabý mesačný svit, pretože jej baterka sa rozbila v chráme. To bol ďalší dôkaz, že tam naozaj bola.

Kráčala ešte len chvíľku, ani nie pár minút a už sa džungľa končila. Pred ňou sa zjavila malá čistinka. Mesiac osvetľoval malú kamennú studničku v jej strede. Bola to nádhera.

Marianna sa potešila, že si konečne sadne a bude sama. Odrazu však z tieňa vyšla postava. Marianna takmer vykričala.

„Neboj sa.“ ticho ju upokojil hlas. Bol to Nasibov synovec Marko.

„Čo tu robíš?“

„Ja? Ja idem domov. Skôr, čo tu robíš ty?“ premeral si ju.

„Nemohla som spať.“

Marko prikývol. „Nemala by si zostávať sama. Pod’.“

Ona chtiac-nechtiac súhlasila a spolu vyrazili späť k domom. Keď vyšli spomedzi listov, Marko ju odrazu zastavil.

Nieкто sa zakrádal okolo domu pred nimi a stretol sa tam s niekým. Opatrne prišli bližšie. V druhej postave spoznala Marianna Nasiba a ten prvý bol... starosta.

„Pozri, môj milovaný brat.“ pohľadovo prehodil Marko.

Marianna naňho prekvapene pozrela. „Starosta je tvoj brat?“

„Čuduješ sa?“

„Dost’.“ uznala.

„Nemám záujem počúvať jeho kecy. Maj sa.“ rozlúčil sa a zmizol kdesi vzadu.

Marianna zostala sama stáť uprostred tmy. Nakoniec sa rozhodla, že to využije a vypočuje si aspoň niečo.

„Vie o tom matka?“ opýtal sa starosta.

Nasib prikývol.

„Nehodláte s tým nič robiť?“

„Všetko sa ukáže, len musíme počkať.“

„Celý život čakáte.“

„Viem, ale o tom to je. Aj tvoja matka to vie.“

Starosta sa naštvane poobzeral. „Strýko, ja som si istý, že to je ona.“

„Netro, veľmi dobre vieme, čo znamená tvoje meno a aj ja som si istý, ale predsa len musíme počkať. Nesmieme spraviť chybu.“

„Na čo chceš čakať?“

Nasib neodpovedal.

Marianna sa rozhodla, že už ani viac počuť nechce. Teraz toho mala v hlave ešte viac ako predtým. Naštvané vykročila k hotelu. Prečo jej to tí ľudia robia?

Snažila sa čo najtichšie obísť dom. Keď sa nejakou okľukou dostala až ku pláži, niekto ju zastavil.

„Marianna.“

Ona sa pohotovo otočila. Nasib stál oproti nej.

„Chcel by som s tebou rozprávať.“ oznámil jej.

„Dobre.“ prikývla prekvapene.

Starec ukázal na starý betónový panel ležiaci nad plážou. Obaja si tam sadli.

„Chcem vedieť viac o tom chráme.“ pozrel jej do očí.

„Bol nádherný. Celý z kameňa, obrastený machom. Ale prečo to chcete vedieť? Bola to predsa len halucinácia.“

Nasib pokrútil hlavou.

„Ako to viete? Prečo si to Ema nepamätá? A ako to, že sem sa odtiaľ dostali až k potoku?“

„To je priveľa otázok.“ povedal pokojne, no neodpovedal.

Marianna si spomenula na starú ženu a na jej radu. „Iba veľmi múdry človek vie poskladať svoje otázky do kvetu.“

Ticho rozmýšľala. Kvet sa skladá z jadra, lupeňov a okvetných lístkov. Čo je v jej prípade jadro? Chrám, napadlo jej hneď.

Nasib len ticho čakal a premeriaval si ju.

„Viete niečo o tom chráme?“ opýtala sa.

Starec sa postavil a odišiel do domu. Marianna netušila, čo má robiť. Rozhodla sa, že počká.

Nasib sa nakoniec vrátil aj s veľmi starou knihou v rukách.

„Chrám, o ktorom hovoríš, vyzeral takto?“ otvoril knihu a ukázal jej obrázok.

Bol nakreslený zrejme farebnými ceruzkami, no naozaj netušila, kde by ostrovania vzali ceruzky. Potom svoju pozornosť upriamila na objekt na obrázku.

Bol to nádherný chrám zo svetlého kameňa. Okolo jeho stien boli vysadené ozdobné palmy, po schodoch hore kráčali ľudia v pestrých tunikách.

„Ak si odmyslím ľudí, zašpiním kamene a nechám ho celý zarásť džungľou, tak áno.“ prikývla zamyslene.

Nasib obrátil stranu. „Túto ženu zrejme poznáš.“

Marianna sa pozrela bližšie. Bol to rovnaký obrázok ako na podlahe.

„Áno. Kto to je?“

„Iris. Dcéra džungle, mora a oblohy. Strážkyňa ostrovov Markéz a strážkyňa Tajomstva.“

„Akého tajomstva?“

„To nikto nevie. Tajomstvom bol nazvaný nevýslovný poklad, ktorý Markézania mali. Čo to bolo v skutočnosti sa už zrejme nedozvieme.“

„Kto boli Markézania?“

„Už si o nich počula?“

Marianna sa zamyslela. „Videla som jednu knihu s takýmto názvom.“

„Markézania alebo obyvatelia ostrovov Markéz boli členmi kmeňa podobného tomu nášmu, ktorý sa rozkladal na ostrovoch Dlhá Diasen. Akurát, že ich kultúra zostala jednotná, narozdiel od tej našej.“

„Čo sa s nimi stalo?“

Nasib zamyslene pozrel na more. „To nie je isté. Vedci vravia, že prišla nejaká prírodná pohroma a ich ostrovy sa potopili.“ Nalistoval v knihe dvojstránku s mapou. „Vieš, ako vyzerá mapa našich ostrovov?“

Marianna prikývla. Päť ostrovov podobných trojuholníkom otočených cípmi od seba.

„Toto bola pôvodná mapa ostrovov Markéz.“

Mapa bola takmer totožná s tou novou. Akurát uprostred piatich ostrovov svietil ešte jeden okrúhly.

„Toto bol ostrov nesúci hlavné mesto Markézskej civilizácie. Po tom, čo sa tu pred dvetisíc rokmi odohralo, sa päť pôvodných ostrovov zas vynorilo a živočíchy, ktoré nevedno ako prežili, zas začali obývať ostrov. Lenže ostrov v strede,“ ukázal prstom, „zostal pod hladinou. Spolu so všetkými Markézanmi a ich Tajomstvom.“

„Ako sa sem dostal váš kmeň?“ zaujímalo Mariannu.

„Moji predkovia priplávali na drevených člnoch z najbližších ostrovov. Hovorí sa, že ničivá skaza, ktorá tu vypukla, bola viditeľná na stovky kilometrov. Zrejme preto prišli. Našli prázdne ostrovy a začali tu bývať.“

Marianna pozrela na knihu. „Myslíte, že som bola v chráme, ktorý postavili obyvatelia Markéz?“

„Som si tým istý.“

„Lenže,“ vzdychla zúfalo, „prečo je to také zvláštne? Bol tam už niekedy niekto?“

Nasib pokrútil hlavou.

„Ako to?“

„Nikto doteraz netušil, že tam nejaký chrám je.“

„A prečo si Ema na nič nepamätá?“

Starec pozrel na more. „Začni od začiatku a spomínaj si aj na tie najmenšie detaily.“

Marianna zatvorila oči a v spomienkach si vybavila cestu do chrámu.

„Išli sme podľa tej mapy. Mali sme nájsť stĺp. Potom sa odniekiaľ zjavil Gogo. Vybehol dopredu a doviedol nás tam. Najprv sme našli len stĺp, potom celý chrám. Vošli sme dnu. Mala som baterku. Všetko bolo úplne normálne. Na zemi bola nádherná mozaika Iris, všetko bolo farebné. Držala v ruke čierny kvet. Mala krásne oči, skoro... ako moje. V druhej ruke mala dýku. V zadnej časti chrámu stál nejaký kváder.“

„Aký?“

„Po bokoch mal kamenné misy. Bol popísaný zo všetkých strán. Text bol rozdelený na dve polovice.“

Všetky steny po obvode chrámu lemovali maľby. Pri každej bol text. Boli tam dva typy ľudí. Jedni boli domorodci a tí ďalší černosi. Potom náhle zadul mierny vánok. Vtedy ma premohol veľmi zlý pocit.“

„Zlý pocit? Aký?“

Pokrútila hlavou. „Neviem. Bol veľmi silný a netuším, odkiaľ sa vzal. Odrazu bol vo mne. Keď som sa ale otočila k Eme, bol preč. Spolu sme obdivovali strop. Bola tam Iris spolu so zlatými zvieratami. Odrazu mi vánok prešiel po krku a pocit bol späť, ešte silnejší. Na kvádri sa odrazu zjavila kytica. Podobnú som dostala od Tornáda.

Vypadla mi baterka. Rozbila sa, ale bolo to jedno, pretože fakle po celom obvode sa rozsvietili. Všetky naraz. Ten pocit ma vo vnútri zvieral. Vtom som začula kroky. Z tieňa pri dverách vyšiel muž. Pokožku mal čiernu. Oči mal hrozivo biele a na tvári mal bielu farbu. V ruke mal Irisinu dýku a Gogo mu sedel na pleci.“

„Tvoj lemur?“

„Áno. Opýtal sa ma, prečo sme prišli. Odpovedala som mu, ale bolo mi divné, že pozná náš jazyk. Potom som však zistila, že to som ja, kto ovláda ich jazyk.“

„Ovládala si jazyk starých Markézanov?“

Marianna pozrela na starca a prikývla.

„Tak mi niečo povedz.“

„Ja neviem. Vôbec som netušila, že tak rozprávam.“

„Zaujímavé,“ zamyslel sa, „pokračuj.“

„Dlho si premeriaval moje oči. Opýtal sa ma, kto som. Keď som mu povedala svoje meno, povedal: Ma arriane, konečne. Mesiac ti ukáže cestu aj čas. Sny sú mocné, nepodceňuj ich. Gogo potom prišiel ku mne. Muž si vzal moju mapu. Odrazu pri mne stála aj Ema. Oči mala sklenené a neodpovedala mi. Muž zatiaľ odnikiaľ vytiahol ten červený prášok a povedal čosi ako: Melati de flores. Se apresurarom. Lenže to som mu už nerozumela. Potom som spadla do tmy a zobudila som sa až pri vás.“

„Nič viac?“ opýtal sa starec.

Pokrútila hlavou. „Poviete mi, čo znamenajú tie vety, ktoré mi povedal?“

„Jazmín kvitne. Nastal čas.“

„Viete aj, čo to znamená? Prečo mi to povedal?“

Nasib pokrútil hlavou a obrátil list v knihe.

„Povedzte, že to bol len zlý sen.“ zastonala.

On neodpovedal, len hľadel do knihy. „Prečo si sem prišla?“

„Zavolať ma Tornádo.“

„Prečo si sem prišla?“ neodbitne zopakoval otázku.

Marianna prekvapene nadvihla obočie. Prečo sem prišla? Netušila. Premohla ju zvláštna intuícia.

„Moja intuícia. Mala som taký zvláštny pocit.“

Nasib prikývol. „Skús nájsť svoje odpovede v dedine na úpäť. Tam ti poradia.“

Ona prikývla.

„Prečo pomáhaš Tornádovi?“ opýtal sa odrazu, no mala pocit, že to už nesúvisí s chrámom.

„Pomáham jeho mame nájsť rodičov. Mám ho rada.“

„Rodičov? Ona sa narodila tu?“

„Neviem. Priplávala na ostrov, keď bola malá. Našli ju na pláži. Zrejme vypadla z nejakej lode.“

Starec stuhol a premeral si ju. „Ako viete, že máte hľadať práve tu?“

„Spomenula si, že jej rodičia boli na výlete na Mili-zum.“

„Koľko má rokov?“

Marianna sa zamyslela. „Neviem. Tak okolo... štyridsať. Možno viac. Naozaj neviem.“

Nasib len prikyvoval.

„Viete o tom niečo?“ opatrne sa opýtala, keď videla, že neodpovie.

Starec na ňu pozrel s unaveným a smutným výrazom. „Viem.“

Marianna od prekvapenia skoro vykričkla.

„Bolo to veľmi dávno,“ rozhovoril sa, „v roku 1977. Pred tridsiatimi ôsmimi rokmi. Bol som oveľa mladší a mal som vlastný čln. Občas som sa dal nahovoriť a previezol som turistov okolo ostrova. Stalo sa to v júli. Akurát v ten deň dorazila veľká výletná loď. Sledoval som ľudí, ktorí z nej vychádzali. Popoludní som bol na pláži. Pribehlo ku mne malé dievčatko, vraj sa nudí a chce sa previezť. Najprv som nesúhlasil, no keď povedala, že ju posielajú rodičia a zaplatila, nemal som pochybnosti.“

„Vzali ste ju?“

„Vzal. Povedala, že vie plávať. Išli sme dlho, nechcel som s ňou ísť do veľmi hlbokkej vody. K večeru, keď sme boli na severnom cípe sa počasie odrazu zmenilo. Začalo liať a vlny silneli. Dostali sme sa ďaleko od brehu. Potom to prišlo. Vlny prevrátili loďku a dievčatko odniesli preč. Nestihol som ju zachytiť. Dlhú som plával a hľadal som ju. Nič. Keď mi už dochádzali sily, priplával som k brehu. Akurát v jednej „turistickej oáze“. Zalarmoval som ľudí, prišli policajti, hliadky na člnoch, jej rodičia, ale nenašli sme ju.“

„Viete ako sa volala?“

Nasib pokrútil hlavou. „Nepovedala mi to a ja som sa zbytočne nepýtal. Mala so sebou nejakú dečku. Nechcela ju pustiť z ruky.“

Teraz si Marianna bola istá, že to dievča bola Dalia.

„Kedy presne sa to stalo?“

„Nepamätám si deň, ale viem, že to bol júl v roku 1977.“

Marianna prikývla a postavila sa. „Ďakujem, pomôže mi to.“

„Ak myslíš.“ vzal knihu a pobral sa do domčeka. „Dávaj na seba pozor.“

„Budem.“ prikývla skôr pre seba a rýchlim krokom sa vybrala k svietiacemu hotelu.

Keď k nemu došla, už bola hlboká noc. Všetci spali. Len na recepcii a na spodnej chodbe sa svietilo. Marianna vyšla po schodoch a opatrne si otvorila dvere.

Nepochybovala o tom, že jej rodičia už spia. A nemýlila sa. Zamkla za sebou dvere, ľahla si na svoje miesto a pretrela si oči.

Bola už naozaj veľmi unavená. Hlava ju však nechcela poslúchať. Ivan, zlatý zvitok, chrám, Marko, starosta... Toto všetko sa jej tam miešalo. Nakoniec sa jej však podarilo všetko utriediť a neskoro v noci konečne zaspala.

11. Kapitola - FOTKA

Ráno sa zobudila, až keď počula kroky na podlahe. Jej rodičia sa už chystali na raňajky.

„Prečo ste ma nezobudili?“ vyčítala im, keď si sadla.

„Mysleli sme, že si potrebuješ oddýchnuť.“ odpovedala Nina.

Marianna pokrútila hlavou a pozberala sa zo zeme. Teraz nemala čas oddychovať.

„Po raňajkách by sme sa chceli porozprávať.“ oznámil jej otec, keď spolu vychádzali z izby.

Ona len prikývla a zbehla dolu po schodoch. Jedáleň sa pomaly začala plniť ľuďmi. Aj jej priatelia tam už boli. Prisadla si k nim a spolu sa naraňajkovali.

Marianna celý čas hľadala čašníka s hádankami, no nemohla ho nikde nájsť. Zmizol.

Po raňajkách sa celá skupina rozhodla, že zas pôjdu na radnicu. Vo vstupnej hale ich však zastavili rodičia.

„Venujte nám ešte sekundu.“ oslovil ich Edyho otec.

Všetci spozorneli.

„My ako rodičia sme sa zhodli, že už je čas vrátiť sa späť. Mal to byť len krátky tábor.“

„Lenže ešte sa nemôžeme vrátiť.“ protestovala Marianna.

„Musíme sa vrátiť. Zrejme každému už telefonoval šéf, kde toľko trčí.“

„A čo ak by sme tu niektorí zostali?“ navrhla Ema.

„Presne tak. Čo na to povieš, otec?“ povzbudivo prikývol Edy.

„Čo hovorím na čo?“

„No, ja, Danny a Barbie sa vrátíme s vami do mesta, pretože nám začína letná škola, ale ostatný by tu mohli zostať.“

„Mariannu tu samú rozhodne nenechám.“ nesúhlasila Nina.

Marianna prevrátila očami. „Tak tu ostaň s nami.“

Nina pozrela na zvyšných rodičov, potom na manžela. „To je dobrý nápad. Som učiteľka, takže sa nikam neponáhľam.“

Samo sa posunul bližšie k Marianne. „To si tomu dala.“

Ona len vzdychla a kyslo sa usmiala.

„Tak dobre,“ uzavrel debatu Edyho otec, „my spolu s Edym, Dannym a Barbie...“

„Aj ja chcem ísť.“ prihlásila sa Emília.

„... a Emíliou pôjdeme späť domov. Nina, máš nastarosť zvyšných štyroch.“

Keď všetci súhlasili, Mariannini priatelia sa ešte poslednýkrát v plnom počte presunuli na radnicu. Rodičia sa išli pobaliť, ale ešte pred tým si Martin odchytil Ninu.

„Si si istá, že je to dobrý nápad?“

„Vieš veľmi dobre, že ju tu s Ivanom nenechám.“

Martin pozrel na sklenené dvere, cez ktoré práve prešiel Ivan a zamieril rovno k nim.

„Prečo sa tvárite tak vážne?“

„Čo je teba do toho.“ odfrkla Nina.

„Len sa pýtam.“

„Rodičia sa dohodli, že dnes odchádzajú.“ vysvetlil Martin, načo naňho manželka škaredo pozrela. „Necháivate mi tu deti?“ čudoval sa Ivan.

Nina sa pobavene zasmiala. „Zatiaľ ešte nie sme padnutý na hlavu. Jasné, že tebe ich nenecháme.“

„Beriete ich so sebou?!“

„Nie, ja tu zostávam. Ako iste vieš, učitelia majú cez prázdniny voľnejší program.“

„Ach, tak.“ Ivan prikývol a uškrnul sa. „Ešte si nevidela všetky krásy ostrova?“

„Nie, snažím sa pred tebou ochrániť moju dcéru.“

„S Mariannou sme už priatelia.“ vypichol hrdo.

„Možno si ju dokázal zmanipulovať svojimi rečičkami, ale ja ti na to neskočím. Viem, čo si zač.“

Na chvíľu stíchli, pretože okolo nich prešiel jeden zo zamestnancov hotela.

„Nedovolím, aby si moju dcéru využíval na riešenie tvojich problémov.“ zasyčala a bez ďalšieho slova vyšla hore po schodoch.

Ivan pozrel na Martina.

„Daj na nich pozor.“ rozlúčil sa a bežal hore za manželkou.

Marianna zatiaľ otvárala veľké dobové dvere na radnici. Mladá sekretárka ich zas zaviedla do archívu, kde ležali noviny presne tak, ako ich nechali.

„Nasib pri tom bol.“ oznámila Marianna.

„Pri čom?“ nechápal Samo.

„Vtedy, keď sa Dalia stratila.“

„Bol pri tom?“

„Vlastne... on za to môže.“ dodala.

Vtom vošiel aj Tornádo. Vyzeral, že jeho dobrá nálada je na bode mrazu, no snažil sa pôsobiť, čo najpokojejšie. Marianna však hneď spozorovala, že sa niečo stalo.

„Ako dlho ste tu?“ opýtal sa nenútene.

„Len pár minút.“ usmiala sa Marianna.

On sa tiež letmo usmial a sadol si k veľkej kope. Naštvané začal preberať noviny.

„Stalo sa niečo?“ opatrne sa opýtala Marianna.

Tornádo zdvihol pohľad a poobzeral sa. Všetci sa tvárili, že sú strašne zaneprázdnení novinami. Len ona naňho ustarostene pozerala.

„Nie, prečo?“ mykol plecami.

Chvíľu naňho zamyslene hľadela, no nakoniec prikývla a zas začala prezeráť noviny. Teraz presne vedela, aký mesiac a rok má hľadať. Júl roku 1977. Škoda, že si Nasib nevedel spomenúť aj na deň. Tridsať však bolo rozhodne menej, ako tristo.

Nakoniec v škatuli zostali posledné dva výtlačky.

„Ktorý si vyberieš?“ opýtal sa Samo.

„Posledný.“ odpovedala Marianna a vzala si noviny z úplného dna. „Ak to teraz nenájdem, tak to vzdávam.“

Otvorila noviny. Na prvých stranách boli len samé hlúposti. Nič, nič, nič, článok o zatmení slnka, nič, nič...

Pretočila stranu a bola presne v strede výtláčku. Bolo tam vyjadrenie starého starostu k nejakej veľkej slávnosti. Úplne naľavo v dolnom rohu ju upútala malá fotka.

Bola to mladá rodina. Otec, mama a malá dcérka. Chvíľu na ňu hľadela a zdalo sa jej, že ju už niekde videla. Pritiahla si noviny bližšie k sebe. Boli staré, fotografia nebola najkvalitnejšia a navyše čierno-biela.

Potom stuhla. Túto fotku už videla. Dokonca ju aj držala v rukách. Mala ju v izbe.

Doslova vyskočila z kresla a vybehla von. Nedala priateľom žiaden priestor na otázky. Preletela dolu po schodoch a vybehla z radnice. Už počas cesty k hotelu vytáhovala kľúče z vrečka.

Ani si neuvedomila, kedy začala behať tak rýchlo. Obyčajne nemala skoro žiadnu kondičku, ledva došla do školy. Teraz trielila k hotelu a Tornádo, ktorý vyrazil hneď za ňou, mal problém dobehnúť ju. Rozrazilla sklenené dvere a nespomalila ani vo vstupnej hale. Schody brala po dvoch a ledva vnímala svet okolo. Nakoniec prudko zastala pred hotelovou izbou.

Roztrasenou rukou vopchala kľúč do zámky a otočila ním. Zámka ešte ani necvakla a ona už rozrazilla dvere. Vbehla do spálne, vysypala svoje veci a prehrabala ich.

Nakoniec to konečne našla. Stará fotografia, ktorá vypadla manželom, keď im spolu s Edyho otcom pomáhali.

Tornádo vbehol dnu celý zadychčaný. Zviezol sa vedľa nej na zem a spýtavo na ňu pozrel.

„Mám to!“ vykrikla. „Našla som ich.“

On len nechápavo pokýval hlavou.

Strčila mu do ruky fotku. „Toto,“ vydýchla, „sú rodičia tvojej mamy.“

Prekvapene pozrel na fotku. „Rodičia?“ dostal zo seba. Potom sa spamätal. „Odkiaľ to máš?“

„S Edyho otcom sme pomáhali jedným manželom. Vypadlo im to. Netušila som, že je to dôležité.“

„Rodičia mojej mamy boli tu?!“ zvolal.

Marianna si to doteraz ani neuvedomovala. „Áno.“

„Tak na čo ešte čakáme?“ pomohol jej postaviť sa.

„Idem za Edyho rodičmi.“ oznámila a rozbehla sa preč.

Vonku pred hotelom našla rodičov na pláži cvičiť. Spolu s jednou lektorkou vpredu synchronizovane dvíhali nohy, ruky a otáčali sa.

Marianna k nim pribehla ako neriadená strela. Okamžite sa vrhla na Edyho otca.

„Pamätáte si na tých manželov spred pár dní?“

„Áno.“ zmätene prikývol.

„Ako sa volali?“

„Netuším, predstavili sa mi veľmi zvláštnym menom. Zrejme Pelo, ale nie som si istý. Prečo sa pýtaš?“

„Je to dôležité.“ zamrmlala naliehavo. „Neviete krstné mená?“

Edyho otec sa zamyslel. „Myslím, že žena sa volala Arieta a jej manžel... Vydrž moment. Kemil, áno, presne. Ako hovorím, veľmi zvláštne mená.“

„Neviete, kam išli?“

„Nepýtal som sa.“ mykol plecami. „Ale povedali, že sa ešte chvíľu zdržia na ostrove.“

Marianna pozrela na Tornáda. Bez ďalšieho slova sa otočila a zamierila zas k hotelu. Vedela, kto by jej s tým vedel pomôcť. A vedela aj, čo ju to bude stáť.

Prešla vstupnou halou a výt'ahom sa vyviezla na druhé poschodie. Tornáda nechala zámerne dolu, pretože toto musela vyriešiť sama.

Ozvena jej topánok sa ozývala po celej chodbe. Kráčala pomaly a v hlave si prehrávala vety, ktoré povie. Zastala až pri izbe s číslom sedemdesiatdva.

Rázne zaklopala a čakala na odpoveď. Netrvalo to dlho. Na podlahe sa ozvali kroky a dvere sa trošičku odchýlili.

Hneď, ako zbadal, že to je ona, otvoril poriadne a donútil sa usmiať. Marianna si okamžite všimla zbraň v jeho ruke.

„Koho si čakal?“ opýtala sa s nadvihnutým obočím.

„To je jedno.“ pokrútil hlavou. „Potrebuješ niečo?“

„Myslíš, že by som za tebou išla, ak by som niečo nepotrebovala?“

Neodpovedal. Zrejme si dal predsavzatie, že na hlúpe otázky odpovedať nebude.

„Budeme sa rozprávať cez dvere?“

Odstúpil a pustil ju dnu. Bez jediného slova.

Marianna vošla, no hneď sa otočila, aby naňho videla. Ivan zavrel dvere a pištoľ položil na komodu vedľa.

„Čo potrebuješ?“ opýtal sa priamo.

„Zistiť, kde sa práve nachádzajú dvaja ľudia.“ Vedela, že nemá zmysel tváriť sa, že prišla na priateľskú návštevu.

„Čo s tým mám ja?“

„Ivan,“ sadla si na posteľ, „nikto iný mi nevie pomôcť.“

„Ani ja ti neviem pomôcť. Je to proti pravidlám.“

Marianna len nadvihla obočie nad jeho zvláštnou náladou. Takého ho ešte nevidela. Vyzeral unavene a nahnevane.

„Potrebujem to.“

„Aj ja potrebujem milión vecí.“ pretrel si oči. „Napríklad, aby si mi konečne pomohla.“ Otočil sa a zamieril do kuchynky.

„Fajn.“ zastavila ho v polovici kroku.

Prekvapene sa otočila.

„Ak mi pomôžeš a zistíš, kde sú tí ľudia, dám ti zlatý zvitok a pomôžem ti.“

Ivan sa vrátil späť a podozrievavo na ňu pozrel. „Čo sú zač? Ty by si niečo také nespravila len tak.“

„Tornádovi starí rodičia.“ veľavravne naňho pozrela.

On prikývol a vzdychol. Chvíľu na ňu pozeral zvláštnym pohľadom, no nakoniec súhlasil. „Ale nikto, naozaj nikto, sa o tom nedozvie.“

„Fajn.“

Prešiel k malému stolíku vedľa a vzal si kúsok papiera. „Hovor.“

„Arieta a Kemil Pelo.“

Ivan si vypočul mená a sťažka vzdychol. „Večer sa dozvieš, čo som zistil.“

Marianna prikývla a postavila sa. „Ďakujem.“

On len mávol rukou a sadol si do kresla s ustarosteným výrazom.

Prešla ku dverám, otvorila ich, no niečo ju donútilo otočiť sa. „Si v poriadku?“ premerala si ho so skutočnou obavou.

„Neboj sa.“ prikývol a čakal, kým odíde.

Ona sa nenechala prosiť a vyšla na chodbu. Zavrela za sebou dvere a rýchlo prešla k výťahu. Rozkázala si nemyslieť naňho.

Len čo Marianna zatvorila dvere, z krytého rohu v kuchynke vyšiel Alex.

„Hádam to nechceš naozaj urobiť.“ pozrel na sediaceho Ivana.

„A čo iné mám robiť, hm? Ona nám dá zvitok, len ak jej nájdem tých ľudí.“ kývol na papierik.

„A navyše... chcem to pre ňu urobiť.“

„Zbláznil si sa?! Čo povieš šéfovi?“

„O to sa ty nestaraj.“

„Nelezie ti jej matka veľmi na mozog?“ kývol hlavou ku dverám.

Ivan sa zlostne postavil. „Teba do toho nič! A malo by ti na tom záležať. Sú to sčasti aj tvoji starí rodičia.“

Alex pohrdavo odfrkol. „Nie sú. Moja matka zomrela a otec... bol by som rád, ak by na tom bol podobne. Mám už len sestru a o tú nehodlám prísť, Ivan. Takže nech si slečna pohne, pretože ťa nebudem donekonečna kryť.“

Ivan si ho premeral a vzal do ruky mobil. „Neprosil som ťa o pomoc.“

Alex prevrátil očami a s tresnutím dverami zmizol.

Marianna medzitým došla k Tornádovi. Opieral sa o stenu vedľa kvetináča a nedočkavo na ňu čakal.

„Tak čo?“

„Súhlasil.“ prikývla.

„Len tak?“ nechcelo sa mu veriť.

„Jasné, že nie len tak. Sľúbila som mu pomoc a... a to, že mu poviem, kde je zlatý zvitok.“ posledné slová skoro zašepkala.

Tornádo si ju bez slova alebo pohybu premeriaval. „To si mu vážne sľúbila?“

„Ináč by nesúhlasil.“

„A plánuješ to naozaj splniť?“ prešiel na podstatnejšiu otázku.

Marianna na chvíľu zaváhal. „Uvidím.“

„Uvidíš? Ten človek nie je len tak niekto. Marianna, s ním by som sa nezahrával.“

„Viem, čo robím.“ vyhlásila isto a tým ukončila túto tému. „Večer nám dá vedieť.“

Tornádo prikývol. „Mali by sme vysvetliť ostatným, čo sa stalo.“

Obaja sa otočili a vyšli von z hotela. Na parkovisko práve prichádzali jej priatelia. Cestou z radnice sa zrejme neponáhľali.

„Má tvoj útek nejaká vysvetlenie?“ opýtal sa Samo.

„Našla som ich.“

„My vieme. Videli sme noviny. Ale to ešte nie je dôvod na to, aby si ako šialená vybehla von.“
Marianna prevrátila očami a vybrala fotku. „Lenže ja viem, kto sú jej rodičia.“
Edy, ktorý stál najbližšie si ju vzal. Hneď spoznal manželov spred pár dní. „To naozaj?“
„Presne.“ prikývla Marianna. „Daliini rodičia tu pred pár dňami boli. Možno ešte stále sú na ostrove.“
„Odkiaľ máš tú fotku?“ opýtal sa Samo.
„Našla som ju. Vypadla im.“
„Ty máš nenormálne šťastie.“
„Ak myslíš.“ zas prevrátila očami a kývla k hotelu. „Večer sa dozvieme, kde sú teraz.“
„Prečo až večer?“ nechápala Ema.
„O tom teraz nesmiem rozprávať.“
„Ivan.“ oznámil ostatným Samo a vybral sa k hotelu.
Marianna sa otočila na päte a zozadu si ho premerala. „Kam ideš?“
„Ak si si ešte nevšimla, už bude obed.“ oznámil cez plece.
Ostatní len mykli plecami a išli za ním.
Do jedálne prišli akurát na čas. Viac-menej pokojne sa naobedovali a potom išli každý do svojej izby.
Edy, Danny, Barbie a Emília si zbalili veci a čakali na rodičov.
Celé poobedie sa nudili a čakali, kým za nimi príde Ivan s nejakými informáciami. Hlavne Marianna čakala. Konečne to vyriešia a pôjdu domov. Už sa naozaj tešila.

12. Kapitola - LÚČENIE

Na večeri sa Ivan neukázal. To Mariannu poriadne našťvalo. Nemohla sa sústrediť vôbec na nič. Vidličkou prehadzovala kúsiky zemiakov a pokukávala po o niečo veselších rodičoch.

Ich zrejme vôbec netrápilo, že Daliini rodičia sú už možno na druhom konci sveta. Ale ako tak pozerala, trápilo to asi iba ju.

„Ako sa môžeš ešte usmievať?“ zamrmlala.

„Marianna, prestaň.“ vyčítavo na ňu pozrel Samo. „Edy, Barbie a Emília sú tu posledný večer. Čo keby sme niečo vymysleli?“

„Čo také?“

Mykol plecami. „Neviem. Opýtaj sa Tiny.“

Marianna zapichla vidličku do vareného zemiaka. „Neproprovokuj.“

„Myslím to vážne. Možno majú nejaké... ja neviem.“

Ona sa rozhládla po jedálni. Tinu nikde nevidela. Zložila príbor, pretože vedela, že dnes toho už viac nezje a postavila sa. Odniesla tanier a vyšla von.

V hale nebol takmer nikto. Až na Tinu. Stála pri recepcii a zrejme na niekoho čakala. Marianna sa rozhodla, že využije príležitosť a s úsmevom sa vybrala k nej.

„Ahoj.“

„Ále, ahoj.“ usmiala sa Tina.

„Chcem sa ťa opýtať, či dnes náhodou nie je nejaký program.“

„Program?“

„Vieš, niektorí už zajtra odchádzajú a Samo myslel, že by sme mohli niečo vymyslieť.“

„Ále, naozaj už odchádzajú. To je škoda. Ešte nevideli ostrov.“

„Myslím, že to je v poriadku.“ zamrmlala a usmiala sa. „Ak by si o niečom vedela, povedz.“

Chystala sa odísť, no Tina ju zastavila. „Náhodou viem. Asi o pol hodinu vypláva z prístavu taká menšia loďka. Ide na okružnú plavbu okolo maličkého ostrova neďaleko.“

Mariannu to zaskočilo. „Je tu aj šiesty ostrov?“

„Ále nie, toto je len... väčšia skala trčiacia z more. Nie sú tam ľudia, len zopár stromov.“

„Aha, tak. Dobre, poviem to priateľom. Ďakujem.“

Tina sa usmiala a prikývla.

Marianna ju nechala pri recepcii a zas zamierila do jedálne. Ešte sa ale nepatrne otočila, lebo si všimla, že sa recepčný vracia. Niesol v ruke obálku a menší balíček.

Tina si to od neho vzala a zamierila k výťahu. Marianna ani nemusela vidieť, aby vedela, že stláča gombík na najvyššie poschodie. Musí sa tam niekedy ísť pozrieť.

Vošla však do jedálne a sadla si k priateľom.

„Čo si zistila?“

„O pol hodinu odchádza loďka na malý ostrovček niekde v okolí.“

Samo nadvihol obočie. „Ideme tam?“

„Neviem,“ mykla plecami, „ak chcete.“ Pozrela na Edyho a Barbie.

„Pokojne.“ prikývli.

„Tak fajn. Mali by sme si pohnúť.“ Marianna pozrela na hodinky. „Idem zavolať aj Tornáda.“

„Prečo?“ nechápal Samo.

„Lebo chcem.“ prekrížila ruky a oprela sa na stoličke.

Ema nenechala Sama povedať nič ďalšie. „Dobre, pokojne choď. Počkajte nás pri môle.“

Marianna prikývla, naštvane pozrela na Sama a vyšla z jedálne. Tam rovno vo dverách narazila na Ivana. Skoro nestihla zastaviť.

„Tak tu si.“

„Zistil si niečo?“ opýtala sa s nádejou v hlase.

„Áno,“ vzdychol, no rýchlo pokračoval, keď ho chcela zaplaviť otázkami, „ale musíš mi sľúbiť, že počkáš do zajtra.“

„Povedz mi čo vieš a dohodneme sa.“

„Marianna, sľúb mi to!“

„Fajn.“ súhlasila prekvapená jeho tónom.

„Sú na opačnej strane ostrova. Už asi tri dni.“

Marianna otvorila ústa a už sa chystala rozbehnúť preč, keď ju Ivan chytil za plece.

„Nezabúdaj na sľub.“

„Lenže, čo ak do zajtra odídu?“

„Kam by v noci išli?“

„Ivan,“ zamračila sa, „v noci možno nie, ale zajtra ráno. Tak ako rodičia. Aj keby sme vyrazili na svitaní, dôjdeme tam možno až večer.“

„To nie je dôvod hneď tam utekať.“

Mariannu už jeho argumenty prestali baviť. „Počuj, pokojne ti pomôžem so zvitkom, ale toto nechaj na mňa.“

„Nenechám. Ty počúvaj mňa! Zajtra ráno vás odveziem, len vydrž.“

„Prečo by si sa mal do toho starať?“

„Lebo na teba dávam pozor. Zajtra ráno odprevadíte rodičov, ja s Petrom zoženieme autá a odvezieme vás tam.“

„Nechaj to tak.“ Nechcelo sa jej ďalej hádať.

Ivan jej zablokoval cestu ku dverám. „Viem číslo ich auta. Mám ich mená aj presné súradnice hotela, kde sa zapísali. Marianna, prosím. Mám ťa na starosť a nepotrebujem ďalšie problémy.“

Ona si ho pomaly premeriavala. „Fajn, ale všetko, úplne všetko mi vysvetlíš!“

Viditeľne mu odľahlo a prikývol. „Keď sa vrátíme, sadneme si a všetko vysvetlím.“

„Fajn.“ obišla ho a aj tak zamierila ku vchodovým dverám.

„Kam ideš?“ otočil sa za ňou.

Ju tá otázka naštvála, veď čo sa má on do toho starať, no ovládla sa. „Za Tornádom.“

„Dávaj pozor.“

Rýchlo prikývla a vybehla von. Nemohla sa dočkať, ako mu to oznámi. Tešila sa tak veľmi, až zabudla vnímať okolie. Ani sa nenazdala a stála na konci dedinky. Otočila sa na spiatočnú cestu, keď

na pláži zbadala Artbuba, Daliu a Lesiu.

Nevyzerali veľmi šťastne. Lesia sa mračila na Artbuba a on na ňu. Opatrne prišla bližšie a schovala sa za hrubú palmu nad plážou.

„Ty nie si môj otec! Nemusím ťa počúvať!“ kričala Lesia a Marianna ju nespoznávala.

Lesia bola stále milá, tichá a slušná. Toto nemohla byť ona.

„Nemôžem za to, že tvoj otec je v base. Teraz patíš do mojej rodiny.“

„Artbub, pokoj,“ tíšila ich Dalia, „Lesia, viem, že je to pre teba ťažké, ale teraz sme tvoja rodina.“

„Nie ste! On určite nebude môj otec a ty nie si moja mama!“

„Ak budeš drzá, môžeme ťa nechať tu na Mili-zum!“ zahromžil Artbub.

„Ak sa môžete vyhrázať, môžem sa aj ja! Otec to len tak nenechá! Vypáli vám tú hlúpu dedinu do tla!“

„Ako asi, keď je kilometre odtiaľ?“ zasmial sa vodca, načo sa naňho Lesia snažila vrhnúť, no Dalia ju zachytila.

„Nedotýkaj sa ma! Ty nie si moja mama!“ kričala a kopala okolo seba.

„Marianna.“ oslovil ju zrazu hlas za ňou.

Prudko sa otočila a stála tesne pred Tornádom. „Ahoj.“

„Čo tu robíš?“

„Išla som za tebou a...“

„Zas si počula niečo, čo si nemala?“ nadvihol obočie a pozrel na zvyšok svojej rodiny.

Marianna len ticho prikývla.

„Čo je s Lesiou?“ opýtala sa po dlhšom tichu.

Tornádo mykol plecami. „Netuším. Od včera sa správa divne.“

„Ako?“

„Začala kričať na mamu a otca, je drzá, na všetko sa sťažuje. Mama nevie, čo má robiť.“

Marianna naňho zamyslene pozrela. „Nesúvisí to s tým čašníkom?“

„Skúšal som to zistiť, ale nedá sa s ňou rozprávať.“

Marianna sa otočila a pozrela na Lesiu. Vytrhla sa Daliu a utekala preč.

„Prečo si prišla?“ zmenil tému Tornádo.

„Edy, Barbie a Emília zajtra odchádzajú, tak Samo vymyslel, že pôjdeme na menšej lodke k neďalekému ostrovu.“

„Neďalekému?“

„Vraj tu niekde je taký maličký. Vraj len väčšia skala trčiaca z mora. Ale má to byť posledný spoločný výlet.“

„A?“

„Chcem, aby si išiel so mnou.“

„Prečo?“

Nahnevane prevrátila očami. „Je to až také nepochopiteľné?“

„Nebudem zavádzať.“ pokrútil hlavou.

„Ak tým myslíš Sama, kašli naňho.“ mávla rukou. Potom si spomenula, čo by mu mohlo dvihnúť

náladu. „Neuhádneš, čo povedal Ivan.“

Tornádo na ňu prekvapene pozrel. „Zistil, kde sú?“

„Hej, a skús hádať, kam ich vietor zavial.“

„Marianna, hovor.“

„Sú na druhej strane ostrova.“ Usmiala sa.

„To je skvelé,“ chytil ju za plecia, „a?“

„Zajtra ráno vyrážame. Treba to povedať tvojej mame.“

„Poviem jej to, pokojne môžeš ísť.“

Marianna sa zatvárila tvrdohlavo a prekrížila ruky. „Pôjdeš zo mnou. Rodičia jej neutečú, ale nám utečie loď.“

„Nie som si istý, či je to dobrý nápad.“

„Potrebujem sa s tebou porozprávať.“ veľavravne naňho pozrela, čo umlčalo jeho argumenty.

„Mólo je tamtým smerom.“ ukázal do dediny a vyrázili.

Marianna sa ešte raz otočila a pozrela na vodcu a jeho ženu. O niečom sa rozprávali a Dalia zberala vyplavené morské riasy.

Ticho prešli dedinou, okolo hotela, až došli k menšiemu mólu, kde už pri lodi čakali ich priatelia. Naozaj nebola veľká, taká jachta.

Keď Samo zbadal Tornáda, zmizol mu úsmev z tváre. „Ona to myslela vážne.“ zamrmlal vedľa stojacej Eme.

„Samo, prestaň!“ zasyčala.

Marianna k nim medzitým prišla. Z lode vystúpil aj kapitán spolu s Tinou.

„Správaj sa slušne.“ zašepkala Marianna Tornádovi.

Ten keď zbadal Tinu, zastal v polovici kroku. S pochmúrnym výrazom sa postavil k Samovi a všetci čakali, kým im Tina všetko vysvetlí.

Potom mohli konečne nastúpiť na loď. Okrem nich a Tiny nikto iný nešiel. Vyplávali na pokojné more rovno k slnku, ktoré už klesalo k hladine. Preč od pevniny tiahnucej sa do obidvoch strán pokým len dovideli.

Neplávali dlho. O niekoľko desiatok minút už loďka zastavila pri vratkom drevenom móle na malom ostrovčeku.

„Môžete sa tu poobzerať.“ usmiala sa Tina a s kávou v ruke si sadla na okraj paluby.

Marianna prikývla a s obavou skočila na mólo. To sa zakývalo, no zostalo stáť. Prešla po dreve a zastala až na drsnom kamennom povrchu ostrova.

Ten celkom nespĺňal jej predstavu o skale trčiacej z mora. Toto bol podľa nej ostrov ako sa patrí. Šírku mal okolo dvoch kilometrov a dlhý bol približne rovnako.

Všade boli čierne kamene a skaly, kde-tu vykukol nejaký krík či dokonca stromček. V trsoch trávy sa skrývali vtáky podobné bažantom, ktoré sa pred nimi bez strachu premávali.

„Podme sa prejsť.“ navrhla Marianna.

Všetci sa rozprúchli po ostrove, len ona ostala s Tornádom. Odtiahla ho od najbližšej skupinky čo najďalej, až takmer k okraju.

„Chcela som s tebou rozprávať.“ začala a pomaly vykročila dopredu.

„O čom?“

„Vieš niečo o Markovi?“ pozrela naňho.

Tornádo sa zatváril prekvapene. „O Markovi? Čo presne?“

„Všetko, čo o ňom vieš.“

„To dokopy nič nie je. Väčšinu času nie je v dome, a keď príde, nič nehovorí.“

„V noci som sa prechádzala a došla som až k studni. A... On, Nasib a starosta niečo vedia.“

Marianna mu prerozprávala všetko, čo videla, opísala aj hádku Nasiba so starostom, a tiež to, čo jej Nasib povedal.

„Počkaj, počkaj... teraz je toho už veľa. Najprv Nasib. Naozaj bol pri tom, keď sa mama stratila?“

Ona prikývla.

„Prečo nič nepovedal?!“

„Netušil, že je to Dalia, nevedel jej meno.“ tíšila ho Marianna a odtiahla ho ešte ďalej.

„A ty mu veríš?! Aj o tom chráme?“ neveriaco na ňu pozrel.

„Prečo by som nemala?“ opýtala sa podozrievavo.

Tornádo mávol rukou a naštvane kopol do kamienkov.

„Bola som tam a on mi verí.“ vykročila dopredu.

„Marianna...“ zastonal a rozbehol sa za ňou. Hneď však zastal v strede kroku. Na zemi sa niečo zalesklo.

„Marianna!“ zavolal ju späť.

Ona sa naštvane otočila a prišla k nemu. „Čo sa deje?“

„Pozri.“ ukázal.

Medzi čiernymi kameňmi sa na zemi leskol trčiaci privesok. Marianna si klakla a opatrne ho vytiahla. Hneď zistila, že je to len nepatrná časť toho, čo sa skrývalo pod kameňmi.

Z malého privesku sa vykluli až dva náhrdelníky. Boli prepletené jeden do druhého.

Prvý vyzeral ako starožitnosť. Boli to zrejme pravé perly na dvoch tenkých lankách. V strede obe časti spájali ten privesok. Vyzeral, že je zo zlata a bieleho zlata. Bolo to srdce s úžasným vzorom a vyrezávaním.

Tieto perly boli poprepletané obyčajnou nitkou s drevenými korálmi kedysi zrejme nafarbenými do pestrých farieb. Teraz z farby ostali len šmuhy.

„Čo to je?“ dostala zo seba nakoniec Marianna.

„Neviem.“ Tornádo pokrútil hlavou a pomohol jej vstať.

Spolu s Mariannou si dlho prezerali náhrdelník. Nakoniec si ho Marianna schovala do vrecka a vybrali sa späť k loďke.

Tesne pred tým, ako nastúpila na palubu, ju odkiaľsi zavolal Samo.

„Počkaj ma tu.“ usmiala sa na Tornáda a rozbehla sa za Samom.

On chtiac-nechtiac prikývol a úkosom pozrel na sediacu Tinu.

Marianna medzitým dobehla k priateľom. Všetci stáli asi päťdesiat metrov od móla.

„Pozri.“ ukázala Ema na zem, len čo dobehla.

Ona pozrela k väčšiemu balvanu, kde Ema ukazovala. Ledva potlačila výkrik. Vyvalila oči a zmätene

cúvla.

Spomedzi kameňov trčala kostra ruky. Biele články ledva držali pokope a čosi zvierali.

„Č-čo je TOTO?!“ zvolala nakoniec.

„Pssst!“ zahriakol ju Samo. „Našla to Barbie. Zrejme to bude niečia ruka.“

„To vidím, ale prečo je tu?!“ Marianna bola ešte stále v šoku.

„To je veľmi dobrá otázka.“ prikývol.

„Musíme to niekomu povedať.“ zašepkala Ema.

„Komu? Starostovi alebo polícii?“ ironicky sa opýtal Samo.

„Ivanovi.“ zamrmlala Marianna.

„Komu?!“ Samo myslel, že zle počul. „Vážne mu chceš toto vešať na nos?“

„Musíme to niekomu povedať.“ oponovala. „Ivan bude vedieť, čo robiť.“ Pozrela na biele kostičky.

„Ale dovtedy nikomu ani pol slova.“

Všetci prikývli a úplne pokojne sa vracali k lodi. Marianna počítala kroky a snažila sa zapamätať si, kde presne bolo to miesto.

Tornádo sa našťastie nič nepýtal a Tina tiež nie. Keďže sa už začínalo stmievať, len čo nastúpili na palubu, kapitán zapol motory a loď odfrčala preč.

Marianna ešte dlho sledovala miznúci ostrov a vôbec nechápala, čo sa pred chvíľou stalo.

Späť na Mili-zum sa vrátili až po západe slnka. Na ich veľké prekvapenie, ich na móle niekto čakal. Aj v tak mizernom svetle Marianna spoznala Ivana.

„Kde ste boli?“ vyrútil sa na nich, len čo loď zastala.

„Na výletnej plavbe.“ pokojne odpovedala Tina.

Marianna ich oboch kútikom oka pozorovala a sledovala ich reakcie.

„Marianna, čo to má znamenať?“ obrátil sa k nej.

„Posledný spoločný výlet.“ odpovedala nedbalo a skočila na drevené mólo.

„Nemal by o tom niekto vedieť?“

„Niekto myslíš seba?“ milo sa usmiala.

„Nie.“

„Rodičia o tom vedia. To, že ti to nepovedali, je ich vec.“

Ivan si premeral loď. „Povedali mi to. Ale sami ste nemali nikam chodiť.“

„Neboli sme sami.“ upozornila ho.

Na to už nič nepovedal, len kývol k hotelu. „Všetci vás čakajú v jedálni. Mala by si Dalii niečo povedať.“

Marianna prikývla a pozrela na Tornáda. On len mykol plecami a spolu s ostatnými sa vybrali k hlavnému hotelu. Ivan šiel v tesnom závесе za nimi.

Keď tam došli, v hoteli bolo až veľmi rušno.

„Čo sa deje?“ opýtala sa Marianna Ivana.

On mykol plecami a určil kurz smerom k jedálni.

„Tak fajn.“ prevrátila očami a nasledovala ho.

Dnu bolo ešte zopár ľudí, no stôl s rodičmi sa nedal prehliadnuť. Boli tam aj voľné stoličky pre nich.

„Konečne.“ potešil sa Edyho otec.

Marianna sa na všetkých veselo usmiala.

„Vraj máte dobré správy.“ milo sa jej prihovorila Dalia.

Vyzerala nesmierne krehko, ale aj krásne. Skoro ako anjel.

„Áno,“ Marianna si sadla vedľa svojich rodičov, „máme.“

„To je úžasné. Konečne. Aké?“ opýtala sa Emina mama.

Marianna pozrela na Ivana. „Nepovedal vám to?“

„To je tvoja úloha.“ odpovedal a oprel sa o vedľajší stôl.

„Tak fajn. Na radnici sme podľa novín zistili, kedy ste zmizli.“ otočila sa k Dalii. „Bolo to z 26. na 27. júla v roku 1977. Prišli ste tu s rodičmi na výletnej lodi. Pri článku v novinách bola aj fotka.“

Vytiahla ju z vrečka a podala Dalii.

„A táto vypadla pred pár dňami jedným starším manželom, keď som im spolu s Edym a jeho otcom pomáhala. Je rovnaká, ako v novinách.“

„Oni mali fotografiu mojich rodičov?“ opýtala sa ticho.

„Nie len to. Myslím, že ONI sú vaši rodičia.“

Dalia na ňu prekvapene pozrela. „Oni?“

Marianna prikývla.

„Viete kde sú?“ ozvala sa zas po dlhšom tichu.

„Ivan zistil, že už niekoľko dní sú zapísaní v hoteli na druhom konci ostrova a ešte sa neodhlásili.“

„To znamená...“

„To znamená, že sú ešte stále tu.“ prikývla Marianna.

Všetci rodičia pochvalne prikývli.

„Takže zajtra ráno odchádzame za nimi.“ ukončila. „Ivan s Petrom nás tam odvezú.“

„Prečo nejdete lietadlom?“ opýtal sa Edyho otec Ivana.

Marianna ticho čakala, čo odpovie.

„Lietadlo by bolo... príliš... nemali by sme kde pristáť.“ dopovedal nakoniec.

„Hlavne na nich dajte pozor.“ Ivanova odpoveď mu zrejme úplne stačila.

„Tak fajn. Zajtra ráno odprevažíme tých, ktorí odchádzajú domov a hneď potom vyrážame.“ Pozrela na Dalii. „Nájdeme ich.“

„Ja viem. Ďakujem vám.“ rozlúčila sa Dalia a pozrela na syna.

„Počkaj ma vonku, mama.“ pokúsil sa o milý úsmev.

Dalia vyšla z jedálne a s ňou aj zvyšok skupiny. Dnu ostala len Marianna s Tornádom a Ivan stojaci kúsok od nich.

Marianna vedela, že s ňou chce rozprávať a... vlastne aj ona chcela rozprávať s ním.

„Marianna,“ oslovil ju Tornádo, „rozmyšľal som o tom, čo si mi povedala.“

Ona si najprv musela spomenúť, o čom mu vlastne rozprávala. V tom čase sa toho udialo strašne veľa.

„O Nasibovi.“ upresnil. „Prepáč mi, že som ti neveril.“

„To nevádi. Chápem to.“ zašepkala, aby ju Ivan nepočul.

Potom ho silno objala a snažila sa nevnímať Ivanov uprený pohľad.

„Dávaj pozor, čo mu sľubuješ. A na tvojom mieste, by som mu veľmi nevykladal o tom, čo sa stalo predtým.“ povedal ticho a pustil ju.

„Neboj sa, viem, čo robím.“ uistila ho a počkala, kým aj on vyjde z jedálne.

Aj Ivan čakal. Hneď ako sa zabuchli dvere, pohlol sa k nej.

„Niečo by som zjedla.“ ľahostajne sa obzerala.

Ivan sa uistil, že dnu nikto nie je. „Povedal som ti, aby si sa držala od Tiny ďalej. A ty si z ňou odplávaš na šire more. Vieš, čo sa ti mohlo stať?“

„Tina je moja priateľka!“ vyprskla jedovato. „Rozprávaš o nej, ako keby bola jedna zo Zoranových ľudí. Čo sa mi mohlo stať... Všetky tie veci ti už asi poriadne lezú na mozog.“

„Marianna, ona je naozaj nebezpečná. Ver mi.“

„Ako povieš,“ uškrnula sa, „zrejme ju poznáš osobnejšie ako ja.“

Nechápavo na ňu pozrel. „O čom to rozprávaš?“

Vytiahla z vrecka Tininu náušnicu a prehadzovala si ju v prstoch. „Toto zrejme poznáš.“

„Čo to je?“

„Náušnica.“

Ivan chvíľu nechápal. „Prečo by som ju mal poznať?“

„Skús uhádnuť, komu patrí.“

„Netuším.“ dochádzala mu trpezlivosť.

„Patrí Tine, ale to ty dobre vieš.“ uškrnula sa. „Ako som na to prišla? Kúpil si jej ich.“

Ivan nevydal ani hlások. Premeriaval si ju sčasti prekvapene a sčasti naštvane.

„Odkiaľ to máš?“

„Tornádo ju našiel v knižnici.“

„Odkiaľ vieš, že som jej ju kúpil?“ zopakoval otázku ráznejšie.

„To by si chcel vedieť, čo? Poviem ti len, že aj ja mám svoje zdroje.“ premeriavala si náušnicu.

Ivan vzdychol a pretrel si oči. „Dobre, kúpil som ich, ale nie je to tak, ako si myslíš.“

„A ako to je?! Prečo ma tak starostlivo varuješ pred Tinou? Nechceš, aby som sa dozvedela, čo je medzi vami?“

„Tak to nie je. Dovoľ mi vysvetliť ti to.“

„Nedovolím. Takmer som ti uverila. Všetci ma presviedčali, ale ja som skočila na tvoje rečičky o mame a tom všetkom. Mala som vedieť, že klameš.“

„Neklamal som ti. Vysvetlím ti tie náušnice.“

„Nechcem to počuť! Ani sa nenamáhaj. Nevieš, čo hľadáš na ostrovoch, ale pomáhať ti nebudem.“

Ivan spozornel. „Niečo si mi sľúbila.“

„Fajn, dám ti ten hlúpy zvitok, ale viac ani chlp.“

„Lenže ja potrebujem aj teba! Ak by som ťa nepotreboval, nebola by si tu.“ vykrikol, čo Mariannu dosť prekvapilo.

Najviac ju ale prekvapilo to, čo povedal.

„Takže takto je to.“ ticho prikyvovala.

„Áno, nechcel som ti to hovoriť, ale... donútila si ma.“

Vtom dnu vošiel jej otec. Rozhliadol sa po prázdnej jedálni. Keď ich zbadal, usmial sa na dcéru.

„Mama ťa chce hore.“ kývol hlavou.

„Hneď prídem.“ nasilu sa usmiala.

Martin nechal dvere zabuchnúť a prišiel bližšie. „Deje sa niečo?“

„Nie.“ Ivan pokrútil hlavou. „Len sme si niečo objasnili.“

„Aha, tak.“ podozrievavo si ich premeral. „Ponáhľaj sa. Nech mama nevie, kde si bola.“

Marianna prikývla a počkala, kým odíde.

„Čo si si myslela?“ pokračoval Ivan. „Že si tu na dovolenke? Alebo že bolo v pláne hľadať nejakých ostrovanov?“

„Problém je v tom, že ja vôbec netuším čo v tom pláne je.“ odfrkla urazene.

„O chvíľu sa to dozvieš. Zatiaľ rob to, čo ti poviem. Mám málo času a ty mi to naozaj neľahčuješ.“

Marianna si ho ticho premerala.

„A nikomu ani pol slova.“ varoval ju. „Toto už nie je hra.“

„Máš pravdu.“ odmeranosť v jej hlase ju samú prekvapila. Nenechala to však na sebe poznať a bez ďalšieho slova vyšla von.

Vybehla hore po schodoch a zahla do izby rodičov. Dvere neboli zamknuté. Sama si otvorila a zbadala mamu, ako balí veci zo skrine do kufra.

„Nejdeš mi pomôcť?“

Marianna unavene zvesila plecia. „Som unavená. Idem radšej spať.“

Nina len prevrátila očami a popriala dcére dobrú noc.

Tornádo medzitým došiel k Nasibovmu domčeku. Všade bola temná noc, len slabá pouličná lampa osvetľovala kus chodníka.

Zahol k záhradke a zadným dverám, aby nezobudil celý dom. Prešmykol sa popri múre a potichu vošiel dnu.

Hneď zbadal, že v kuchyni svieti malá sviečka. Prešiel k zárubni a počúval, čo sa deje.

Jeho rodičia boli zas zrejme uprostred hádky.

„Je to pre mňa dôležité.“

„Lenže je to aj hlúpe. Načo sa tam budeš trepať?!“ nesúhlasil Artbub.

„Sú to moji rodičia. Naozaj nevidíš, čo to pre mňa znamená?“ sklamane sa opýtala Dalia.

„Vidím, ale čo keď to nie je pravda?“

„Prečo by nebola?“

„Si priveľmi dôverčivá. Myslíš, že sa im to naozaj podarilo zistiť?“

Vtom Tornádo vošiel do kuchyne. „Otec, Marianna od rána do večera sedela nad starými novinami a hľadala. Myslíš, že by klamala? Bol som pri tom.“

„Oklamala aj teba. Nevidel si aká je skvelá klamárka?“

Tornádo nadvihol obočie a pozrel na mamu.

„Nechaj to tak. Pokojne choď spať.“ usmiala sa.

„Nenechám,“ vyhlásil, keď videl, ako sa jej otcove poznámky dotkli, „otec, mohol by si prestať?“

„Ty mi nemáš čo rozkazovať! Tu platí to, čo poviem ja!“ roztraseným prstom mával vo vzduchu. Tornádo si až teraz všimol poloprázdnu fľašu vedľa tanierov. Zas pozrel na otca.

„Mal by si ísť spať. Možno do rána ten alkohol zmizne.“

„Čo si to dovoľuješ?!“ pohl sa k nemu, no nohy ho nechceli počúvať. Našťastie ho zachytila Dalia.

„Pusti ma, ženská. A ty,“ ukázal na syna, „správaj sa slušne.“

„Ty by si sa mal správať slušne. Najmä k mame. To už naozaj nemáš čo robiť?“

„Nemám! Trpím to tu, pretože som chcel byť so svojou rodinou. Ovo frit je zrejme šťastný na otcovom mieste a mne život znepríjemňuje to dievča.“

„O čom to tu rozprávaš?“ nechápal Tornádo.

„Tvoja Marianna je oveľa dôležitejšia, ako si myslíš.“ zamával mu prstom pred tvárou.

„Tak to by stačilo.“ usúdil Tornádo a pomohol mame odťahnúť otca aspoň do vedľajšej izby. Potom sa zas vrátili do kuchyne. Dalia si unavene sadla na stoličku a Tornádo zatiaľ odpratal fľašu tak, aby ju už otec nenašiel.

„Si v poriadku?“ opýtal sa mami, keď si sadol oproti nej.

„To je dobré. Mrzí ma, že si musel otca vidieť takto. Keď sme boli preč nejako to nezvládol.“ chytila syna za ruku.

„Zvykol som si.“ prevrátil očami. „Prečo myslíš, že ho tak nenávidím?“

„Takto nehovor!“

„Mami, ty si s ním nebola desať rokov. Zmenil sa, priznaj si to. Už to nie je láskavý, obetavý a milý človek.“

Dalia si vzdychla. „Všetci sa meníme. To nič.“

„Ak myslíš.“ mykol plecami.

„Chod' už spať.“ povzbudivo sa usmiala.

Tornádo sa postavil, počkal na mamu a sfúkol sviečku. Spolu prešli okolo Artbuba ležiaceho teraz už takmer na zemi a vyšli po drevených schodíkoch na poschodie.

„Z otca si nič nerob. Ja a Lesia sa tešíme s tebou.“ objal mamu a vošiel do Markovej izby.

Dalia len vzdychla a tiež si šla ľahnúť. Tornádo však nemohol zaspať. Vedel, že otec vôbec netušil, čo rozpráva, ale to, čo povedal o Marianne... pripadalo mu, že nechtiac povedal niečo, čo tajil.

„... je oveľa dôležitejšia, ako si myslíš.“ prehrával si v hlave a myslel na to, čo mu dnes povedala. Aj Nasib niečo vedel. Ten chrám naozaj musel niečo znamenať.

Nakoniec sa rozhodol, že o tom zistí čo najviac. Marianna to možno netušila, ale on vedel, že s dávnymi legendami a mágiou sa netreba zahrávať.

13. Kapitola - CESTA

Marianna sa zobudila hneď po východe slnka. Bolo ešte len päť hodín, ale ona nemohla spať. Tento deň bol zrejme najdôležitejší odkedy prišli.

Obliekla sa na cestu, do tašky si vzala slovník, všetko o čom si myslela, že by to mohla potrebovať a zišla do vstupnej haly.

Na jej nemilé prekvapenie tam našla Ivana s Petrom stáť pri recepcii.

Ivan ju hneď zbadal. Ona však neplánovala ísť k nim, preto rýchlo vyšla sklenenými dverami von. Vzduch bol ešte studený. Slnko sa predieralo pomedzi palmy a na parkovisku vytváralo zaujímavé tieň.

Bez dlhého rozmýšľania sa rozhodla, že pôjde na pláž. Ticho si sadla čo najbližšie k moru a nechala si vlnkami hladkať nohy. Takto sedela a rozmýšľala o tom, prečo je vôbec tu.

Ivan ju potreboval. Nejakto súviselo so zlatým zvitkom a tými divnými hádankami a odkazmi. Vytiahla z vrecka preklad odkazu od Goga.

Ak chceš nájsť poklad skrytý, nasleduj vôňu jazmínu.

Žiadna z vecí jej nedával súvis s tou ďalšou. A Ivan jej nechcel nič povedať. Vraj žiadna hra.

Nakoniec ju takto našiel sedieť Tornádo. Prisadol si k nej a ticho čakal.

„Si tu skoro.“ uprene hľadela na more.

„Nie,“ pokrútil hlavou, „ty tu sedíš veľmi dlho. Vaši rodičia už čakajú v hale.“

Marianna pozrela na hodinky. Na pláži presedela viac ako dve a pol hodiny. Prekvapene pozrela na Tornáda. Hneď si všimla veľké kruhy pod jeho očami a unavený pohľad.

„Stalo sa niečo?“

„To je dobré.“ pokrútil hlavou.

„No tak,“ otočila sa k nemu, „pokojne mi to povedz.“

Tornádo vzdychol a prevrátil očami. „Je to hlúposť. Otec včera vyrábal problémy.“

„Tvoj otec? Kde? Ved' on počúva aj svoj vlastný tieň.“ zvolala prekvapene.

„Ďakujem ti pekne.“

„Nie, prepáč, tak som to nemyslela.“ ospravedlňovala sa rýchlo. „Ja len...“

„Viem, ako si to myslela.“ uistil ju unavene. „Pamätáš, keď som sa... keď som ho udrel?“

„Mám taký pocit, že na to sa nedá zabudnúť.“ prehodila opatrne.

Tornádo nadvihol obočie, no nekomentoval to. „Otec si zvykol, že keď je v krízových situáciách, tak jeho najlepším priateľom sa stáva fľaša.“

Marianna zamyslene prikývla.

„Včera to dosť prehnal. Trepal všetko, čo mu prišlo na jazyk a mamu to dosť vzalo.“

„Chápem.“ smutne sa usmiala.

„Ale to je jedno. Pod' už.“ pomohol jej postaviť sa.

Marianna sa otrepala od piesku, ale pocit, že ona spôsobila toto všetko ju prenasledoval celou cestou k hotelu. Tam už vonku čakali všetci rodičia spolu s jej priateľmi.

„Marianna, hľadali sme ťa.“ prihovoril sa jej Edyho otec.

„Zabudla som na čas.“ letmo sa usmiala. Očami hľadala Ivana. Na jednu vec predsa len zabudla. Ako sa rodičia dostanú do Nípagu.

„Všetko je pripravené.“ ozval sa spoza nej jeho hlas.

„Včera sme zabudli vyriešiť, ako odídu z ostrova.“ otočila sa.

Ivan sa priateľsky usmial. Pretvárku ovládal dokonale. „To som vyriešil.“

„Ešteže ťa tu máme.“ premerala si ho a šla sa rozlúčiť s Edym, Barbie a Emíliou.

„Ak budeš niečo potrebovať, pokojne zavolaj.“ uistil ju Edy.

„Nebojte sa, prídeme hneď za vami.“ smutne sa usmiala. Vôbec sa jej nepáčilo, že sa ich skupina rozchádza.

„No tak, Marianna, toto boli úžasné prázdniny.“ objal ju, keď videl jej červené oči. „A doma budú pokračovať.“

„Možno.“

„Niečo pre teba mám.“ usmiala sa Barbie.

Marianna sa otočila k nej.

„Toto som našla v jaskyni, keď sme zostali uväznení v sopke.“ podala jej kamienok, ktorý sa podobal na privesok.

Marianna si ho vzala. Vyzeral skoro ako kvet. „Ďakujem.“

Potom objala aj Emíliu. „Moja ploštica mi bude chýbať.“

„Neboj sa, budem ti pravidelne podávať správy z mesta.“

Odrazu k nim odnikiaľ prišiel nejaký mladík. Bol možno o trochu starší ako ten čašník.

„Mali by sme ísť.“ obrátil sa na Ivana.

Marianna si ho podozrievavo premerala. „A vy ste kto?“

Prekvapene sa otočil na Mariannu.

„Toto je Lorenzo. Pilotuje lietadlo do Nípagu.“ predstavil ho Ivan.

Lorenzo sa na Mariannu žiarivo usmial. Ona len nadvihla obočie a pozrela na Ivana.

„Môžeš na chvíľku?“

Keď prikývol, prešli trochu ďalej. Zašli až za väčšiu palmu, kde ich rodičia nemohli počuť.

„Nedovolím im nastúpiť do lietadla, ak ho nebude pilotovať Peter. Najmä keď viem, čoho sú ľudia ako ty schopní.“

„Ako ja?“ nechápal. „Pozri, Peter ide s nami. Nemôže byť na dvoch miestach naraz.“

„Nepotrebujeme ho.“

„Vieš šoférovať?“ nadvihol obočie.

„Nie, ale môže s nami ísť mama.“

Ivan pokrútil hlavou. „Ju tam naozaj nepotrebujeme. Pozri, Lorenzovi môžeš veriť.“

„Kto to je?“ prekrížila ruky.

„Jeden kolega. Garantujem ti, že do Nípagu doletia vporiadku.“

Marianna prevrátila očami. „Koľko vás tu je?“

„Veľa. Hlavne nerob žiadne scény. Ponáhľame sa.“

Neochotne prikývla a s milým úsmevom sa vrátila k rodičom.

„Bola to len menšia nezrovnalosť, ale už sme to vyriešili.“ vysvetlila. „Kde je lietadlo?“

„Na letisku.“ odpovedal Lorenzo.

Marianna si ho nedôverčivo premerala. „Tak fajn. Ideme na letisko.“

Všetci si vzali veci a presunuli sa za hotel na veľkú vyasfaltovanú plochu. Bolo tam viac lietadiel. Lorenzo ich zaviedol k vcelku novému súkromnému lietadlu. Bolo dosť veľké pre pätnásť ľudí.

„Šéf ho vybral.“ oznámil Ivanovi, no počuli to všetci.

On krátko prikývol a otvoril dvere.

„Naozaj to viete pilotovať?“ pochybovačne si lietadlo premerala Marianna.

Aj keď o lietadlách nevedela vôbec nič, už len ten názov G650 v nej vyvolával pocit, že to nebude jednoduché.

„Teraz som s tým priletel z Níjapu. Nebojte sa.“ uistil ju Lorenzo.

„Z Níjapu?“ nadvihla obočie.

„Nasadať.“ zvolal Ivan a naštvane pozrel na kolegu.

On len pokrčil plecami a tiež nastúpil.

Rodičia medzitým odložili kufre a posadali si dnu. Nina sa rozlúčila s manželom a postavila sa k dcére. Ivan pevne zatvoril dvere ešte niečo hovoril Lorenzovi.

„Sľúb mi, že sa nezapletieš do tej ich práce.“ zašepkala Nina.

„Neboj sa. Nemôžem sa dočkať, kedy sa vrátíme domov.“

O chvíľu lietadlo konečne naštartovalo, rozbehlo sa a vzlietlo. Marianna za ním len smutne hľadela.

„O päť minút pri hoteli.“ zahlásil Ivan.

„Fajn. Musíme sa ponáhľať.“ súhlasila Marianna a pozrela na priateľov. Zostali už len traja. Samo, Ema a ona.

Spolu s nimi a Tornádom sa vrátili na parkovisko. Tam čakali zaparkované dva terénne autá a pri nich Peter.

Nina si ich nedôverčivo premerala. „Naozaj plánujete odchod na tomto?“

„Ideme cez džungľu. Tvoj obľúbený fiat by nedošiel ani na koniec parkoviska.“ odpovedal Ivan.

„Hlupák.“ zašomrala. „S tebou ja v aute nejdem.“

„To bude tým, že ty tu ostávaš.“ premeral si ju.

Mariannu znepokojovala jeho nálada. „Pokoj.“ vstúpila medzi nich.

„Ako to že nejdem?! Prečo myslíš, že som ostala? Svoju dcéru v tvojej prítomnosti nespustím z očí.“

„Mama, prestaň! Aj ty!“ ukázala na Ivana. „Ideme všetci.“

Obaja zaryto mlčali. Marianna nechápala, čo sa medzi nimi stalo. Pozrela na Tornáda. On mykol plecami a kývol hlavou k okraju parkoviska, kde sa objavila Dalia s Lesiou.

„Takže... S Petrom v aute pôjdu Samo, Danny, Ema a Lesia.

Zvyšok pôjde s Ivanom.“

„To rozhodne nie.“ nesúhlasila Nina.

„Marianna je šéfka.“ mykol plecami a vytiahol kľúče. Otvoril auto a sám si sadol za volant.

Aj Peter spravil to isté. Samo si sadol vedľa vodiča a zvyšní jej priatelia dozadu. Dalia si vybrala miesto za Ivanom, vedľa nej si sadol Tornádo. Čakalo sa len na Ninu a Mariannu.

„Idete? Lebo som mal pocit, že sa ponáhl'ame.“ sucho si ich premeral Ivan.

„Ja si vedľa neho nesadnem.“ prekrížila ruky Nina.

„To od teba nikto nechce.“

„Nenechám ťa sedieť vpredu.“

Marianna prevrátila očami a vliezla do auta. Bolo pekne priestranné a čisté. Ivan vložil kľúč do zapaľovania.

„Nina, ideš?“

Pani Murfanová naštvane zavrčala a sadla si za Mariannu vedľa Tornáda.

„Môžeme ísť.“ zahlásil Ivan a naštartoval.

„Poznáš cestu, však?“ uisťovala sa Marianna.

Ivanov pohľad úplne stačil ako odpoveď. Autá sa pohli a vyšli z parkoviska na cestu popri pláži. Tá nešla dlho cez dedinu. Po niekoľkých metroch ľavú stranu lemovala skala obrastená rôznymi druhmi rastlín.

Popri pláži išli asi pol hodinu, pokým sa nedostali na úplne severný cíp ostrova. Tam bolo rázcestie. Jedna cesta viedla ďalej popri pláži, druhá smerovala do vnútrozemia.

Ivan nasmeroval auto na druhú cestu. Peter šiel celú cestu za nimi a spravil to isté.

„Vyber mapu.“ Ivan kývol na priehradku pred Mariannou.

Ona ju otvorila a vybrala poskladaný papier. Roztvorila ho a položila na kolená.

Bola to mapa Mili-zum. Marianne sa akurát nepozdávalo, že miesto, kde boli bolo označené ako juh.

„Nie je tam chyba?“ opýtala sa.

„Kde?“ Ivan ani nepozrel na mapu.

„Nešli sme náhodou na sever?“

„Nie, išli sme na juh. Prešli sme južný cíp a teraz sa snažíme dostať naprieč ostrovom.“

Marianna pozrela na vyznačenú cestu. Končila sa na úplne opačnej strane ostrova.

„Naviguj.“ prikázal.

Keďže ešte dlhší čas mali ísť rovno, spustila oči z mapy a pozerala von oknom. Okolie sa podobalo na krajinu, ktorá bola pred horskou dedinou. Chýbali len korytnačky.

Čím išli ďalej do vnútrozemia, tým viac bola zem vyprahnutá. Aj tráva pomaly mizla. Všade naokolo boli len pne niekdajších stromov a kopy hliny, akoby po nejakých vykopávkach.

„Čo sa tu stalo?“ zhrozila sa Dalia.

Marianna si spomenula na článok z hotelovej knižnice. Jediný kus novín, ktorý sa zachoval. Otvorila svoju tašku a vytiahla ich.

„Odlesňovanie.“ nalistovala stranu s fotografiou.

„Čože?“ nechápala Nina.

„Výrub stromov. Pred desiatimi rokmi tu vyrúbali veľa stromov.“

„Odkiaľ to vieš?“ opýtal sa Ivan, ktorý nespúšťal oči z cesty pred sebou.

„Našla som noviny.“ zamávala nimi v ruke.

Ivan na chvíľku otočila hlavu a pohľad mu padol rovno na fotku starostu s riaditeľom nejakej organizácie. Takmer strhol volant.

„Kde si to našla?“ opýtal sa smrteľne vážne.

„V knižnici.“ nadvihla obočie.

Ivan už nič viac nepovedal.

Marianna sa otočila na opačnú stranu a pozerala von oknom. Čo sa to s ním stalo?

Nad podobnými otázkami však len mávla rukou a sústredila sa na prírodu okolo seba. Vedela si predstaviť, že kedysi tu bola podobná džungľa ako na Malawi.

Po prašnej ceste išli ďalšiu hodinu. Pomaly sa približoval čas obeda, keď konečne došli na miesto, kde začínala džungľa. Bolo to veľmi zvláštne. Na jednej strane ani steblo trávy a hneď vedľa vysoké stromy, paprade, liany a kvety.

„Na chvíľu zastavíme. Potrebujem niečo dohodnúť s Petrom.“ zahlásil Ivan a odparkoval v tieni.

Aj auto pod vedením Petra zastalo. Všetci vystúpili. Vonku bolo riadne dusno.

„Bude pršať.“ oznámila Dalia.

„Najprv nech sme tam. Potom môže prísť aj hurikán.“ Ivan vzal mapu a šiel za Petrom.

Marianna medzitým prešla k priateľom. Tvárili sa celkom spokojne.

„Vidím, že máte dobrú náladu.“

„Hej, je to celkom sranda. S Petrom sa super rozpráva.“ usmial sa Samo.

„Aspoň niekto.“

„Vidím, že ty sa nemáš až tak dobre. Čo sa stalo?“ premerala si ju Ema.

„Ivan nemá dobrú náladu. Nerozumiem, čo sa to s ním stalo. A navyše mám v aute mamu.“

„To naozaj hovorí za všetko.“ uškrnul sa Samo.

„Prestaň.“ strčila doňho.

Samo sa zasmial a objal ju okolo pliec načo sa Ema rozosmiala. To prinútilo Mariannu aspoň trochu sa usmiať.

Ivan medzitým rozprestrel mapu na kapotu Petrovho auta.

„Ideme veľmi dlho. Tu by sme mohli zísť z cesty a ísť skratkou.“ ukázal prstom.

„Lenže nevieš, aká cesta tam je. Ja by som zbytočne neriskoval. Ak si pohneme, budú to tak dve hodinky.“ nesúhlasil Peter.

„Ja s Ninou v aute nevydržím ani päť minút.“ vážne naňho pozrel Ivan.

„Nechcel si práve to?“

„Možno, ale keď je pri nej Marianna úplne jej preskakuje. Je podráždená a má pocit, že ju musí predomnou chrániť.“

„Ale to nie je dôvod riskovať, že niekde zapadneme.“

Zrazu sa pri nich zjavila Nina. Obaja zmlkli.

„Dúfam, že neplánujete dlhú cestu, pretože ja s ním,“ ukázala na Ivana, „už v aute nezostanem.“

„Nie, Ninka, práve sme plánovali skratku.“ Ivan sa otočil k mape.

Ona pozrel na Petre. Len mykol plecami.

„Dobre, len nech tam sme čím skôr.“

„Neboj sa.“ ani sa neotočil.

Nina si ho premerala a rozhodovala si, či odísť.

„Potrebuješ ešte niečo?“ opýtal sa zdvorilo.

„Viem, že moja dcéra ti sľúbila pomoc.“

„No a?“

„Ivan, poznám ťa veľmi dlho. Neviem a ani nechcem vedieť, čo robíš na týchto ostrovoch a čo si robil predtým, ale Mariannu nechaj na pokoji. Nechcem, aby kvôli tebe skončila ako ty alebo ešte horšie.“

„Ako ja?! Čo s tým všetci máte? Ja mám svoju prácu rád.“ rozčúlil sa.

„Jasné! Tak načo ti je moja dcéra?“

„O tvoju dcéru mi vôbec nejde! Celý čas mi išlo o teba. O to aby si tu prišla.“ zaklamal, aby sa jej zbavil.

„Klameš! Ako vždy.“

„Neklamem, prečo by som klamal?“

„To stačí!“ rázne ich prerušila Marianna. „Kričíte tu tak, že vás počujú na druhej strane ostrova.“

„Nemiešaj sa do toho.“ odbila ju Nina.

Ivan sa však zas otočila a študoval mapu.

Marianna si ich oboch premerala. „Fajn, ideme. Všetci zas do áut.“ Nemala chuť počúvať mamu a Ivana. A už vôbec nepotrebovala, aby všetci naokolo vedeli, čo všetko majú medzi sebou oni dvaja.

Pred tým ako vošla do auta ju zastavil Tornádo.

„Všetko v poriadku?“

Vzdychla a prikývla. „Chcem ísť domov.“

„Neboj sa. Pôjdeš.“

„Čo sa deje?“ Nina stála hneď za svojou dcérou.

„Nič, mami, nič sa nedeje. Teda okrem toho, že tu s Ivanom na seba vriekate.“

Nina si sadla do auta a buchla dverami.

Marianna pozrela na Tornáda. „Buď rád, že tvoja mama je normálna.“

„Som.“ vzdychol a obišiel auto.

Ivan si vzal mapu a naštartoval auto. „Keď budeme pri tej bodke, povedz mi.“ prikázal Marianne.

„Fajn.“ odsekla a sledovala džungľu okolo.

Cesta cez ňu im trvala trištvrt' hodinu. Potom konečne dorazili na miesto, ktoré bolo na mape označené bodkou. Rozvetvovala sa tam cesta. Tá ako-tak udržiavaná bola o niečo dlhšia a viedla po okraji džungle. Druhá, ktorú skoro ani nebolo vidno pod všetkými tými rastlinami išla priamo cez džungľu a končila kúsok od turistického rezortu.

„Ty chceš ísť tam?“ ukázala na zanedbanú cestu.

„Bude to kratšie a ušetríme kopu času.“ strhol volant a prudko zmenil smer.

„Tak fajn.“ mykla plecami a pre istotu sa pripútala.

Cesta džungľou bola naozaj ako na horskej dráhe. Všade boli diery, popadané drevo, liany, ktoré sa omotávali okolo kolies.

Keď auto už štvrtýkrát zapadlo do bahna, Marianna stratila nervy.

„To si spravil naschvál?!“ rozhodila rukami.

Ivan zložil ruky z volantu a nohu z plynu. „Áno, náročky som nás nechal zapadnúť v džungli!“

Marianna, rozmýšľaj trochu.“

Zas celou svojou váhou šliapol na plyn, až auto vyletelo plnou silou do džungle. Tvrdo dopadlo na cestu a Ivan okamžite vyrazil s nohou na plyne.

Narážal do listov, pretrhával liany a demoloval všetko, čo mu prišlo do cesty. Peter vzadu len neveriaco pozeral. Ani by mu nenapadlo spraviť podobnú hlúposť.

„Čo to Ivan stvára?“ Samo sa nahol dopredu, aby lepšie videl vzd'alejúce sa auto.

„Neviem, ale nie je to dobré.“ zašomral Peter a aj on mierne šliapol na plyn. „Ivan, toto nie je rely dakar.“

Marianna medzitým tuho zvierala okraj sedadla. Tornádo, Dalia a Nina vzadu sa boli priam prilepení k sedadlám a ledva dýchali.

Ivan len prtláčal pedál k podlahe a prudko sa vyhýbal prekážkam. Marianna sa ho už chystala zastaviť, no zrak jej padol dopredu na cestu.

Z ničoho-nič pred nimi zastalo čosi čierne. Vyzeralo to ako zviera, no v tej rýchlosti si nestihla všimnúť detaily.

Pamätala si len, že vykrikla a Ivan strhol volant na stranu. Auto sa plnou rýchlosťou rútilo pomedzi hrubé palmy.

„Toč tým volantom!“ vykrikla Nina.

Ivan sa snažil aspoň trochu vyhýbať stromom, no nešlo to. Horúčkovito hľadal nejakú únikovú cestu.

„Nenapadlo ti použiť brzdu?“ Marianna už ťáhala ručnú brzdu dozadu.

Ivan stlačil pedál, ale veľmi to nepomohlo. Síce hnuse zaškrípali, no na tom blate bolo skoro nemožné zastaviť.

Odrazu sa pred nimi zjavil hrubý strom.

„Ivan, Ivan, Ivan!“ vrieskala Marianna a strhla volant. Bolo jedno, akým smerom, len aby sa vyhli stromu.

Nedopadlo to celkom tak, ako Marianna očakávala. Hlavná časť auta bola zachránená, ale kufrom predsa len oškreli kmeň. Auto prudko zmenilo smer.

Celá posádka vykrikla a všetci sa modlili, aby už konečne zastali. Marianna sa horúčkovito obzerala. Našťastie nestretli žiadne zvieratá.

Odrazu prudko zastali. Autom trhlo zo strany na stranu. Zostali ako-tak stáť na svahu, ktorý sa zvažoval a hlina sa prepadala.

„Všetci von!“ zavelila Marianna a horúčkovito rozopínala pásy.

Aj ostatní vyskakovali z auta. Ivan pomohol Dalii a Tornádovi. Akurát Nina zostala zaseknutá.

Kolesá auta sa začali posúvať dolu kopcom a blato sa začalo prepadať.

„Marianna!“

„Mami!“ Marianna vliezla do auta druhou stranou a ťáhala mamu von. Lenže Nina sa v tej rýchlosti zasekla topánka.

„Ivan!“ vrieskala Marianna a uvoľnila mu miesto.

Tornádo s Daliou sa zatiaľ snažili ako-tak zastaviť auto.

Ivan sa vopchal k Marianne. „Ty ťahaj a ja sa pokúsím uvoľniť topánku. Na tri, dobre?“

Marianna už išla prikývnuť, keď sa auto zosunulo o kus nižšie. Takmer stratila zem pod nohami.

„Žiješ?“ pozrel na ňu.

„Urýchlí to.“ zastonala a chytila mamu za obe ruky.

„Tri!“ Ivan potlačil sedadlo dopredu, no ani sa nepohlo.

„Zaseklo sa to! Ivan!“ Nina sa celá triasla a po lícach jej stekali slzy.

„Mami, pokoj.“ chlácholila ju Marianna a zúrivo pozrela na Ivana.

Auto sa zas šmyklo a Marianna neudržala rovnováhu. Hlavou narazila do sedadla a pustila mamu.

Ivan ju našťastie zachytil a pomohol aj Marianne.

„Pohnite si!“ zakričal Tornádo a celou silou zvieral plechy. Lenže džíp bol naňho prit'ažký.

Ivan vyhodil von Mariannu a celý sa vhuhol do auta. Zohol sa k Nininej nohe, rozšnuoval sandálu a opatrne ju vytiahol. Najprv vycúvol on, potom pomohol aj jej.

Ona sa len čo stúpila na pevnú zem vrhla k dcére.

„Marianna, Marianna...“ celá sa triasla a tuho ju zvierala.

Zatiaľ k nim zhora dobehol Peter so zvyškom posádky. Peter všetkých skontroloval a pozrel aj na auto. To sa zosunulo úplne dolu a vrazilo do stromov.

„Myslíš, že to hradí poisťovňa?“ otočil sa k nemu Ivan.

Peter len neveriaco hľadel. Netušil, čo má robiť skôr.

„Je niekto zranený?“

Marianna dôkladne prehliadla mamu. Mala len pár drobných škrabancov. Tornádo s Daliou boli tiež v poriadku.

„Našťastie nie.“ odpovedala a postavila sa.

„Ako to, že si taká pokojná?“ opýtala sa Nina.

Marianna sa zasmiala. „Podobné veci sa mi stali počas týchto prázdnin toľkokrát, že som si už zvykla.“ pozrela na Ivana.

„Čo teraz?“ rozhlíadol sa Samo.

„Jedno auto je na šrot, sme stratení v džungli a musíme sa dostať do letoviska.“ vzdychol Peter. „Ivan, môžem s tebou rozprávať?“

„Hej.“ prikývol a pozrel na auto.

Marianna zatiaľ behala od mami k priateľom.

„Ivan, toto nebolo rely dakar! Vieš, čo sa im mohlo stať? Si normálny?!“ šepkal naštvane.

„Ja viem, mrzí ma to.“ sklopil zrak. „Nechcel som zničiť auto. Len som ho nechcel nechať zas zapadnúť.“

„Tak si ho nechal spadnúť z kopca. Skvelé.“

„Možno ho rozhýbeme.“

„O tom dost' pochybujem!“

Vtom ich hádku prerušila Marianna. „Pokojne sa hádajte, keď dorazíme, ale teraz sa potrebujeme dostať k tomu hotelu.“

Peter si ju zamyslene premeral a prikývol. „Idem sa pozrieť na auto. Hádám sa rozhýbe.“

„Marianna...“ Ivan na ňu pozrel, no ona ho zastavila zdvihom ruky.

„Neozývaj sa. Myslela som, že sa z teba konečne stal normálny človek.“

„Nespravil som to naschvál.“

„Je mi to jedno.“ pokrútila hlavou a odišla k Tornádovi.

On spolu s jej priateľmi a Daliou sedeli na balvanoch obrastených machom.

„Bol to dobrý nápad?“ spýtavo na ňu pozrel.

Marianna len pokrútila hlavou.

„To bude fajn.“ objal ju a Ema sa povzbudivo usmiala.

„Čo sa vlastne stalo?“ Samo pozrel hore. „Len tak ste vybočili z cesty.“

„Niečo tam bolo. Zastalo to pred nami.“ objasňovala Marianna.

„Čo tam bolo?“

„Neviem. V tej rýchlosti sa to jednoducho nedalo rozlíšiť. Jednoducho nám to vbehlo do cesty.“

„Ale mi sme nič nevideli.“

„Tak to asi zutekalo, ja neviem. Zvieratá sa predsa boja.“ mykla plecami, ale zas ju premohol zvláštny pocit.

Sadla si k mame a všetci spolu čakali, čo povie Peter. Keď po asi pol hodine pozrela na hodinky, ukazovali niečo cez tri hodiny.

Odrazu počula niekde v diaľke hlas. Postavila sa, aby lepšie počula. Niekde v džungli niekto kričal.

„Počuješ to?“ otočila sa na Tornáda.

Aj on sa postavil vedľa nej, ale len mykol plecami. „Nie.“

„Nevadí.“ pokrútila hlavou. Aj vtedy, keď kričala Lesia nič nepočul. „Idem sa pozrieť, ako je na tom Peter.“ oznámila dosť nahlas, aby ju všetci počuli.

„Pôjdem s tebou.“ navrhol Tornádo.

„Zostaň tu s mamou.“ kývla na Daliu a nedala priestor na ďalšie návrhy.

Zošmykla sa dolu kopcom a mierne sa stratila z dohľadu. Využila to a zmenila smer. Krik prichádzal akoby zo severo-západu, pokiaľ si dobre pamätala mapu.

Išla podľa hlasu pomedzi palmy a papradie. Snažila sa aspoň ako-tak označiť cestu, aby sa dokázala vrátiť späť. O pár minútach zvuk ustál a ona zastala. Počula len vietor, občasné zlomenie vetvičky, hmyz a vtáky.

Zrazu sa lístie z ňou odhrnulo. Ona až odskočila pripravená sa brániť.

„Pokoj.“ Ivan držal ruky vo vzduchu.

„Úplne si sa zbláznil?!“

„To sa pýtaš ty?“ rozhladol sa.

„Len som... chcela niečo... overiť.“ prekrížila ruky.

„Dobre, ale teraz sa vráť. Nepotrebujeme, aby si sa stratila.“

„Ivan...“

„Pod'me.“ ukázal späť.

„Niečo som počula.“ dodala rýchlo.

Ivan si ju premeral. „Čo presne?“

„Krik.“

„Pre to si sa sama vybrala do džungle? Chceš mať ďalšie problémy?“

Marianna prevrátila očami a pohla sa rýchlo dopredu. Ivanovi stačilo spraviť pár krokov a bol pri nej. „Sama tam nepôjdeš.“

„Tak pod' so mnou.“ odsekla naštvane.

Ivan pozrel za seba a vzdychol. „Ale rýchlo.“

„To... ja som to nemyslela...“ krútila hlavou.

„Ak niekam chceš ísť, pohni si.“ prerušil ju rázne.

Marianna sa zamračila, no rozbehla sa dopredu. Vôbec netušila kam ide, ale to Ivan nemusel vedieť. Po niekoľkých metroch sa k nej odniekiaľ pripojil Gogo.

„Gogo.“ zvolala prekvapene a otočila sa k Ivanovi.

On si vôbec nič nevšimol. Mal plné ruky práce s tým, aby sa nestratili.

Gogo sa ujal vedenia a tak, ako predtým ukazoval Marianne, kam má ísť. Krik už síce nepočula, no kdesi pred nimi hučal vodopád.

Ivan sa stále zdržiaval vzadu, aby označil cestu, takže sa ho ľahko zbavila. A aj keby chcela ísť s ním, Gogo bol veľmi rýchly.

O chvíľu začali rastliny rednúť, až sa Marianna dostala ku korytu rieky. V diaľke naľavo od nej sa črtal vysoký vodopád.

Gogo po kameňoch preskákaval na druhý breh. Ona chcela spraviť to isté, ale vyrušil ju pohyb. Na druhej strane niekto bol.

Zdvihla hlavu a zbadala, kto. Čierny muž, presne ten istý ako bol v chráme. Na tvári mu svietila biela farba a v ruke držal Irisinu dýku.

„Kto ste? Čo odo mňa chcete?“ zakričala Marianna, ktorá sa teraz nenechala vykoľajit'.

„Segredo mellor gardado. Strážim tajomstvo, Ma arriane.“

„Prečo vás vidím iba ja?“

Muž prišiel tesne k vode. „Jeto hooro scoll. Ty si vyvolená.“

Marianna si odrazu spomenula na čierne zviera na ceste. Nebolo to zviera. Zdvihla zrak k mužovi. Zbadala už len, ako natiahol ruku a hodil po nej dýku.

Nestihla uhnúť. Nebolo to však potrebné. Dýka sa zapichla vedľa nej do vlhkej hlíny.

„Toto budeš potrebovať, Ma arriane. Dávaj pozor.“

Zohla sa k dýke. Vytiahla ju zo zeme a prezrela si ju. Bola skoro taká dlhá ako jej predlaktie spolu s dlaňou. Rukoväť vyzerala byť zo zlata, v ktorom boli vsadené rôzne drahé kamene.

Pretože nevedela, kam ju má dať, vyzliekla si sveter a zabalila ju doň. Keď ju už mala bezpečne skrytú, pribehol k nej Ivan. S hukotom vyšiel spomedzi listov.

Ona hneď zdvihla pohľad a hľadala čierneho muža. Nebol tam.

„Upozorňujem ťa, že mne len tak ľahko neujdeš.“ premeral si ju.

Ona si len premeriavala druhý breh. Ani muž, ani Gogo. Všetko zmizlo tak, ako pred tým. Ale dýka v jej rukách bola dôkaz, že to nebol len sen.

„Pod'me späť.“ zahlásila.

Ivan si ju dlho prezeral, no nakoniec súhlasil. Otočil sa a viedol ju po vlastných značkách späť k autu, ktoré tam už nebolo.

„Marianna, Ivan, tak tu ste!“ zamával na nich Samo zhora. „Peter ako-tak opravil auto. Odchádzame.“

„Ideme hore!“ usmiala sa a liezla po strmom svahu.

Tornádo ju počkal a pomohol jej vyšklbať sa k nim.

„Daj sem ten sveter.“ natiahol ruku.

Dýku zabalenú v ňom vôbec nebolo vidno, takže to vyzeralo, ako keby len tak niesla sveter.

„To zvládnem.“ zaprela sa nohami a úspešne vyhupla hore.

Tornádo potom pomohol aj Ivanovi. Marianna si zatiaľ vzala tašku a opatrne do nej vopchala dýku. Našťastie taška bola dosť veľká.

„Fajn, môžeme vyraziť.“ oznámil Peter. „Ja si vezmem Ivanovo auto, ak by s ním bol problém. Nasadať.“

Peter nastúpil do zdemolovaného auta, Ivan si otvoril dvere Petrovho hnedého džípu. Zostava sa prakticky nezmenila, takže Marianna si sadla k Ivanovi a jej priatelia k Petrovi. Akurát Nina mala problém nastúpiť.

„Ja s ním v aute nejdem. Povedala som to pri hoteli a hovorím to teraz.“

„Mama...“ Marianna vzdychla a prešla k Petrovmu autu. „Samo, vymeň sa s mojou mamou.“ poprosila ho.

„Ja pôjdem.“ rýchlo sa prihlásila Ema a uvoľnila miesto.

Marianna nenamietala. Bola rada, že sa to vybavilo tak rýchlo.

„Marianna,“ zavolať si ju Peter, „teraz viem ja, ale dávaj pozor na Ivana. Pochybujem, že by to zopakoval, ale pre istotu.“

„Neboj sa.“ prikývla.

„Bojím sa. Potom sa s tebou chcem porozprávať.“ pozrel na ňu vážnymi očami.

Len si ho ticho premerala a vrátila sa k svojmu sedadlu. Nastúpila a Ivan naštartoval.

„Nechcela som sem poslať Sama.“ vysvetlila jej Ema a nenápadne kývla na Tornáda.

„Fajn.“ mykla plecami.

Peter vyštartoval po zanedbanej ceste dopredu. Ivan bol v tesnom závесе za ním. Džungľou blúdili ešte asi pol hodinu, potom našli odbočku a prešli na tú upravenú cestu.

Ivan sledoval auto pred sebou a ticho šoféroval. Marianna zvierala tašku v rukách. Bol to veľmi zvláštny pocit. Ako tak rozmýšľala, došla k záveru, že by to mala povedať Ivanovi. Lenže v poslednom čase bol nesmierne zvláštny. Mala pocit, že sa medzi ním a jeho mamou stalo niečo, o čom nevedela.

Teraz im už cesta netrvala dlho. Okolo pol ôsmej už z diaľky uvideli siluety hotelov. Peter vpredu mierne pridral, no Ivan sa prevodovky ani nedotkol.

„Drž sa z nimi.“ prikázala.

Ivan sa zhlboka nadýchol a aj on šliapol na plyn. Nič nehovoril, len šoféroval.

Kým sa dostali do letoviska, slnko začalo zapadať. Popri dláždených chodníkoch sa pomaly rozsviecovali lampy. Hnedý, špinavý a otlčený džíp pomaly zastal a zelený za ním spravil to isté.

„Zaparkujeme pri tamtom hoteli.“ oznámil Ivan, obehol Petra a prešiel na jedno z väčších parkovísk.

Hneď ako sa vypli motory, Nina vyskočila z auta a prešla k dcére.

„Idem nájsť telefón a oznámiť ostatným, že sme v poriadku.“

Nikto nenamietal, a aj keby náhodou, ona už bola takmer pri vchodových dverách.

„Musíme nájsť to auto.“ zahlásila Marianna a tiež vystúpila.

„To počká, drahá.“ milo sa usmiala Dalia. Ten úsmev jej vydržal celú cestu.

„Nie, nepočká. Zajtra už môže byť neskoro.“ zavrtila hlavou a rozhliadla sa po parkovisku. „Sú v tomto hoteli?“

Ivan vystúpil a pozrel na Petra.

„Pýtala som sa...“

„Tam.“ Ivan ukázal na vedľajší menší hotelík.

„Fajn.“ prikývla.

Od neho a Edyho otca vedela číslo a vo svojich spomienkach vylovila menší zelený renault.

Parkovisko pri hotelíku bolo preplnené. Marianna sa pohla tým smerom. Ivan ju však rázne zastavil.

„Ostaň tu, pokým sa nevráti tvoja mama.“

„Čo keby si ju počkal sám.“ zamrmlala naoko zdvorilo.

„Počkáme spolu.“ uzavrel debatu a pozrel smerom ku dverám.

Marianna nechcela ďalšiu hádku ani s ním, ani s mamou, preto poslušne počkala.

Nina sa vrátila skoro po desiatich minútach.

„Bezpečne došli do Nípapu.“ oznámila.

Ivan pozrel na Mariannu. Ona prevrátila očami a ukázala na hotelík.

„Tam nájdeme tých ľudí.“

„Tak za nimi choď, povedz, čo chceš a odchádzame.“ kývla Nina.

Marianna mykla plecami a spolu s priateľmi, Tornádom a Daliou sa vybrali na parkovisko. Peter, Ivan a Nina si sadli zas do áut.

Na parkovisku sa rozdelili. Marianna im opísala auto a po skupinkách ho začali hľadať.

„Mám ho!“ zakričal Samo zo vzdialeného konca.

„Skvelé.“ vydýchla si Marianna.

Všetci sa zišli pri malom zelenom autíčku.

„Pôjdeme sa opýtať do hotela.“ rozhodla a vybrala sa smerom ku vchodu.

Dnu nebol takmer nikto. Hotel bol zariadený ako na začiatku dvadsiateho storočia. Na oknách boli ťažké závesy, všade na zemi koberce, ozdoby z lešteného dreva... pripomínal skôr múzeum.

Na recepcii za pultom stál mladý muž čosi ťukal do počítača.

Marianna k nemu prišla a vytiahla papierik s menami.

„Dobrý deň.“ oslovila ho.

On zdvihol pohľad. „Prajete si?“

„Hľadám Arietu a Kemila Pela.“ prečítala.

Recepčný znudene ťukal do počítača. „Sú tu ubytovaní, ale momentálne tu nie sú.“

„Kam išli?“

Zas ťukal do počítača. „Na výletnú plavbu.“

„Čo s tým všetci majú?“ zašepkal Samo.

Recepčný nadvihol obočie.

„Fajn, ďakujeme.“ usmiala sa Marianna a prešla ďalej. „Povieme to... pri autách sa dohodneme.“ ujasnila a vyšla von.

Zamierila k vedľajšiemu parkovisku. Džípy stáli vedľa seba. Nina sedela v zelenom a Ivan s Petrom sa rozprávali v tom druhom. Hneď ako zbadali, že sa vracajú, vystúpili.

„Zistili ste niečo?“

„Sú na výletnej plavbe.“ oznámila Marianna.

Nina prevrátila očami. „Skvelé.“

„Dostaneme sa na loď.“ oznámil Ivan.

„Súhlasím.“ rýchlo prikývla Marianna.

Obaja sa naraz otočili k hotelíku, ani nečakali na súhlas ostatných. Oni sa ani nepokúšali namietat', pretože to bolo zbytočné.

Do hotela vtrhol prvý Ivan. Prešiel k recepcii a vypýtal si lístky na loď.

„Už nemáme miesta.“ oznámil recepčný.

Ivan položil ruky na pult. „Chcem lístky na tú loď.“

„Pane, povedal som vám, že už nemáme miesta.“

„Lenže my sa tam potrebujeme dostať.“ prosila Marianna.

„Je mi ľúto, už nemáme miesta.“ zopakoval.

Všetci ostatný sa postavili kúsok od nich. Ivan pozrel na Mariannu.

Zrazu z výťahu vyšiel muž a postavil sa rovno vedľa nej.

„Chcem to vrátiť.“ povedal recepčnému a podal mu päť lístočkov.

Recepčný si ho prekvapene premeral, no zobral si ich a vrátil mužovi peniaze. Na nič sa nepýtal.

Keď muž odišiel, Marianna sa takmer vrhla na recepčného. On ju zastavil zdvihom ruky.

„Máme len päť miest. Loď odchádza o päť minút.“

Marianna pozrela za seba. Ich bolo deväť. Štyria museli ostať.

„My ostaneme.“ zahlásila Ema a ukázala na Sama.

„Ja tiež, som unavená.“ pridala sa Lesia.

Dalia si ich premerala. „Nemôžete tu ostať sami.“

„Budú s Petrom.“ ubezpečil ju Ivan. „Zaplatím to.“

Marianna naňho vrhla zlostný pohľad, no neprotestovala. Nemala chuť sa s ním hádať.

Keď už držali lístky v rukách, Marianna pozrela na Emu.

„Dávajte pozor.“

„Neboj sa. Budeme s Petrom.“ ubezpečila ju. „Veľa šťastia.“

Ona prikývla a spolu s Daliou, Tornádom, mamou a Ivanom sa rozbehli k mólu. Bolo dost' ďaleko. Už pri ňom kotvila obrovská loď a nastupovalo do nej množstvo ľudí.

K mostíku dobehli akurát, keď nastúpili poslední cestujúci. Ukázali lístky, vyškriabali sa hore a vydýchali sa.

„Máme čo robiť.“ vydýchla Marianna.

Loď mala dve poschodia a bolo na nej podľa jej odhadu aspoň päťsto ľudí.

„Zvládneme to.“ usmiala sa Dalia.

„Fajn, rozdelíme sa.“ rozhladla sa.

„To nepôjde.“ pokrútil hlavou Ivan.

„Prečo?“

„Ty si jediná z nás, kto vie, ako vyzerajú.“

Bola to pravda. Mali síce fotku, ale bola viac ako tridsať rokov stará.

„Fajn, pôjdeme spolu.“ prikývla. „Začneme tu dolu.“

Marianna sledovala všetkých ľudí, ktorí prešli okolo nej. Prešli spodnú palubu, schodisko, druhé poschodie, ale nikde nenašli ani jedného z páru.

„Nájdeme ich na konci. Vystúpime ako prvý a počkáme si.“ navrhla Nina, ktorú už otravovalo chodiť stále dookola.

„Skvelý nápad.“ potešila sa Dalia.

Ivan len mykol plecami.

„Tak dobre.“ uznala Marianna a sadla si na najbližšie voľné sedadlo.

Nina odišla niekam preč, Ivan za ňou a Dalia zišla dolu. Tornádo si sadol k nej a pozrel na more.

„Pozeraj na svetlá a na nič nemysli.“ prikázal Marianne a ukázal na vysvietené pobrežie.

Ona prikývla, aj keď bolo ťažké všetko len tak pustiť z hlavy.

Nina medzitým zastala na druhej strane lode. Dúfala, že ju aspoň chvíľu nebude nikto vyrušovať. Oprela sa o loď a pozrela dolu do tmavej vody.

„Nemala by si byť sama.“ ozval sa spoza nej Ivan.

„Nemala by som byť ani s tebou. Radšej budem sama.“

Prešiel k nej. „Ten včerajšok ma mrzí.“

Nina otočila hlavu na opačnú stranu.

„Nemôžeme byť priatelia?“

„Mali by sme byť?“

Ivan sa tiež oprel a pozrel na hviezdy. „Nechcel som, aby to takto dopadlo.“

„Ani ja. Ale dnešok ma iba utvrdil v tom, že som spravila dobre.“

„Ja... chcel som iba...“

„Neospravedlňuj sa. Sme jednoducho iní ľudia. To, že sme si niekedy rozumeli nič neznamená. Zmenili sme sa.“

„Nič sa nezmenilo.“

„Ivan, veľa sa toho zmenilo.“

Prisunul sa k nej bližšie a zozadu ju objal. „To nevadí.“

„Vadí.“ odstrčila ho. „Je tu moja dcéra, nechaj ma.“

„Je na druhej strane.“

„Môže sem kedykoľvek prísť.“ namietala.

Ivan vzdychol. „Vie, čo medzi nami bolo.“

„Ale nevie, čo medzi nami je.“

„Konečne si to priznala.“ zasmial sa.

„Áno priznala. Sama netuším, čo medzi nami je. Mám rodinu, manžela, prácu, skvelú a jedínú dcéru... všetko čo som chcela mať s tebou, to vieš.“

Ivan prikývol. „Môžeš to zmeniť.“

„Nemôžem.“

„Martin je môj priateľ, ale my dvaja...“

„Je to môj manžel. Marianna je moja dcéra. Neopustím ich.“

„Mariannu môžeš zobrať so sebou.“ navrhol ticho.

„Ničomu nerozumieš.“ prudko sa otočila a zmizla medzi davom ľudí.

Marianna zatiaľ sledovala svetlá na pobreží.

„Všetko je také zložité.“ vzdychla.

„Vyrieši sa to.“ uistil ju Tornádo.

„Naozaj?“

„Som si istý.“

Marianna sa nervózne postavila a začala sa prechádzať.

„Keď sa vrátíme, niečo ti chcem ukázať.“

„To počká.“ chytil ju za ruku a spolu prechádzali okolo ľudí.

Došli až na koniec paluby. Zastali pri okraji a Marianna pozrela na hviezdy.

„Teraz by som radšej bola na tom strome.“

„Neboj sa. Vezmem ťa tam koľkokrát budeš chcieť.“ objal ju.

„Chcem ísť domov.“

„Ja viem.“ pohladil ju po vlasoch. „Pôjdeš.“

Marianna sa zasmiala a pozrela mu do očí. Už dávno nemala čas rozmýšľať o ňom tak, ako na začiatku. Jeho oči mali v tej tme pri svetle lúčov zvláštny tmavý odtieň.

Aj on pozeral na ňu. Odrazu ho niečo donútilo pobožkať ju. Mariannu to najprv prekvapilo, no nechala sa prehovoriť.

„Chcem vám pomôcť.“ odtiahla sa po chvíli.

„Pomáhaš nám.“ pokrútil hlavou.

Ona sa usmiala a objala ho. Pohľad jej zabľúdil dolu, na prvú palubu. Úplne na jej konci stáli pri zábradlí dvaja ľudia. Nad nimi svietila lampa. Tie vlasy už Marianna niekde videla. Žena mala nádherné svetlé a dlhé vlasy.

„Našla som ich.“ zvolala veselo.

Tornádo sa hneď otočil a pozrel na pár.

„Nájdi mamu.“ prikázala a rozbehla sa dolu.

Zbehla dolu schodmi a kľučkovala pomedzi ľudí. Ku koncu opatrne spomalila. Pristúpila k páru a so zdvorilým úsmevom ich oslovila.

„Prepáčte.“

Obaja sa otočili.

„Áno?“ opýtal sa muž.

Boli to oni.

„Zrejme si ma nepamätáte. Pomáhala som vám so škatuľami.“

„Ach, áno.“ prikývla žena.

„Viete, som tu, pretože niekoho hľadám.“ podala im fotku.

Svetlo lampy ju akurát osvetľovalo. Manželia si ju pozorne prezreli.

„Odkiaľ ju máš?“ opýtal sa muž.

„Vypadla vám.“ vysvetlila. „Ste to vy?“

Obaja prikývli.

„A toto?“ podala im aj noviny.

Zas prikývli. Teraz smutne. „Chodíme sem každý rok, ak by sa náhodou našla.“ vysvetlil muž.

Marianna prikývla. Už sa k nim blížil Tornádo s Daliou.

„Chcem vám pomôcť.“ usmiala sa.

Dalia prišla až k nim.

Žena si ju skúmavo premeriavala. Zrejme mala pocit, že ju už niekde videla.

„Kto ste?“ opýtala sa.

„Toto je mama môjho priateľa. Žije na ostrove Malawi kúsok odtiaľ. Volá sa Dalia.“

„Ako?“ muž neveril vlastným ušiam.

„Dalia. Vodca dediny ju kedysi našiel na pláži. Vyplavilo ju more. Spolu s dečkou s jej menom.“

Žene vyhrkli slzy. „Dalia. Naša Dalia.“ vrhla sa jej okolo krku.

Ani muž dlho nečakal a pridala sa k nim. Všetci plakali. Dalia, jej mama aj otec. Marianna s Tornádom len ticho pozerali. Nechceli vyrušovať šťastnú rodinku.

Marianna spokojne vydýchla. Našla to, čo chcela. Konečne sa jej niečo podarilo.

Tornádo prišiel k nej a zozadu ju objal. „Ďakujem.“

„Nemáš za čo.“ zašepkala a obaja sledovali obnovenú šťastnú rodinku.

14. Kapitola - NOVÝ ZAČIATOK

Z lode na pevninu sa dostali až neskoro v noci. Dalia sa nepohla od svojich rodičov ani na milimeter. Tornádo ich nechcel rušiť, preto zostal s Mariannou, ktorá musela počkať mamu. Ivan jej bol nesmierne proti srsti, takže odtiahla dcéru preč ešte pred jeho odchodom.

„Takže ideme domov.“ skonštatovala Nina, keď čakali na kľúče v menšom hotelíku.

„Dalo by sa to tak povedať. Len ja som ešte sľúbila Ivanovi...“

„To je mi ukradnuté. On nech si robí svoju prácu. Odchádzame.“

Marianna zovrela svoju tašku a pozrela na Tornáda.

Jej priatelia a Peter už boli dávno na izbách. SDalia a jej rodičia si toho mali čo povedať a zrejme neplánovali ísť spať.

„Choď hore sama. Potrebujeme sa ešte porozprávať.“ oznámila Marianna mame.

Nina si premerala Tornáda. Stále mu nedôverovala. „Neopovážte sa zas spadnúť do nejakých problémov!“

„Nebojte sa.“ ubezpečil ju Tornádo.

„To sa teda bojím.“ vzdychla a nechala ich stáť pred recepciou.

Marianna sa usmiala a vyšla von z hotela. Bola hlboká tma, svietil len mesiac. Prešla až k lavičke a čakala, kým k nej Tornádo príde.

Spolu si sadli a ona opatrne vytiahla z tašky dýku. Vybala ju zo svetra a jej zlatý povrch sa zaleskol v mesačnom svetle.

„Čo to je?“ nechápal Tornádo.

„Dnes som v džungli počula hlas.“ pozrela naňho.

„Och, nie.“ vzdychol a pretrel si oči. „Čo sa zas stalo?“

„Ten čierny muž, bol v džungli. To on vběhol pod kolesá a spôsobil tú haváriu. Povedal mi, že stráži tajomstvo. A potom po mne hodil túto dýku.“

„Hodil?“

„Vraj ju budem potrebovať.“

Tornádo si ju pozorne prezrel, potom zdvihol pohľad na Mariannu. Vyzerala neisto a bezradne.

„Neboj sa.“ povzbudivo sa usmial. „Som si istý, že sa všetko vysvetlí.“

„Myslíš?“

Tornádo stisol pery a pozrel na dýku, no nakoniec sa povzbudivo usmial. „Určite.“

Aj ona sa smutne usmiala a objala ho. Tornádo rýchlo cúvol a ruku s dýkou vystrčil nad piesok.

„Pokojne, nechcem ťa tu prebodnúť.“ vážne na ňu pozrel.

„Prepáč.“ mykla plecami.

Tornádo prikývol a podal jej dýku. „Povedala si to Ivanovi?“

Nesúhlasne pokývala hlavou.

„Plánuješ mu to povedať?“

„Neviem. Ale plánujem za ním ísť. Chce zlatý zvitok, tak ho dostane.“

Tornádo sa zatváril, že zle počul. „Dostane ho?! To nemyslíš vážne!“

„A čo mám robiť?“

„Neviem, ale zlatý zvitok mu nepatrí. Je to kus našej histórie a nedovolím ti len tak mu ho dať!“

Marianna sa zamračila a pozrela na more pred sebou.

„Povedala si mu o Tine?“ začal po chvíli.

Prikývla.

„A čo povedal?“

„Vraj to nie je tak, ako si myslím a chcel mi to vysvetliť.“

Tornádo čakal, že bude pokračovať. „A?“

„Nepotrebujem jeho klamstvá. Viem veľmi dobre, ako to je.“

„Si si istá? Vieš, neber to v zlom, ale nie vždy je tvoj odhad správny.“

Ona sa tvárila, že nepočula a zabalila dýku zas do tašky. Tornádo zamyslene sledoval more a čakal, čo povie.

„Už je neskoro. Ja... pôjdem za Ivanom a zajtra sa dohodneme, čo bude ďalej.“ navrhla.

„Dobre,“ postavil sa a jemne jej zdvihol bradu tak, aby jej mohol pozrieť do očí, „ale sľúb mi, že skoro neodídeš.“

Marianna sa tiež zdvihla z lavičky. Stála od neho len pár centimetrov.

„Ja... mama už chce ísť domov.“ zašepkala, pretože sa jej zlomil hlas.

„No a? Tvoja mama ma nezaujíma.“ zasmial sa.

„Tornádo, aj ja by som už išla domov.“

Trochu ho to zarazilo, no nevyviedlo z miery. Nahol sa k nej a jemne ju pobožkal.

„A teraz? Stále chceš ísť domov?“

„Vezmem si ťa so sebou.“ uškrnula sa a ovinula okolo neho ruky.

„Nebol by som si taký istý.“ zas ju pobožkal.

Marianna si ten pocit užívala, kým nezbadala v jednom okne svoju mamu. Sledovala ich s nie veľmi milým výrazom.

Hneď sa odtiahla a pustila Tornáda.

„Čo sa deje?“

„Moja mama.“ schmatla tašku a jeho ruku a odtiahla ho na začiatok parkoviska.

Tornádo len vzdychol a pretrel si oči. „Je ešte šialenejšia ako ty.“

„Neporovnávaj ma s mamou.“ pleskla ho po ruke. „Nemám to rada.“

„Prepáč.“ chytil ju za ruku a vtisol jej otcovský bozk na čelo. „Pri Ivanovi dávaj pozor. Budem v izbe...“ vytiahol kľúč, „dvadsaťtri ak by si niečo potrebovala.“

„Neboj sa.“

Premeral si ju. „Ako tak pozerám, tak sa nebojím o teba, ale o Ivana.“

Zas ho pleskla po ruke, no nestihla povedať nič ďalšie, pretože jej s úškrnom zmizol za dverami hotela. Marianna zostala stáť na parkovisku. Netušila, kde by mohol byť Ivan.

Naposledy ho videla, keď sa rozdelili na lodi. Pri zakotvení ju jej mama doslova odtiahla preč. Odvtedy sa nestretli.

„Kde ho mám hľadať?“ zašepkala si sama pre seba.

Prešla naokolo hotela a sledovala okná. Možno by ho v niektorom zazrela. Ale Ivan by predsa nebol taký hlúpy, zamietla svoj nápad, keď nič nenašla.

Potom odkiaľsi začula zvuk padajúceho kovu. Pozorne sa rozhliadla okolo. Všade len tma.

Prešla dozadu k veľkému plotu za hotelíkom. Za ním sa na zemi črtal pás svetla. Vychádzalo zo starých polorozpradnutých garáží.

Marianna našla malú bránku, ktorú s miernym škripotom otvorila. Tašku si prevesila cez plece a opatrne našľapovala dopredu.

Veľké drevené garážové dvere boli mierne odchýlené. Zvnútra počula mužské hlasy a sem-tam aj cinkajúci kov.

„Ja ťa raz prerazím, Ivan, to ti sľubujem!“ polohlasne nadával hlas.

Marianna v ňom spoznala Petra. Priblížila sa k dverám a nakukla dnu.

Džíp, ktorý šoféroval Ivan, stál uprostred a obaja muži na ňom opravovali, čo sa len dalo. Prišlo jej to nesmierne vtipné.

„Dostali ste odpoveď od poisťovne?“ vošla s pobaveným výrazom.

Obaja inštinktívne vytasili zbrane.

„Pokoj, alebo ma už nepotrebuje?“ odfrkla smerom k Ivanovi.

Ten prevrátil očami a odložil pištoľ na miesto. Marianna obišla auto. Vyzeralo ešte horšie, ako keď havarovalo.

„Vy ho rozoberáte? Oplatí sa vám to?“ podpichla ich.

„Prečo si prišla?“ zúrivo položil kladivo na stôl.

Marianna sa oprela o stenu. „Nemyslíš, že by si mi mohol povedať, čo sa bude diať v nasledujúcich dňoch?“

„Čo by som ti mal povedať? Vrátime sa do hotela a dáš mi ten zvitok.“

„Nedám.“

Peter s Ivanom na seba pozreli. Marianna vedela, že medzi nimi funguje očná komunikácia. Nechala ich dohodnúť sa a zatiaľ vytiahla zabalenú dýku.

„Tak dobre,“ vzdychol Ivan a prišiel bližšie, „teraz ma počúvaj. Tie zvitky sú dôležité. Potrebujem ich.“

„Zvitky?“ nadvihla obočie.

„Čítala si predsa tú hádanku.“

„Hádanku?“

„Päť zvitkov existuje, ale každý je iný. Len keď sa spoja, dávajú zmysel. Otvoriť ich môže len vybraná osoba.“

Marianna sa zamyslela. „Povedal si vybraná osoba? To je rovnaké ako vyvolená, však?“

„Asi, ale na toto teraz nemáme čas.“

„Nie, práve teraz je ten čas. Povedz mi už konečne, čo znamenajú tie zvitky!“

„Nemôžem.“ pokrútil hlavou.

„Prečo?“

„Lebo to neviem, jasné! Dostal som rozkaz nájsť tie zvitky a priniesť ich.“

„Tak ako vieš, že potrebuješ mňa?!“

Ivan neodpovedal.

„Neodpovieš? Fajn. Ak by si mi to normálne vysvetlil, pochopila by som.“

„Nemôžem! Ty nerozumieš?!“ tresol po stole.

„Ivan, pokoj.“ ozval sa Peter.

„Prečo nemôžeš?!“ aj Marianna už bola napálené.

Ivan pozrel na dýku, ktorú držala v ruke. „Čo je to?“

„Nemeň tému!“

„Mám rozkazy. Šéf si vyslovene nepraje, aby si sa niečo dozvedela pred tým, ako nájdeš všetky zvitky. Chce ti to vysvetliť osobne.“

Marianna si ho premerala. Povedal to pokojne a celý čas jej pozeral do očí. Lenže bol to Ivan.

„Naozaj?“

„Môžem ti to potvrdiť.“ prikývol Peter.

„Tak fajn. Ak by si mi toto povedal hneď na začiatku, bolo by to ľahšie.“ vzdychla.

„Viem.“ zas pozrel na dýku. „Čo je to?“

„Hovorila som ti o chráme v džungli?“ premerala si ho.

Pokrútil hlavou. „Myslím, že nie.“

Marianna mu vyrozprávala všetko o chráme, mužovi a o tom, čo jej povedal Nasib. Nakoniec mu opísala aj zážitok v džungli.

Ivan pozorne počúval. Spolu s Petrom si sadli do auta pred Mariannu a nevychádzali z údivu.

„To je tá dýka.“ odbalila ju a podala ju Ivanovi.

Obaja si ju prezreli a potom jej ju vrátili.

„Zaujímavé.“ zamrmlal Ivan zamyslene. „Nemyslel som si, že až tak... No nič,“ pozrel na ňu, „porozmýšľam nad tým a zajtra sa dohodneme. Mám niečo, čo ti chcem dať.“

Marianna zatiaľ zabalila dýku zas do tašky. Nevedela, čo má robiť. Nechcelo sa jej hľadať ďalšie zvitky. Mala týchto záhad plné zuby. Ale ak by odišla s mamou do Nípagu, Tornádo by tu musel zostať.

„Tak fajn, ale sľúb mi, že mama nebude o ničom vedieť.“

„To ti sľubovať nemusím. Nikdy by som jej to nepovedal.“ zasmial sa.

Podozrievalo si ho premerala. „Tak dobre.“

„Bež za mamou. My tu musíme ešte niečo dokončiť.“ vystúpil z auta a vzal do ruky kladivo.

Marianna sa zasmiala. „Prečo ho ničíte?“

„Opravujeme ho.“ zamračil sa Peter.

„Tomu hovoríte oprava?“ dotkla sa pokrčeného plechu.

Ivan s Petrom zabuchli všetky dvere.

„Vieš niečo lepšie?“

„Nie som automechanik.“ zamrmlala a vyšla z garáže.

Vzduch vonku bol svieži. Okrem svetla za ňou bola všade tma. Jemný vietor hýbal listami pálm v pravidelných intervaloch. Okolo nôh sa jej odrazu obtrelo čosi chlpaté.

Gogo so svojím dlhým chvostom vzpriameným dohora cupkla vedľa nej. Marianna len prešla cez bránku, popri stene hotela, až k dverám.

Hotel vôbec nebol veľký. Mal len pár izieb. Vybehla po schodoch hore na prvé poschodie a našla maminu izbu. Aj u Tornáda sa ešte svietilo, ale už ho nechcela otravovať.

Pomaly otvorila dvere a vošla dnu. Jej mama sedela za stolom, pila čaj a listovala v nejakom časopise.

„Kde si bola?“

„S Tornádom.“ hodila tašku na posteľ.

„Tornádo prišiel pred asi dvadsiatimi minútami.“ zatvorila časopis a odniesla šálku.

„Ty... mohla by si ma nechať na pokoji?“

„Si moja dcéra. Starám sa o teba a bojím sa, keď v noci neviem, kde si.“

„Fajn, prišla som celá a zdravá.“ Marianna si sadla na posteľ.

Nina sa zabalila do županu. „Kedysi si ma mala rada.“

„Mami, stále ťa mám rada, len... neviem, čo mám robiť.“

„Vieš, rob to... čo ti hovorí tvoje... tvoje srdce.“ sadla si vedľa dcéry. „To mi stále hovorila moja mama. Ale nepočúvala som ju. Myslela som si, že len rozumné rozhodnutia mi prinesú šťastný život.“

„Rozhodnutia ako pustiť Ivana k vode?“

„To bolo jedno z nich. Mám síce svoj vysnívaný život, ktorý som si tvrdo vydrela, ale niečo mi stále chýba.“

Marianna objala mamu a prikývla. „Neboj sa. Babka to hovorila aj mne.“

Nina sa usmiala a nechala dcéru prezliecť sa. Potom si obe ľahli a Marianna zhasla svetlo.

Tornádo medzitým sedel v kresle, pozeral cez balkónové dvere do noci a čakal mamu. Lesia už dávno spala. On sa však chcel s mamou porozprávať.

Vrátila sa až takmer nad ránom. Nástenné hodiny ukazovali niečo po tretej.

„Prečo nespíš?“ prekvapilo ju, keď našla Tornáda.

„Chcel som sa s tebou porozprávať.“

„Nepočkalo by to do zajtra?“

„Zajtra sa už musíme rozhodnúť.“

Dalia si sadla na gauč a pozrela na syna.

„Viem, že si svojich rodičov našla po dlhých rokoch, ale čo budeš robiť teraz?“

„Vieš, rozmýšľala som, že by sme s nimi mohli odísť.“

„My?“

„Celá naša rodina.“

„Otec nebude súhlasiť.“

Dalia sklonila hlavu. „Aspoň raz by mohol spraviť niečo pre mňa. Presvedčíš ho?“ zdvihla pohľad.

„Otca?“ odfrkol. „Kde vlastne bývajú?“

„Ďaleko.“

Tornádo sa postavil a vyšiel na balkón.

„Bolo by to len pár týždňov.“

„Mne to nevysvetľuj.“ zamrmľal.

Marianna sa síce sťažovala na svojich rodičov, no oni boli úžasní. Aspoň držali spolu a mali sa radi.
„Mrzí ma to.“ Dalia sa postavila vedľa neho.
„Nechala si ma s ním desať rokov. Neznášal ma. Všetci preňho boli stokrát lepší.“
„Nespravila som to naschvál.“
„Otec sa celý ten čas topil v sebaľúlosti.“ nepočúval ju. „Zapojil sa do plánov toho Bonga alebo Petra, či ako sa to volá. A Ovocit, jediný človek, ktorému na mne záležalo, odišiel.“
„Tvoj otec nemal práve najlepšie detstvo a najlepší život.“ bránila ho.
„Ja tiež nie! Čo som nespravil sám, to som nemal. Kašľal na mňa tak, ako to robí teraz. Bol som mu len na prítľaž.“
„Nie je zlý, len... čím si bol starší, podobal si sa na svojho deda.“
„To je úžasné vysvetlenie.“ prevrátil očami.
Dalia ho objala. „Rozmýšľala som, že... odídeme sami. Len ty, ja a Lesia.“
„To by otca definitívne odrovnalo.“ zväžnel.
„Je na čase začať nový život, Tornádo. Či sa nám to páči alebo nie.“
„Malawi je môj domov.“
„Chcel si odtiaľ predsa odísť.“
Tornádo pozrel na mamu. „A čo Naya?“
Dalii sa v očiach zaleskli slzy. „Ona... by bola šťastná spolu s nami.“
„Porozprávajme sa všetci spolu.“ ukončil debatu a vošiel do izby.
Roztiahol si gauč, vzal si deku a ľahol si.
Dalia išla do spálne, kde už spala Lesia. Pozrela na ňu a otočila sa k Tornádovi.
Obe jej deti boli nešťastné a obom chýbal otec. Prečo len mala také mizerné šťastie na mužov, ktorí ju zachránili? Prečo sa jej šťastie otočilo chrbtom?

15. Kapitola - MAPA

Ráno sa Marianna prebudila so strašnou bolesťou hlavy. Sníval sa jej zvláštny sen. Mladé dievča približne v jej veku, v starých šatách, aké videla v múzeu sa predieralo džungľou s mačetou v ruke. Po jej boku stál mladý muž oblečený vo vojenskej uniforme tiež aspoň spred sto rokov a v ruke zvieral automatickú pištoľ.

Obaja prechádzali džungľou, až došli na miesto, kde sa do veľkého jazera vlievalo päť riek. Tam sa sen zasekol a Marianna už nevidela nič, len tmú.

Počula však hlasy. To dievča a mladík si niečo hovorili v cudzom jazyku. Potom niečo buchlo a nasledoval hlasný výkrik, pri ktorom tuhne krv v žilách.

Pri tom výkriku sa Marianna prebrala. Ležala zamotaná do deky na posteli vedľa mamy. Vlasy mala na všetky strany a mihalnice sa jej lepili.

Vymotala sa z deky a prezliekla sa. Zbalila si tašku, otvorila malú chladničku a vzala si tyčinku.

Hodiny ukazovali len pol šiestej, preto nechala mamu spať a na stôl jej len položila odkaz.

Rovnaké kúsky papiera hodila popod dvere do izieb aj priateľom a Tornádovi.

Potom zišla dolu. Na parkovisku zazrela Ivana s Petrom pripravovať autá. Vyšla von a pristavila sa pri nich.

„O chvíľu vyrážame.“ oznámil jej Ivan.

„Fajn, ja som pripravená.“

Ivan prikývol a hodil poslednú bundu do kufra. Potom nastúpil a čakal. Marianna sa oprela o auto.

Po asi pol hodine začali prichádzať dolu jej priatelia. Samo, Ema a Danny odovzdali na recepcii kľúče a tiež naskákali do auta. Jej mama dorazila tesne po nich, spolu s Tornádovou rodinkou.

Daliini rodičia pristavili svoje auto a navrhli, že odvezú Daliu spolu s Tornádom a Lesiou.

„Skvelé, takže sa všetci zmestia k Petrovi.“ potešil sa Ivan.

„Skvelé.“ potešila sa Nina.

Marianna si sadla na miesto spolujazdca. „Ja idem s Ivanom.“

„To rozhodne nie.“

„Mami, potrebujeme si niečo doriešiť.“

Nina už išla namietnuť, ale vedela, že to nemá zmysel. Varovne pozrela na dcéru, potom na Ivana a nastúpila k Petrovi.

Keď už všetci sedeli, Ivan naštartoval auto a ako prvý vyrazil. Za ním išli Daliini rodičia a nakoniec Peter.

Išli po asfaltovej ceste naokolo ostrova, pretože malý zelený renault sa nemohol vyrovnáť dvom džípom.

„Otvor priehradku.“ prikázal po pár minútach Ivan.

Marianna ho poslúchla. Pred ňou sa zjavil dost' veľký úložný priestor.

„Vytiahni ten papier.“

Na jednej strane ležal poskladaný kus už zrejme staršieho papiera. Vytiahla ho von a rozprestrela. Bola to mapa.

„Teraz je to tvoje.“ otočil k nej hlavu. „Je to cesta k ďalšiemu zlatému zvitku.“

„Odkiaľ ju máš?“

„Dostal som ich.“

„Ich?“

„Ku každému zvitku vedie nejaká cesta.“

Marianna nadvihla obočie, no neriešila to. „O koho si ich dostal?“

„Dal mi ich šéf.“ pozrel na ňu. Zrejme usúdil, že klamať jej a vymýšľať si príbehy, nemá zmysel.

Marianna si prezrela mapu. Boli na nej náznaky stromov, nejaké domy a hlavne cesta, ktorá viedla do stredu ostrova k nejakej jaskyni.

Potom jej niečo napadlo. Vytiahla z tašky noviny, ktoré si vtedy v knižnici schovala a otvorila ich na strane s fotkou dvoch mužov.

„Spomínal si, že ty aj Zoran pracujete pre nadnárodné organizácie. Poznáš toho muža?“ ukázala na toho vedľa starostu.

Ivan si fotku letmo premeral a pokrútil hlavou.

„Naozaj?“

„Marianna, ver mi.“ odsekol, čo ju len utvrdilo v tom, že niečo vie.

„Ako myslíš.“ odložila si noviny aj mapu do tašky.

Ivan sledoval cestu pred sebou, no potom a k nej otočil.

„Všetko sa dozvieš v správny čas. Nie je dobré hneď vedieť všetko. Prídeš o prekvapenie.“

Ona nič nepovedala, len sa otočila k oknu a sledovala mihajúce sa stromy. Spomenula si na chvíľu, keď do jej izby vletel kameň s lístkom. Taký istý, ako majú na školskom dvore. Musel ho narýchlo vziať, ani nad tým nerozmýšľal.

„Nenapadlo ti nič originálnejšie, ako kameň zo školy?“

„Čože?“ nechápal.

„Hodil si mi do okna jeden z kameňov, ktoré sú na školskom dvore.“ otočila sa zas k nemu.

„Nemal som čas zháňať extra kamene.“

„Asi si nemal čas na nič extra, pretože vieš, čo som si ešte všimla?“

„Netuším.“ zamrmlal.

„Tie veci, ktoré boli pripravené na Malawi... oblek Lemura, odkazy v tlejúcich zbytkoch, jaskyňa, ktorá tam naozaj nie je... Nezdá sa ti to povedomé?“

„Vymyslel som to.“ obišiel kôpku banánov na ceste.

„Nie, okopíroval si to. Z mojich kníh. Všetko, čo ma čakalo na ostrove som si už raz prežila vo svojej fantázii.“

„Nezmysel.“

„Ivan, prestaň! Veľmi dobre vieš, že mám pravdu.“

Naštvané oblapil volant. „Uznávam, že som sa nechal inšpirovať.“

Marianna len prevrátila očami a zas sa otočila k oknu.

„A chcem ich všetky naspäť.“ prehodila ľahostajne.

Ivan nič nepovedal, sústredil sa na cestu. V takomto dusnom tichu nakoniec došli až k hlavnému hotelu. Všetci zaparkovali na parkovisku pred ním a rozišli sa svojím smerom.

„Idem zatelefonovať domov. Nieže niekam zmizneš.“ oznámila Nina Marianne a odišla k recepcii.

„Marianna!“ zavolať si ju Ivan.

Ona k nemu musela chtiac-nechtiac prísť. „Čo je?“

„Po ten zvitok musíme ísť zajtra.“

„Prečo?“

„Mesiac ťa čakať nebude.“ zabuchol dvere a vybral sa smerom k Petrovi.

„Aký mesiac? Čo to tu zas trepe?“ mrmľala sama pre seba.

„Deje sa niečo?“ zastavil sa pri nej Tornádo.

„Veľa vecí, máš čas?“ rozhľadla sa.

Tornádo pozrel smerom k dedine. Dalia ťahala svojich rodičov k Nasibovmu domčeku.

„Hej, nechcem byť pri tom.“

„Fajn.“ prikývla a na nič sa radšej nepýtala.

Vzal ju za ruku a odviezol ďalej od dediny, skoro na koniec pláže. Tam si sadli na lavičku s priamym výhľadom na more.

„Mame už úplne preskočilo.“ vzdychol po chvíli.

„Chápem.“

„Nie, to nie je ako tvoji rodičia. Oni držia spolu, majú sa radi a hlavne majú radi teba. To ako sa správajú robia kvôli tebe.“ pozrel na loďky ďaleko na mori. „Môjho otca zaujímajú len jeho vlastné problémy a mama... aj keď sa snaží... po tých rokoch vzťah medzi nami...“

„To bude dobré.“ objala ho a dovolila mu, aby zaboril hlavu do jej vlasov.

„Nebude. Bude to len horšie. Mama chce odísť s rodičmi a viem si predstaviť čo povie otec.“ potiahol nosom.

„Pod' sem.“ tuho ho k sebe pritisla a sama ledva zadržala slzy.

Takto sedeli ešte dlho. Nakoniec sa Tornádo zas vzpriamil a uhladil jej vlasy.

„Prepáč.“

„To je vporiadku.“

„A čo si chcela ty?“ premeral si ju.

Natiahla sa po tašku a vybrala z nej mapu. „Toto mi cestou dal Ivan. Povedal, že je to mapa k zvitku.“

„Odkiaľ ju má?“ Tornádo si vzal mapu a dôkladne si ju prezrel.

„Dostal ich. Vraj má jednu ku každému zvitku. A po tento musíme ísť zajtra.“

„Prečo zajtra?“ vrátil jej mapu.

„Neviem... hovoril niečo o mesiaci.“

Tornádo sa otočil a pozrel kdesi na oblohu. „Zajtra v noci je nov. Štvrtá fáza mesiaca.“

„Počkaj, vtedy keď sme hľadali ten prvý, na vašom ostrove... vtedy bola štvrť. Mesačné lúče v presnom uhle dopadajúce na prsteň otvárali strom.“

„Lenže zajtra mesiac nebude svietiť vôbec.“

„Ale stále to nejakú súvisí. Mesiac v tom zohráva nejakú úlohu.“

Tornádo si pretrel oči. „Všetko je zložité.“

„Mal by si ísť za mamou.“ kývla hlavou. „Aspoň sa snaž vytvárať rodinu.“

„Tak dobre.“ prikývol a podal jej ruku.

Ona skryla mapu a spolu sa zas vybrali k hotelu.

„Večer prídem.“ uistil ju.

Marianna prikývla a sledovala, ako jej mizne medzi domčekmi. Vedela, že o chvíľu sa budú musieť rozlúčiť.

Smutné myšlienky zahнала kývnutím hlavy a otočila sa k skleneným dverám. Vošla do haly a chcela zájsť na recepciu zavolať Barbie, ako sa má, ale zbadala Tinu, ktorá práve vošla do výťahu.

Tvárila sa veľmi podozrivo. Niesla nejakú škatuľu a ostrážito sa obzerala, akoby nechcela, aby ju niekto videl. Sama vošla do výťahu a stlačila najvyšší gombík.

Marianna zastala a rozmýšľala. Veľmi by ju zaujímalo, čo je tam hore. Počkala, kým sa výťah zastaví, prenechala ho ešte jednej dvojici a až potom vošla aj ona.

Opatrne vstúpila, ako keby sa bála, že ju to nejako prezradí. Keď sa dvere samy zatvorili, jemne stlačila posledné tlačidlo.

Výťah sa s trhnutím pohol hore a po trochu dlhšej jazde zastal. Dvere sa s cinknutím otvorili v prázdnej a tmavej chodbe. Napravo aj naľavo pred ňou boli dvojce dverí. Nikde žiadne okno, len slabá žiarovka.

Vykĺzla z výťahu za presunula sa k prvým dverám na pravej strane. Tie sa odrazu otvorili a ona zostala zakliesnená za nimi. Vyšli z nich dvaja muži, ktorí sa o niečom rozprávali.

Marianna nakukla dnu cez štrbinu. Nevidela tam nikoho. Opatrne odtisla dvere a prešmykla sa dnu.

Ocitla sa v nie veľkej miestnosti, ktorá bola zariadená, ako pozorovacie stredisko. Všade popri stenách stáli monitory a klávesnice. Každá obrazovka ukazovala iný obraz. Opatrne prišla bližšie k jednému pultu.

Na monitore zbadala recepciu hotela a vstupnú halu z výšky. Na ďalších boli chodby a parkovisko. Čím sa ale posúvala ďalej, tým viac zostala šokovaná. Zrejme kamery monitorovali aj pláž, uličky v dedine, kusy vyprahutej pláne a dokonca aj osadu pri skalách.

Marianna zbadala na jednej obrazovke vnútro radnice. Stál tam starosta spolu s nejakou ženou.

„Ako sa ich mám zbaviť?“

„Vzal si si to na zodpovednosť.“

„Bol som hlúpy a myslel som si, že to zvládnem. Lenže oni chcú stále viac. Nechcem niest' celú vinu.“

„Bola by tu jedna možnosť, ako odstúpiť, ale musel by s tým súhlasiť.“

Odrazu začula z chodby nejaké kroky. Rýchlo a v panike sa rozhliadala. Na druhej strane boli dvere, ktoré viedli do vedľajšej izby.

Utekala k nim a rýchlo vbehla dnu. Ledva stihla zatvoriť, pretože tí dvaja sa vrátili. Odrezali jej tak únikovú cestu.

Otočila sa a v temnej izbe nahmatala vypínač. Svetlo prasklo a rozsvietilo sa. Stála v izbe s dlhým stolom pokrytým množstvom papierov.

Opatrne k nemu prešla a prehrabla kôpku. Väčšina z nich bola nahusto popísaná, ale našli sa aj nejaké s grafom alebo nákresom.

Nemala veľmi čas študovať ich, ale všimla si, že blízko jej ruky sú nejaké výpisy a plány. Súviselo to s výrubom džungle.

Písalo sa tam o predaji dreva rôznym štátom a organizáciám, plánované výruby a zoznamy robotníkov.

Keď sa už išla pozrieť na druhú stranu miestnosti, naľavo od nej niekto stlačil kľučku. Mala len pár sekúnd na to, aby zmizla. Rýchlo schytila vrchný papier a schovala sa za dvere.

Tie sa otvorili a dnu vošli nejakí ľudia. Nestihla ich ani spočítať, pretože hneď, ako sa nepozerali, vybehla na chodbu.

Z vedľajšej miestnosti však vychádzali dvaja muži. Ona sa rozbehla k výťahu a rýchlo stláčala gombík. Našťastie sa rýchlo otvoril a ona vbehla dnu. Dvaja muži sa ešte na chvíľu zastavili medzi dverami, čo jej dalo možnosť nebadane zmiznúť.

Až keď výťah bezpečne klesal, konečne si vydýchla. Zastavila ho až na prvom poschodí. Vystúpila a išla rovno do izby, kde jej mama práve balila kufor.

„Čo to robíš?“ nenápadne strčila papier medzi svoje zvyšné.

„Balím. Povedali sme predsa, že len čo nájdeš tých ľudí, odchádzame.“

„To bude trochu zložitejšie.“ zamrmlala.

„Čože?“

„Ale nič. Dnes večer by si si ešte mohla užívať dovolenku.“

Nina neodpovedala. Zazipsovala kufor a vzala si menší.

Marianna sa zatiaľ zvalila na posteľ. Chcela si ešte trochu oddýchnuť po dlhých hodinách v aute.

Zobudila sa, až keď bola vonku tma. V jej izbe bolo ticho. Nina zrejme niekam odišla.

Postavila sa z postele a natiahla sa k vypínaču. Ťuknutím ho zapla. Potom sa rozhládla po izbe. Jej mama stihla zbaliť takmer všetko. Len jej veci zostali rozhádzané dookola.

Na stole ležala aj mapa, ktorú jej dal Ivan. Bolo jej to divné, pretože si nepamätala, že by ju vyberala z tašky. Prešla k nej. Niekto ju dokonale rozprestrel a dokonca na nej pribudla aj malá bodka.

Marianna sa nahla a poriadne sa prizrela. Bodka nakreslená bielou farbou skoro v strede mapy.

Odrazu niekto zabúchal na balkónové dvere. Marianna sa strhla a odskočila. Pozrela sa tamtým smerom.

Gogo veselo mával chvostom a stál prilepený ku sklu. Až teraz si všimla, že vonku zúri hrozná búrka. Dážď narážal až na balkón a vietor ohýbal palmy.

Otvorila dvere a pustila lemura dnu. Otrepal sa od vody a vyskočil na posteľ. Marianna poskladala papiere na jednu kopu. Rozmýšľala, či ju Tornádo čaká aj v takomto počasí.

Došla k záveru, že má dosť rozumu na to, aby v takejto búrke zostal radšej dnu. Sadla si teda k Gogovi a čakala, až kým sa jej nakoniec oči nezatvorili samy od seba.

Tornádo celé poobedie strávil počúvaním hádky medzi mamou a otcom, aspoň večer chcel mať pokoj. Prechádzal sa palmovou alejou a rozmýšľal, prečo tak veľmi chcel, aby mal konečne mamu.

Bol to síce dobrý pocit mať ju späť, ale vedel, že otec nemá až takú skvelú náladu. Nikdy nebol spokojný a teraz mal len ďalší dôvod hnevať sa.

K nohám sa mu zakotúľala lopta. Malé dievčatko pribehlo hneď za ňou, no vystrašene zostalo stáť pred ním.

„Neboj sa.“ podal jej loptu.

Dievčatko si ju hanblivo zobralo.

„Bež domov, bude pršať.“ usmial sa.

Už dlhší čas cítil zmenu vzduchu a tlaku. Teraz, keď sa nad morom objavili mračná, bol si istý.

Dievčatko medzičasom utieklo a nechalo ho stáť na ulici. K Marianne sa mu veľmi nechcelo ísť, preto sa otočil a šiel späť.

Už z ulice počul výmenu názorov medzi rodičmi. Nasib sedel vonku na lavičke a orezával nejaké drevko.

„Tu si, chlapče.“

„Mám ísť dnu?“ pozrel na dvere.

„Hádajú sa odkedy si odišiel.“

Tornádo prikývol a s hlbokým nádychom vošiel.

„Tak dost!“ počul zarinčať sklo.

Rozbehol sa do kuchyne, odkiaľ vychádzal krik. Artbub stál pred mláskou s kopou skla a Dalia sa so slzami v očiach opierala o kuchynskú linku.

„Otec...“ Tornádo sa postavil medzi nich.

„Zmizni!“ zareval Artbub.

„Nie, ty sa upokoj.“

„Ja ťa...!“ vrhol sa k nemu, no Tornádo sa uhol, takže spadol na zem.

Dalia zhíkla a odskočila.

„Ty ma poslúchneš a pôjdeš preč.“ prikázal tvrdo a rovnako ho aj zdvihol zo zeme.

Artbub ešte pozrel na ženu, no nakoniec sa vypotácal z kuchyne a zmizol zadnými dverami.

„Tornádo...“ Dalia sa k nemu vrhla.

„Mami, pusti ma.“ prikázal jej a aj on odišiel preč.

Nemal náladu na takéto výlevy. Obaja jeho rodičia sa nenávideli, o pár dní mal stratiť najlepšiu priateľku a jeho starí rodičia ho chceli odvieť niekam preč.

On len chcel ísť domov.

16. Kapitola - JAZMÍN

Ráno sa Marianna prebudila zabalená do prikrývky. Jej mama prekladala nejaké taniere a Gogo čakal na balkóne.

„Kde si v noci bola?“ opýtala sa.

Nina sa otočila a pozrela na ňu.

„Potrebovala som niečo vybaviť.“

„Mami...“

„Marianna!“ upozornila ju.

Ona len prevrátila očami a zoskočila dolu. „Fajn, ja si budem niečo vybavovať cez deň.“

„Nieže to skončí katastrofou.“ upozornila dcéru.

„Neboj sa.“

Marianna sa prezliekla, vzala si do tašky všetko potrebné a vyšla z izby. Dolu v hale už čakal Ivan. Bol sám, ale nevyzeral veľmi šťastne.

„Môžeme vyraziť?“

„Len my?“

„Chcela by si armádu alebo čo presne máš na mysli?“

„Samo a Ema pôjdu s nami. Aj Tornádo.“

Ivan si pretrel oči. „Nemajú dôvod ísť s nami.“

„Tornádo ovláda domorodý jazyk a nepochybujem, že sa s ním stretieme. Samo a Ema mi pomáhajú od začiatku.“

„Čím nás bude menej, tým ľahšie splynieme z džungľou.“

„Tvoje dôvody ma nezaujímajú.“ mávla rukou a čakala na priateľov.

Ivan zlostne zavrčal, no nechcel vzbudiť pozornosť, pretože v hale bolo priveľa ľudí.

Po chvíli prišli dolu aj jej priatelia a Marianna zbadala Tornáda stáť vonku.

„Teraz môžeme vyraziť.“

Ivan nič nehovoril, len ju nasledoval.

Vonku sa celá skupina presunula na kraj parkoviska. Marianna vytiahla mapu, Ivan zas kompas.

„Severo-východne.“ oznámil a postavil sa na čelo.

Odhŕňal im spreď nosa papradie a liany a viedol ich hlbšie do džungle. Všetci boli cestou ticho, dokonca aj Marianna. Len chytila Tornáda za ruku a spolu kráčali za Ivanom.

Pešo im cesta do stredu ostrova trvala dvakrát dlhšie, ako autom. Až poobede sa ocitli niekde v strede. Vzduch bol horúci a slnko pražilo aj cez listy. Všade poletoval otravný hmyz.

Ivan už začínal byť bezradný. Nikde ani stopy po civilizácii alebo aspoň po jej zvyškoch.

„Ideme správne?“ pochybovačne sa ozvala Marianna.

„Ideme podľa mapy.“ odsekol a zas sa venoval kompasu.

Odrazu rovno pred nich zo stromu zoskočil Gogo. Chvost držal hrdo dohora a labkami zvieral listy.

„Máme tu navigátora.“ zasmiala sa Marianna a pohľadkala ho.

„Som naozaj zvedavý, či nás tam dovedie.“ zapochyboval Ivan, no nechal Mariannu s Gogom na čele

skupinky.

Lemur sa hneď rozbehol dopredu a kľučkoval medzi palmami. Mali problém dobehnúť ho. Marianna si už myslela, že ho stratila keď sa odrazu vynorili na malom priestranstve so starými popadanými stromami obrastenými machom.

Pred nimi sa týčila asi dva a pol metrová skalná stena, v ktorej bola jaskyňa.

„Našli sme to.“ otočila sa Marianna. „Zvitok je v jaskyni.“

„Skvelé,“ pristúpil k nej Ivan, „už len ho získať.“

Celá skupinka prešla bližšie a zložili sa pri vchode do jaskyne.

„Dnu pôjdeme len my dvaja.“ rozhodla Marianna a chytila Tornáda za ruku.

„Nie.“ Ivan hodil vak na zem a pokrútil hlavou.

„Hovor si, čo chceš, ale nepresvedčíš ma. Išla by som tam sama, keby som ovládala ich jazyk.“

„Čo ak sa niečo stane?“

„Preto zostávate vonku, aby ste mohli zavolať pomoc.“ vytiahla z tašky baterku a posvietila do tmavej jaskyne.

Okolo krásne voňal jazmín a tá vôňa ju upokojovala.

„Soro uto-esi melati.“ zašepkala.

„Čože?“ nechápal Ivan.

Tornádo sa zasmial a zo skaly odtrhol biely kvietok. Marianna si ho vzala a privoňala k nemu.

Tá vôňa bola nádherná. Sladká a celú ju omámila. Párkrát zažmurkala, aby sa prebrala. Vtedy zbadala na druhej strane pri strome stáť čierneho muža. Rýchlo pokrútila hlavou a on zrazu zmizol.

„V poriadku?“ podoprel ju Tornádo.

„Hej, hej. Len je to... silná vôňa.“ prikývla a dala si kvietok do vrecka.

„Si si úplne istá, že tam zvládneš ísť?“ varovne na ňu pozrel Ivan.

Už mu chcela odvrknúť niečo štipľavé, veď to on ju tam poslal, ale nakoniec sa ovládla.

„Vezmeme zvitok a vrátíme sa.“ ubezpečila ho.

„Dávaj na seba pozor.“ pochopil a starostlivo si ju premeral. „Som za teba zodpovedný.“

„Nie si.“ dotkla sa hlúčika kvetov. Potom chytila Tornáda za ruku a spolu vkročili do jaskyne.

Najprv vyzerala obyčajne, no čím išli ďalej a strácali slnečné svetlo, tým viac boli steny popísané a zem dláždili kamenné štvorce.

Svetlo baterky nedokázalo úplne osvetliť chodbu, čo ju znervózňovalo.

Prešli niekoľko desiatok metrov, keď sa Marianne zazdalo, že počuje vodu.

„Dúfam, že to nedopadne tak, ako minule.“ vzdychla a pevnejšie ho chytila.

„Bude to v poriadku.“ ubezpečil ju.

Hneď ako zašli za roh, naskytol sa im pohľad na priestrannú jaskyňu s veľkým jazerom. Na brehu stála drevená loďka pripevnená železnými reťazami. Trochu ďalej ležali tri skrinky.

„Posviet' mi tam.“ Tornádo ukázal prstom na stenu oproti loďke.

Bol tam vyryté domorodé znaky.

„Toto je prvá úloha.“ oznámil. „Musíme sa loďkou dostať na druhý breh. V tých skrinkách sú kľúče, ktoré odomknú reťaze.“

Marianna prešla po mokrom štrku ku skrinkám. Boli drevené a boli to skladačky.

„Musíme vytvoriť správny obrazec.“

„Lenže ja netuším, aký.“

Tornádo vzal prvú skrinku. Trochu poprehadzoval dieliky a drevený vrchnák povolil. To isté spravil aj s druhou a treťou.

„Ako si to vedel?“ žasla.

„Boli to aj moji predkovia.“

Povyberali napoly zhrdzavené kľúčiky a odomkli nimi zámky. Tornádo odstránil reťaze a Marianna potlačila loďku.

„Drž sa.“ prikázal jej a vzal veslo.

„Vieš, ako sa bojím hlbokkej vody.“ varovala ho.

„Neboj sa.“ zaprel sa do vesiel.

Na druhý breh sa dostali pomerne rýchlo. Loďku odtiahli preč od vody pre prípad, že by ju ešte potrebovali.

Ďalej do jaskyne viedol tunel. Bol pomerne úzky, no nebolo to až tak zlé. Trvalo len zopár minút, kým zas narazili na prekážku. Tentokrát však bola obrovská.

Stáli na konci skaly, nad obrovským kamenným bludiskom. Zhora prenikalo svetlo, vďaka okrúhlym otvorom v strope. Na jeho opačnom konci Marianna zazrela východ.

„S týmto sa zabavíme dlhšie.“ uškrnul sa Tornádo a zišiel dolu po kamenných schodíkoch.

Marianna ho nasledovala s ešte stále prekvapeným výrazom. Dolu ich čakala kamenná tabuľka. Pomocou baterky Tornádo zistil, že ich čaká niekoľko otázok.

„Stále si musíš vybrať medzi dvoma cestami, ktoré sú odpovede. Správna vedie ďalej, zlá ti prinesie nemilé prekvapenie.“

„Dúfam, že vieš odpovede.“ zastonala pozrela na prvú chodbu.

„Ideme na to.“

Chytili sa za ruky a vošli do prvej chodby. Po niekoľkých metroch sa pred nimi zas zjavila stena s tabuľkou. Chodba sa rozvetvovala napravo a naľavo.

„Je to ťažké a nič to neváži.“ prečítal.

„Aké sú odpovede?“

Tornádo prešiel rukou po ľavej stene. Pod nánosom prachu sa odkryli ryhy písmen.

„Voda.“

Marianna očistila pravú stenu. „A tu?“

„Hádanka.“

Obaja sa zamysleli.

„Čo myslíš?“

„Ja by som išla doprava. Voda sa mi zdá... nepríde mi to logické. Voda sa predsa dá odvážiť.“

„Písali to pred dvetisíc rokmi, mysli aj na to.“

„Ale aj tak...“

„Ako povieš.“

„Nie ako ja poviem,“ protestovala, „musíme sa dohodnúť obaja.“

„Súhlasím, že je to hádanka. Toto si chcela počuť?“ chytil ju za ruku a spolu išli vpravo.

Zas prešli pár metrov a zas ich čakala tabuľka.

„Čo sa vyskytuje raz v každej minúte, dvakrát v momente, ale ani raz v roku?“

Marianna nechápavo pozerala. „Odpovede?“

„Tu sa píše, že myšlienka.“ Pozrel napravo. „A tu zas... je tu len písmeno M.“

Obaja prišli bližšie k stene.

„Musí to pokračovať.“ Marianna prstami prechádzala po kameni. „Alebo asi ani nie.“ spomalila.

„Ani nie? Odpoveď je iba písmeno?“

„Rozmýšľaj. M. Minúta. Jedno M. Moment. Dva M. Rok. Ani jedno.“

Tornádo prikývol. „Si dobrá.“

„Ideme.“ kývla na ľavú chodbu.

Prechádzali chodbami úplne bez problémov, až kým nedošli do stredu. Tam presne v strede labyrintu stál stĺpik s kamennou tabuľkou.

„Pozor,“ čítal Tornádo, „úloha sa mení. Ako korytnačka pomaly choď. Rozum použi a váž kroky.“

Marianna pozrela pred seba. Do ďalšej polovice bludiska viedli štyri cesty.

„Kam teraz?“

„Netuším.“ Tornádo pokrútil hlavou.

„Máme rozmýšľať. Ja by som povedala... poďme rovno.“

„Prečo?“

Marianna sa otočila. „Ak chceš môžeme ísť aj inou cestou.“

„Marianna,“ prevrátil očami, „prestaň. Chcem, aby si zas bola tvrdohlavá, sebavedomá a taká, ako pred tým. Nemusíš ma ľutovať.“

„Ja ťa neľutujem.“

„Marianna...“ nadvihol obočie.

„Prepáč, nechcela som.“

„V poriadku.“ Smutne sa usmial. „No nič, ideme rovno.“

Išli pomaly a dávali pozor, kam stúpajú. Marianne to ticho medzi nimi prišlo zvláštne. Nechcela sa s ním pohádať, ale nechcela ani, aby celú cestu mlčali.

„S Tinou je niečo zvláštne.“

„Hovoril som ti to.“

„Včera som ju sledovala na najvyššie poschodie. Je tam... ani neviem ako to nazvať. Zdalo sa mi, že sledujú celý ostrov.“

Tornádo na ňu pozrel. „Mala si ma počúvať. A stavím sa, že Ivan má s nimi niečo spoločné.“

„Ivan... s Ivanom je to zložité.“

„Vieš niečo, čo mi ostatní nie?“ zastal a otočil sa.

„Nie.“ pokrútila hlavou.

„Naozaj?“

„Hovorím, že nie.“

„Ako myslíš.“ otočila sa a šiel ďalej.

Marianna sa zamračila a predbehla ho. „Prečo mi neveríš?“

„Verím ti.“

„O Ivanovi nič neviem. Sľúbil mi, že ak mu nájdem zvitok, dá nám pokoj.“

„Naozaj?“

Marianna vzdychla. „Tak to myslel. Určite.“

Tornádo ju chytil za plecia a smutne sa usmial. „Kašli na Ivana. Nemusíš to robiť preňho. Pomáhaš predsa mne. Aj ja chcem zistiť, čo sa na týchto ostrovoch deje.“

„Fajn.“ prikývla.

Obaja sa zas sústredili na cestu. Zatiaľ sa im nič nestalo, no dávali si pozor. Prešli už skoro polovicu cesty, keď sa odrazu labyrint otriasol a kamenné steny sa začali hýbať.

„Čo sa to deje?!“ nechápala Marianna a snažila sa vyhnúť prachu, ktorý steny zvířili.

„Nedávali sme pozor na kroky.“ vysvetlil Tornádo, ktorý na zemi niečo skúmal.

Marianna si k nemu kľakla, čiastočne aby sa cítila bezpečnejšie, na trasúcej sa zemi. Spod prachu a špiny vyhrabal malý plochý kameň, ktorý bol teraz zasunutý do zeme. Zdobili ho nejaké ornamenty.

„Spúšťa to pasce.“

„Môžu byť hocikde.“ vzdychla Marianna a bola rada, že hluk ustál.

Obaja sa postavili. Bludisko sa úplne zmenilo. Teraz pred nimi stála holá stena. Boli v slepej uličke.

„Môžeme sa vrátiť.“ kývol Tornádo a vzal ju za ruku.

„Mala som dávať pozor.“

„To nevadí. Určite nájdeme východ.“

Vrátili sa niekoľko metrov späť. Na pravej strane bola ďalšia chodba, ktorá sa kľukatila a rozdeľovala. Šli stále len podľa inštinktu. Pre istotu sa vyhýbali všetkým kamienkom a podozrivým výčnelkom.

Ani nevedeli ako dlho už blúdia, ale Marianne sa zdalo, že chodia stále dookola. Nakoniec sa oprela o múr a skĺzla na zem.

„Už nevládzem.“

Tornádo si sadol vedľa nej. „Ako dlho tu už sme?“

Marianna pozrela na hodinky. „To je zvláštne.“

„Čo?“

„Keď sme vchádzali, pozrela som sa. Podľa nich prešlo len päť minút.“

„Blúdime tu aspoň dve hodiny, ak nie viac.“

„To je jedno,“ pokrútila hlavou, „stále je svetlo, takže nemôže byť až tak neskoro.“

Vybrala z tašky malú fľašku vody. „Vodu?“

Tornádo si ju od nej vzal a vypil takmer polovicu.

„Hej, šetri trochu! Nikto nevie, kedy odtiaľ vypadneme.“

„Prepáč.“ s úsmevom jej vrátil fľašu.

Marianna ju vrátila späť a pokúsila sa postaviť. Rukami sa odrazila od steny a vyškriabala sa hore. Odrazu zacítila, že kúsok steny sa zasunul.

Rýchlo sa otočila. Bol asi vo veľkosti toho kameňa a tiež bol popísaný.

„Oni sú aj v stenách?“

Tornádo sa bleskurýchle postavil a vzal ju za ruku. Ostražito si premeriaval steny okolo.

Asi päť metrov od nich sa v zemi posunuli dva panely a odkryli tmavé diery. Postupne z nich začali vychádzať pavúky. Najprv len pomaly, no potom sa vyrojili ako včely. Rozliezli sa všade naokolo aj po stenách a znemožnili im vrátiť sa späť.

„Utekaj!“ potiahol ju Tornádo a spolu sa rozbehli preč.

Pavúky rýchlo postupovali dopredu a bolo ich čoraz viac. Našťastie mali pred sebou ešte dlhú chodbu. Bežali najrýchlejšie ako vedeli. Keď získali odstup, obaja sa obzreli. Pavúky ich prenasledovali.

Marianna zrýchlila, no akonáhle otočila hlavu dopredu, narazila do steny.

„Čo to je? Bola tu cesta. Videla som ju. Pokračovalo to!“ búchala po kameni.

Tornádo ju dobehol s pavúkmi za päťami. „Tu!“ zabočil doľava.

Marianna zašla. Cesta pokračovala tam. Lenže pred minútou tam bola iba holá stena.

Nemala však čas riešiť to, lebo pavúky ich dobiehali. Boli neúnavné. Bežali stále dopredu a Marianna už strácala dych.

Odrazu sa rovno pred nimi zjavila stena. Z ničoho nič. Cesta pokračovala doprava.

„Videl si to?“ vykrikla prekvapene.

„Pavúky!“ znela Tornádova odpoveď.

Marianna nechápala, až kým sa neotočila. Pavúky, ktoré ich prenasledovali boli trikrát väčšie. Zrýchlila a zastala až na rázcestí.

Aj Tornádo na pár sekúnd zastal, aby chytil dych.

Museli sa rozhodnúť, ktorou cestou ísť.

„Čo ti hovorí intuícia?“ vydýchol.

„Išla... by... som... doprava...“ dychčala.

„Tak doľava.“ schmatol ju za ruku a potiahol vľavo.

„Ja som... hovorila som...“

„Ja viem. Lenže čo ak tie pavúky zmätieme?“

Nestihli však prejsť ani tri metre, keď Marianna takmer stúpila na hada. A nebol tam len jeden. Po celej chodbe sa plazila stovka hadov. Marianna ani nemusela byť biológ, aby zistila, že sú jedovatí.

„Späť.“ zastavila Tornáda a potichu cúvala.

Hady si ich ale stihli všimnúť. Zasyčali a plazili sa rovno k nim.

„Bež.“ vzdychol Tornádo a rozbehli sa späť.

Tam spoza rohu vychádzali pavúky. Mali len jednu možnosť. Utekali ako o život.

„Čo je toto za bludisko?“ zastonala Marianna a ledva udržala slzy.

Naháňali ich obrovské pavúky, jedovaté hady, cesty sa menili podľa toho, ako samy chceli... Naozaj úžasné!

Odrazu zacítila niečo, čo ju donútila zastať.

„Pod!“ Tornádo ju chytil za ruku.

„Počkaj.“ zavrela oči a vnímala vôňu. „Jazmín.“

„Idú sem tie pavúky. Nemáme čas skúmať jazmín!“

„Nie, mám pocit, že... pod' za mnou.“ nadýchla sa a sledovala vôňu. Tornádo si zahryzol do pery, chvíľu rozmýšľal, no nakoniec sa rozbehol za ňou.

Marianna kľučkovala uličkami a jednoznačne prechádzala na rázcestiach. Po asi desiatich minútach ich pavúky a hady prestali prenasledovať.

„Počkaj.“ zastavil ju Tornádo.

Marianna sa oprela o stenu a zas si sadla na zem. Mala pocit, že odkedy vošli, prešli dni.

„Toto nie je normálne.“ rozhliadol sa Tornádo.

„Na tomto ostrove to nie je jediné.“

„Myslíš ten chrám, v ktorom si bola?“

„A nezabúdaj na miznúceho muža.“ veľavravne naňho pozrela.

Uškrnul sa. „Jasné.“

„Som blázon.“ vzdychla.

„Pýtaš sa ma to?“

„Nie, oznamujem. Toto,“ ukázala okolo seba, „naozaj nie je normálne.“

„To neznamená, že si blázon.“

„Normálnym ľuďom sa takéto veci nestávajú!“

„Nikto netvrdí, že si normálna.“ usmial sa a presadol si vedľa nej. „Musíš byť hneď blázon, ak nie si normálna?“

Oprela si hlavu o jeho rameno. „Ten muž povedal, že som vyvolená. Vieš o tom niečo?“

Pokrútil hlavou. „Možno...“

„Čo?“

„Možno je niečo v dedových denníkoch. Skúmal celú našu kultúru. Ak...“

„Nie som blázon.“ doplnila.

„Áno,“ zasmial sa, „tak sa tam o tom niekde musí písať.“

„Najprv musíme vypadnúť z tohto labyrintu.“ postavila sa a teraz dávala pozor, aby nič nepokazila. Zas zavrela oči a zhlboka sa nadýchla. Vôňa jazmínu tam stále bola.

„Ak je to pravda, tak tá vôňa nám ukáže cestu, tak ako hovorí tá... nápoveda.“ pohrabala sa v taške a podala Tornádovi lístoček, ktorý našla priviazaný na Gogovi.

„Tak nás veď.“ usmial sa a chytil ju za ruku.

Marianna sa snažila čo najviac vnímať vôňu. Keď čo i len trochu vybočila z cestičky, stratila sa. A čím ďalej išli, tým bola silnejšia. Nakoniec sa dostali do uličky obrastenej rastlinami jazmínu. Na jej druhej strane bol východ.

Marianna sa k nemu s radosťou rozbehla. Bol to vchod do tunela v skalnej stene pred nimi. Po oboch stranách horeli fakle a dolu viedli úzke kamenné schody.

„Marianna,“ Tornádo neisto pozrel na oheň, „odkedy myslíš, že to horí?“

„To je jedno. Vezmi jednu a pod'.“ mávla rukou.

„Ako povieš.“

Opatrne schádzali do tmy. Stonky jazmínu sa plazili popri nich. Niektoré boli naozaj hrubé. Museli

rásť desiatky, možno stovky rokov.

Po dlhej ceste dolu sa ocitli vo veľkej sieni. Najprv bola všade tma, no ako stúpili na prvú kamennú kocku, oheň v misách a fakle sa začali rozsvetovať. Presne ako v chráme.

„Marianna?“ otočil sa k nej Tornádo.

„Ani sa nepýtaj.“ pohla sa dopredu.

Na stenách boli rôzne maľby. Podlaha bola z lešteného kameňa, takisto aj stĺpy lemujúce steny. Na strope bol presne v strede kruhový otvor, ktorým by malo presvitať mesačné svetlo. Lenže teraz po ňom nebolo ani pamiatky. Na oblohe sa trblietali len hviezdy.

Pod týmto kruhom stál kamenný stojan a na ňom ležal zlatý zvitok. V svetle plameňov sa nebezpečne leskol.

„Tu je.“ hlesla Marianna.

„Stoj!“ schmatol ju za ruku Tornádo.

Inštinktívne sa posunula späť a pozrela dolu. Podlaha okolo stojana bola popísaná a farebne odlišená. Najprv boli tmavé kamene, tie tvorili vonkajší kruh, potom sivé a nakoniec biele, z ktorých bol zrejme vytesaný aj stojan.

„Čo teraz?“

„Vydrž.“ Tornádo sa zohol nad kamene.

No aj keď sa snažil ako len vedel, nedokázal rozlúštiť, čo tam bolo napísané. Naopak Marianne to išlo ľahko.

Znaky na kameni sa jej pred očami začali meniť na písmená a tie, ani nevedela ako, dávali zmysel.

„Ježkove oči!“

„Čo je?“ vzpriamil sa a pozrel na ňu.

„Ja... ja tomu rozumiem. Viem to čítať!“

„Naozaj?“

„Áno.“ prechádzala dookola. „Je to pieseň. Musím ju správne poskladať.“

Stúpila na prvý kameň. Ten sa zasunul do zeme a vydal zopár tónov. Marianna ani netušila, čo robí. Akoby ju niečo ovládalo. Aj tá pieseň, niekde ju už počula.

Začala si hmkať. „Na, na, na, nana,“ zaradom stúpala na kamene a tie spievali s ňou, „nana, na, nanana.“

Tornádo len neveriaco pozeral. Ona ho vôbec nevníkala. Skákala z jednej kocky na druhú, až sa pomaly blížila k zvitku.

Keď skočila na poslednú notu, kamene sa zas vrátili na pôvodné miesto a všetko stíchlo. Marianna si prezrela zvitok. Tak nádherne sa leskol.

Ešte skôr ako ho zobrala, si všimla, že na jednej nástennej maľbe presne oproti je nakreslených dvanásť dievčat. Všetky boli znázornené rovnako, ako trhajú čierny kvet. Na kresbe zostalo voľné miesto ešte na jeden obrázok.

Naklonila hlavu a skúmavo si obzerala stenu. Jeden obrázok.

„Marianna, rýchlo.“ vyrušil ju Tornádo.

Vtedy zažmurkala a všetko bolo zas po starom. Tá divná schopnosť zmizla a spolu s ňou aj pieseň a všetko, nad čím rozmýšľala.

Natiahla ruku, chytila zvitok a opatrne ho vzala. Čakala, no nič sa nedialo. Rýchlo zacúvala k Tornádovi.

„Máme ho.“

„To je fajn.“ prikývol.

„To je. Ale čo teraz?“

17. Kapitola - PRVÁ ČASŤ

„Bež!“ vykričkol odrazu Tornádo a schmatol ju za ruku.

Stojan sa zasunul do zeme a tá sa začala prepadať. Na druhej strane našťastie zbadali východ. Aspoň si mysleli, že to je východ. Vrhli sa tam, no museli sa vyhábať prepádajúcej sa podlahe a balvanom, ktoré sa uvoľňovali niekde v strope a padali rovno na nich.

„Prišla som na to, čo presne je na najvyššom poschodí!“ zakričala Marianna dopredu na Tornáda.

„Povieš mi to inokedy, dobre?“ vydýchol zadychčane a ledva sa stihol uhnúť kusu stropu, ktorý skončil rovno pri jeho nohách.

„Tak fajn.“ mykla plecami. Netušila, čo to do nej vošlo. Cítila sa úplne pokojne. Akoby sa nič nedialo. Odrazu zastala a zastavila tak aj Tornáda.

„Čo zas robíš?“ oboril sa na ňu.

„Počkaj.“ zahlásila pokojne.

„Marianna, musíme odtiaľ preč! Rúca sa to.“

„Nie, ten tunel sa aj tak zavalí. Je to pasca. O chvíľu sa zvalí stena a za ňou bude východ. Tam je úniková cesta.“

Tornádo na ňu prekvapene pozeral. Netušil, čo to do nej vošlo. Rozhodol sa však, že ju bude počúvať. Pevne ju objal a spolu stáli len na jednej dlaždici. Kamene okolo nich padali, no ani sa ich nedotkli. O pár minút sa stena naľavo od nich úplne zrútila. Prach sa víril okolo a úplne vyplnil miestnosť. Tornádo chytil Mariannu za ruku a viedol k tunelu.

Keď už boli dnu, utreli si oči a mohli si poriadne vydýchnuť.

„Ako si to vedela?“

„Netuším.“ pretrela si oči a bola rada, že zas môže ovládať to, čo robí.

„To je jedno, musíme preč skôr, ako sa zrúti aj toto.“

Marianna súhlasila a uistila sa, že ešte stále má zlatý zvitok. Schovala ho do tašky a vytiahla baterku. Podala ju Tornádovi a chytila ho za ruku.

Obaja sa rozbehli podzemnou chodbou. Jediné, čo sa mihalo okolo nich boli kvaple a občas aj nejaké netopiere. Kľučkovali medzi zavalenými miestami a dávali pozor pod nohy.

Mariannu už medzičasom rozboleli. Mala pocit, že prešli kilometre. Akurát keď sa rozhodla, že zastaví, zbadali koniec tunelu.

Už z ďaleka prúdil čerstvý vzduch a hviezdy vonku jasne svietili. Tornádo vypol baterku a pustil Mariannu. Ona vybehla von a oprela sa o najbližší strom.

„Už nikdy nepôjdem do žiadnych jaskýň. Nikdy.“ krútila hlavou.

„To bude dobré.“ uškrnul sa a postavil sa oproti nej. „Kam teraz? Asi sme zas vyšli niekde úplne inde.“

Marianna prikývla a rozhliadla sa. Keď zas pozrela na Tornáda, vykričkla a vyškriabala sa na nohy.

„Čo je?“ nechápal.

Kývla hlavou zaňho.

Pomaly sa otočil. Pri východe z jaskyne stál muž. V tej tme ho vôbec nebolo vidieť, pretože mal čiernu pleť, ale farba, ktorou mal pokreslenú tvár a vlastne aj zvyšok tela, takmer svietila.

Tornádo prekvapene vyvalil oči a cúval k Marianne.

„Aj ty ho vidíš?“ prekvapene naňho pozrela.

„Nemal by som?“

„Nie.“ nechápavo naklonila hlavu.

Záhadný muž sa ani nepohol. Na pleci mu sedel Gogo a tváril sa, akoby všetkému rozumel.

„Druhú časť úlohy si zvládla, Ma arriane.“ povedal odrazu, až Marianna nadskočila.

Pustila strom a prišla pred Tornáda. „Vy-vy viete... viete čo sa to tu deje?“

„Ty,“ ukázal na ňu, „si vyvolená. Ma arriane, ktorú sem poslal brat osud. Lenže nemáš prvú časť odkazu. To preto nerozumieš.“

Marianna pozrela na Tornáda. „Rozumieš tomu?“ zašepkala.

On na ňu hľadel s vyvalenými očami.

„Nerozumie markézskej reči.“ zahučal muž.

„Nevie o čom sa rozprávame? A-ako to, že vás vidí?“

„Je to strážca, vidí ma.“

Marianna ničomu nerozumela. Vôbec nerozumela. A zdalo sa, že ani Tornádo.

„Dávaj pozor, Ma arriane. Teraz sa chystá väčšie zlo. Ty skončíš dlhý boj o poklad.“ varoval ju muž a v mihu tam už nebol.

Zostal po ňom len Gogo s hompál'ajúcim sa chvostom.

Marianne chvíľu trvalo, kým spracovala správu. Potom sa otočila na Tornáda. On ešte stále nechápavo pozeral.

„Volal ťa Ma arriane?“ dostal zo seba nakoniec.

„To nie je nič nové. Na ostrovoch ma tak volajú pomaly všetci.“ prevrátila očami. Čakala trochu dôležitejšiu otázku.

„Čierna orchidea...“ mrmlal si Tornádo.

„Je to také dôležité?“

Pozrel na ňu. „Nie. Vráťme sa k Ivanovi.“ pokrútil hlavou.

Gogo sa hneď ujal vedenia. Viedol ich cez džungľu a zrejme nevybral najkratšiu cestu.

„Ako to, že ty si ho videl a ostatný nie?“ rozmýšľala nahlas Marianna.

„Nepýtala si sa ho?“

„Ako vieš?“ nadvihla obočie.

„Je to logické.“ mykol plecami.

Marianna prikývla. „Povedal, že si nejaký strážca. Že ho máš vidieť.“

„Ja?“

„Nie, Gogo.“ ukázala dopredu a prevrátila očami.

Pobavene sa uškrnul.

„Čo je?“

„Som rád, že si naspät'.“

„Vážne? Ja som si ani nevšimla, kedy som odišla.“ smutne vzdychla. „Deje sa niečo zvláštne.“

Tornádo pozrel na hviezdy. „Tvoj učiteľ nám to určite rád vysvetlí.“

„To určite.“ prevrátila očami a sledovala lemurý chvost.

Po trochu dlhšej chvíli zbadali medzi palmami mihotajúce sa svetlo. Sem-tam sa ozval aj nejaký hlas. Prišli bližšie a zbadali Ivana so Samom a Emou sedieť pri vstupe do jaskyne. Vedľa nich stáli rozsvietené dva lampáše.

„Konečne.“ potešil sa Tornádo, ale Marianna ho zastavila.

„Počkaj.“

„Načo?“

Neodpovedala, len pozrela dopredu.

Všetci traja sa tvárili mrzuto a nervózne. Kontrolovali vstup do jaskyne, stromy a tmú okolo.

„Fuj!“ Ema rozpučila komára a vyskočila na nohy. „Ja končím. Marianna nehovorila, že na ňu budeme musieť čakať uprostred noci niekde v džungli.“

„Pokoj.“ chlácholil ju Ivan.

„Vy buďte radšej ticho.“ ukázala naňho prstom.

„Marianna vie, čo robí.“ zastal sa jej Samo.

„Odrazu?“ premerala si ho Ema. „Pred pár dňami si hovoril niečo iné.“

„Máš pravdu, ale zmenil som názor.“ mykol plecami.

„Prečo?“

„Neviem, Ema, potrebuješ na všetko odpoveď? Mám taký pocit, že všetko je iné, odkedy sme sem prišli.“

„Iné?“

„Áno. Všetci sme sa zmenili. Od Marianny som už dlho nepočul nič ironické. Ty sa nesprávaš ako Ema. Tento ostrov je... zvláštny.“

„Presne.“ prikývla ticho Marianna.

Tornádo ju vzal za ruku a spolu vyšli spomedzi stromov. Ivan sa bleskovo postavil a namieril na tmavé osoby zbraň.

„Neviem ako by si mame vysvetlil, že si ma nechtiac zastrelil.“ uškrnula sa Marianna.

Ivan prevrátil očami. „Kde ste boli?“

„Hľadali sme ti zvitok.“ fl'ochla naňho pohľadom. „Len aby si vedel, už nikdy viac.“

„Toto sa mi páči.“ prikývla Ema.

„Kde je?“ rovno sa opýtal Ivan.

„To sa dozvieš až v hoteli.“ odsekla Marianna.

„Marianna...“

Ona neodpovedala.

„Mali by sme vyraziť. Máme pred sebou dlhú cestu.“ prehodil Tornádo akoby len tak.

Ivan si ich oboch premeral, bez ďalšieho slova pozbieral veci a skontroloval okolie.

Marianna pohľadila Goga a nechala ho, nech ich vedie cez hustú a temnú džungľu.

Bez baterky si nedovideli ani na koniec nosa. Hviezdy zakrývali vysoké stromy a mesiac taktiež nesvietil. Ostré svetlo však plašilo lemura, takže si museli vybrať.

Nakoniec sa rozhodli, že odložia baterky a pôjdu pomaly za Gogom. Džungľa v noci im už nepripadala taká strašná. Zvykli si.

Takmer nad ránom došli na miesto, odkiaľ vyrazili. Na parkovisku stálo zopár áut. V žiadnom hotelovom okne nesvietilo svetlo a von nebola ani živá duša.

Unavene prešli cez asfalt a zastali pred vstupom do hotela. Ivan pozrel na Mariannu.

„Čo je?“

„Ty predsa vedieš túto skupinku.“

„Jasné,“ prevrátila očami, „asi tak, ako ty si učiteľ.“

„Myslím, že by sme si všetci mali oddýchnuť.“ vstúpil medzi nich Samo.

Potom sa on aj Ema jednoducho otočili a prešli cez sklenené dvere. Marianna iba s nadvihnutým obočím hľadela, ako vchádzajú do výťahu.

Aj Tornádo spravil niečo, čo nečakala. Pobožkal ju na líce a rozlúčil sa.

Ona sa nestačila čudovať.

„Čo sa to tu...?“

V tom šoku ani nestihla Tornáda zastaviť. Zmizol jej medzi domami. Prekvapene pozrela na Ivana.

On len mykol plecami.

„Tak fajn.“ pretrela si oči.

„Aj ja pôjdem, len mi daj ten zvitok.“ natiahol ruku.

„Najprv mi povieš, načo ho potrebuješ.“ prekrížila ruky.

Ivan stisol pery. „Už som ti to vysvetli. Nemôžem a neviem.“

„Tak sa zastav, keď budeš môcť.“ otočila sa a tiež vbehla do hotela.

Vôbec Ivanovi neplánovala dať zvitok. Ani ak by si vymyslel najlepší dôvod. Vedela, že je veľmi cenný a jediný, kto si ho podľa nej zaslúžil, boli dedičania na úpäť kopca.

Bola to ich kultúra, ich predkovia, tak isto ako aj ľudia na Malawi. Nedovolila by, aby sa takéto cennosti dostali k nejakým zlodejom.

Vyšla na prvé poschodie a zaklopala na dvere maminej izby. O pár sekúnd sa otvorili. Zjavila sa v nich Nina s unavenými očami.

„Kde si bola?!“

„Vysvetlím ti to dnu.“ Marianna sa rozhládla po chodbe.

Nina ustúpila a pustila dcéru dnu. Ona si vydýchla a hodila tašku na posteľ. Zlatý zvitok s dýkou v nej zahrkali.

„Kde si bola?“

Marianna si bola istá, že by mala povedať pravdu, no jej ústa rozprávali skôr, ako si to stihla uvedomiť.

„Išla som sa s Tornádom prejsť a trochu sme sa stratili v džungli.“

„Bola si preč jeden celý deň!“

„Viem, prepáč. Ale už som tu.“ pozrela na stôl. Stálo na ňom asi päť šálok, všetky od kávy.

„Mami, ty si nespala?“ premerala si ju.

„Nie. Ani ty by si nespala, ak by sa tvoja dcéra neukázala dvadsaťštyri hodín a behala by niekde po

džungli.“

„Bola som s Tornádom.“

„A Ivan?“ podozrievavo nadvihla obočie.

Marianna si zahryzla do spodnej pery. „Netuším kam zmizol.“

Nina na ňu ešte chvíľku zazerala, no nakoniec sa zmierila s jej vysvetlením a šla si ľahnúť. Marianna si vzala z postele tašku a išla na balkón.

Tam stál menší záhradný stolík zo železa a pri ňom dve stoličky. Zvalila sa na jednu z nich a tašku si položila na kolená.

Opatrne ju otvorila a po jednom vybrala jej obsah. Dýku položila pred seba, všetky papiere, slovník a hádanky položila na jednu kopy. Stále so sebou nosila všetky veci. Ak by náhodou niečo potrebovala.

Nakoniec nahmatala zlatý zvitok. Keď sa ho dotkla, až sa jej zachveli prsty. Cítila sa veľmi zvláštne. Pred očami jej čosi preblesklo.

Chvíľu si myslela, že to bol len odraz vychádzajúceho slnka, no niečo jej hovorilo, že nemá pravdu.

Opatrne vybrala zvitok a bližšie sa naň pozrela. Zrejme bol skutočne zo zlata. Tenkou čiarou v ňom boli vyryté rôzne obrazce a znaky. Na koncoch mal dva polgule ako pravý staroveký zvitok. Podobalo sa jej to skôr na obal.

V strede vyčnievala zdobená plôška, akoby tlačidlo na otvorenie. Objavila aj tenkú čiaru, ktorá sa ťahala po celej dĺžke zvitku. Čím dlhšie naň hľadela, tým si bola istejšia, že vo vnútri niečo je.

Odzrazu si spomenula na Gogov odkaz. Vyhrabala ho z kopy papierov.

„... v jeho vnútri je ukrytý diamant...“ zašepkala.

Lenže čo presne bol ten diamant? Skúsila zvitkom trochu potriať, no dnu sa nič nehýbalo.

Marianna ticho sedela a pozerala na vychádzajúce slnko. Nevedela, čo má robiť. V žiadnom prípade nechcela dať zvitok Ivanovi, no nechcela ani, aby zostal u nej.

Nakoniec sa rozhodla. Zas si všetko zbalila od tašky a vošla do izby. Potichu sa prezliekla a vycupkala na chodbu, aby nezobudila mamu.

Vzala si náhradné kľúče, zamkla za sebou a zbehla dolu schodmi. Rozhodla sa, že sa pôjde poradiť so starenkou, ktorú s Tornádom stretli. Bola presvedčená, že ona jej pomôže.

Rýchlo vyšla z hotela a modlila sa, aby nikde nestretla Ivana. On sa ale zrejme niekde dohadoval s Petrom.

Prešla popri pláži a po chodníku došla až k značke a k rázcestiu. Zabočila doprava na cestu pomedzi kamenné steny. Keď skončili, zas sa ocitla vo vyprahnutom stredozemí.

Pridalo do kroku a snažila sa nevšímať si korytnačky ani občasné mračná prachu, ktoré zvířil vietor. Čo najrýchlejšie sa chcela dostať do dedinky.

Úpätie kopca sa blížilo a Marianna už zazrela prvých ľudí. Zrejme im neprekážalo, že je skoro ráno.

Prešla popri prvých domoch a ani nevedela ako, ocitla sa na malom námestí. Predavači akurát začínali vykladať svoj tovar.

Marianna zastala a rozhliadla sa. V tej chvíli na sebe zacítila prenikavý pohľad. Hneď našla starenku, ktorá stála na tom istom mieste, kde predtým a so záujmom na ňu hľadela.

Ona sa ani nemusela pohnúť. Starenka, Marianna si len matne spomínala, že sa volala Senne, kývla

hlavou smerom k uličke, kde bývala. Marianna pochopila a rýznymi krokmi prešla cez kamennú dlažbu.

„Vedieť, prečo ty prísť.“ zastavila ju starenka, keď otvorila ústa.

„Viete?“

„Ty ísť so mnou.“

Marianna neprotestovala a nasledovala ju do úzkych uličiek. Zastali až pri jej dome. Senne otvorila dvere a pustila ju dnu.

Ona si sadla k stolu a čakala, kým si starenka prisadne. Tá však zašla niekam dozadu.

Marianna odtiaľ počula nejaký buchot, akoby sa niekto prehraboval vecami.

Potom sa Senne vrátila a niečo niesla v ruke. Položila to na stôl pred ňu. Bol to malý balíček z hladkej kože, previazaný nejakým špagátikom.

„Čo je to?“

„To, čo ty hľadala.“ vysvetlila starenka.

„Nie, to je omyl,“ rýchlo vysvetľovala, „vôbec netuším, čo sa tu deje, ale ja už nič nehľadám.“ Otvorila tašku a vytiahla zlatý zvitok.

Keď ho položila na stôl, Senne skoro zhíkla. „Toto som vám prišla dať.“

„Prečo by mi to ty dávala?“ neveriacky krútila hlavou.

„Nechcem, aby sa k tomu dostali zlí ľudia. Patrílo to vašim predkom a chcem vám to vrátiť.“

Starenka pokrútila hlavou a prisunula k nej balíček. „Toto tvoje.“

„Ja...“ Marianna nechápala.

Nakoniec si to vzala a rozbalila. Dnu bol kúsok nejakého veľmi starého papiera, až sa bála, že sa jej v rukách rozpadne, a niečo podobné ako žetón v tvare zvieratka, zrejme z nejakého polodrahokamu. Mal tvar korytnačky a bol červenej farby. Ak sa ním pozrela oproti slnku, pripomínal farebné sklíčko.

„Čo to je?“ nechápala.

Ani Senne zrejme nerozumela Marianninej reakcii. Sadla si oproti nej a zamyslene na ňu hľadela.

Ona zatiaľ vrátila veci do balíčka a posunula ho k starenke. „Nie, ďakujem. Ja... už chcem odtiaľ ísť preč. Nie miešať sa zas do ďalších vecí.“

„Toto,“ ukázala po chvíľke Senne na zvitok, „videla už ty niekedy?“

Marianna prikývla.

„Kedy?“

„Pred asi týždňom. Našla som podobný na Malawi.“

„A žiaden človek nič nepovedať teba?“

Marianna nerozumela. „Prečo by mi mal niekto niečo hovoriť?“

„Ty o tom nerozprávať s vodca?“

„Ani nie.“ priznala.

„Ty nič nevedieť?“

„O čom by som mala vedieť?“

„Ty nedostala prvá časť?“

„Prvú časť čoho?“ Marianna už začínala byť zúfalá.

Starenka vzdychla a zabalila balíček do pôvodného stavu. Postavila sa, odniesla ho späť a Mariannu nechala bez odpovede.

Keď sa o pár minút vrátila, len si zas sadla oproti nej a mlčala.

„Čo sa tu deje? Prečo...“ Marianna nenachádzala slová. „Čo sa na týchto ostrovoch deje?“

„Ja ti nemôct' povedať nič. Ty musieť hovoriť s Malawi najprv.“

Pozorne si starenku premerala. „Musím? Je v tom nejaká postupnosť?“

„Ako hovoriť.“

„Ale o čom mám hovoriť a s kým?“

„Vodca povedať teba. Ja nesmiem hovoriť, kým ty nevedieš prvú časť.“

„Artbub my nič nepovedal.“ skonštatovala Marianna viac-menej pre seba.

„Non!“ zasiahla Senne. „Iba naozaj vodca poznať prvú časť.“

„Naozaj vodca?“

Starenka prikývla a postavila sa. „Teraz ty ísť.“

Marianna tiež vstala. Teraz už naozaj nerozumela. Senne jej podala zvitok a veľavravne na ňu pozrela.

„Nikdy to nikomu nedať. Nikomu nehovoriť.“

Prikývla a nasledovala starenku ku dverám. Už sa chystala odísť, no zastavila ju.

„Ty minule zabudnúť.“ podala jej do ruky žltú šatku.

Úplne na ňu zabudla. Tinina šatka.

Vzala si ju a poďakovala. Uistila sa, že nič nezabudla a s hlavou plnou otázok sa vybrala do úzkych uličiek.

Neprešla ani pár metrov a už sa jej začali spája súvislosti. Naozaj vodca znamenalo, že musí byť skutočný. A ako vedela od dedinčanov, skutočný vodca...

V tom momente zastala. Otočila sa a pozrela späť do uličiek. Musel to byť najstarší syn. Nie Artbub vedel o tomto všetkom, celý čas to bol jeho starší brat.

Vtedy si spomenula, ako sa rozprávala s Tornádom o tom, čo počul od Nasiba. To Ovocitovo zdedené poslanie.

Jedine Ovocit jej vedel všetko objasniť. Že na to neprišla skôr. Mala to zistiť, keď sa snažil dostať k tomu zvitku.

On vedel, čo znamená a prečo ho našla. A teraz s ním musela čo najskôr hovoriť.

18. Kapitola - ČLN

Marianna sa rozbehla a zastala skoro až na rózcestí. Chcela sa čo najrýchlejšie dostať k Tornádovi. Prebehla okolo domov, na hotel ani nepomyslela a rýchlym kľúčovaním sa dostala až pred Nasibov dom.

Zaklopala a netrpezlivo prešľapovala z nohy na nohu. Po pár sekundách niekto otvoril dvere. Lenže to nebol Tornádo.

Oproti nej stál Nasib a zdalo sa, akoby ju čakal.

„Pod' ďalej.“

„Ja len potrebujem niečo povedať Tornádovi, nezdržím sa.“

„Aj ja by som sa s tebou rád porozprával.“ vysvetlil a odstúpil.

Marianne neostávalo nič iné, len počúvnuť. Vošla dnu a Nasib ju nasmeroval do miestnosti vedľa kuchyne.

Steny skoro všade zakrývali knihovničky plné starých papierov a kníh. Na stole ležala nejaká otvorená kniha a v miestnosti chýbalo svetlo.

„Sadni si.“ ponúkol jej stoličku.

Ona poslúchla a opatrne si sadla.

„Viem, že si našla zlatý zvitok.“ sadol si oproti.

Marianna zostala ticho. Starenka jej prikázala, aby o tom s nikým nehovorila.

„Viem, že o tom teraz nechceš rozprávať, ale chcem ti pomôcť.“

„Ako?“

„Nemôžem ti povedať všetko, ale nie je fér, že ty o tom nevieš vôbec nič.“

„O čom by som mala vedieť?“ nechápala.

„Prečo sa ti dejú všetky tie zvláštne veci.“

Okamžite spozornela a nedôverčivo si ho premerala. „Čo o tom viete?“

Nasib sa postavil a prešiel k jednému z regálov. „Na našich ostrovoch sa informácie prenášajú z generácie na generáciu. Zapisovať sa začalo až neskoro. Rodičia všetko učili deti a tak sa to prenášalo tisíce rokov.“

Vytiahol jednu malú knižku. Zmestila sa mu do dlane. Prešiel k nej a podal jej ju.

Vtom niekto zaklopal na vchodové dvere. Nasib sa ticho usmial a išiel otvoriť. Marianna si zatiaľ prezrela knižku.

Vyzerala dosť staro. Samozrejme, že bola v domorodom jazyku, no sem-tam našla aj obrázok.

„Marianna.“ oslovil ju známy hlas a ona vedela, že už je po rozhovore.

Ivan stál vo dverách vedľa Nasiba.

„Čo tu robíš?“ zamračila sa.

„Hľadám ťa.“

„Prečo? Len som sa chcela porozprávať s Tornádom.“

„Lenže on ťa čaká v hoteli. Prišiel za tebou hneď po raňajkách.“ Ivan nadvihol obočie.

Marianna pozrela na Nasiba. Zrejme jej to neplánoval tak skoro povedať.

„Aha, fajn.“

„Marianna, tvoja mama sa ide zblázniť. Pekne ťa prosím, vráť sa čo najskôr.“

„Pokojne choď.“ pridal sa Nasib.

„Ale čo...“

„Nechajme to na potom.“ nenechal ju dohovoriť.

Marianna len ticho prikývla a položila knižku na stôl.

Ivan sa otočil a rýchlo vyšiel z domu. Ona ho nasledovala, no Nasib ju zastavil.

„Vezmi si to.“ podal jej knižku a nedovolil jej vrátiť ju.

„Ďakujem.“ usmiala sa a utekala za Ivanom.

„Ned'akuj, ešte nevieš, čo ťa čaká.“ zamrmlal tak, aby ho nepočula.

Marianna zatiaľ dobehla Ivana. Veľmi sa ponáhľal.

„Kde si bola?“

„Prechádzala som sa. Už ani to nemôžem?“

„A čo ten stavec?“

„Hľadala som Tornáda.“

„A on ti zabudol spomenúť, že tam nie je?“ nadvihol obočie.

„Nemôžem za to.“ bránila sa.

Ivan len prevrátil očami.

Marianna mu na to však nemala čo povedať. Bola to pravda. Konečne bolo niečo pravda.

V tichosti došli až k hotelu. Tesne pred hlavným vchodom Marianna zazrela Tinu.

„Hneď prídem.“ zastala.

„Čo?“ otočil sa Ivan.

„Musím ešte niečo vrátiť. Dobehnem ťa.“

On len mykol plecami a takmer vyrazil sklenené dvere. Marianna nadvihla obočie a pokrútila hlavou.

Potom sa pohla smerom k Tine. Zdalo sa, že akurát niečo robí s kvetmi pri parkovisku.

„Ahoj.“

„Ále, Marianna. Ako sa máš? Dlhšie sme sa nestretli.“

„Celkom to ujde.“ usmiala sa.

„To som rada.“ prikývla Tina a s rukavicou ďalej plela záhon.

Marianna vytiahla z tašky jej šatku. „Toto som našla dnes ráno. Prechádzala som sa po dedine a zazrela som to v kríkoch.“

Tina si oprášila ruky a vzala si svoju šatku. „Ále, hľadala som ju. Veľmi ti ďakujem. Budem ju ešte potrebovať.“

„Nemáš za čo.“ Marianna pozrela na kvety pred ňou. Až teraz si všimla, že sú to červené ruže.

Podvedome siahla do vrečka nohavíc. Boli to tie isté, ktoré na sebe mala pri prvej návšteve dediny.

V pravom vrečku nahmatala niečo drsné. Boli to vyschnuté červené lupene. Podal jej ich Tornádo, keď ich našli na chodníku.

Lupene červenej ruže.

„Deje sa niečo?“ milo sa usmiala Tina.

Marianna na ňu meravo pozrela. Žeby mal Tornádo vo všetkom pravdu? Žeby to predsa len neboli náhody?

Začala ustupovať a v prstoch drobila suchý lupeň.

„Marianna?“

Ona neodpovedala, len sa otočila a rozbehla sa do hotela. Nevedela prečo, no mala zlé tušenie. Niečo zlé odrazu viselo vo vzduchu.

Tina za ňou len nechápavo pozerala.

Ivana, mamu a Tornáda našla pri vstupe do jedálne.

„No konečne.“ skonštatoval.

„Kde si bola?“ vystrašene sa opýtala Nina.

„Len som sa išla prejsť.“ nechápala, prečo sa jej mama tak veľmi strachuje.

„Odteraz už nikam nepôjdeš sama.“

Ona len nechápavo pokrútila hlavou. Odrazu ju Tornádo silno objal.

„Ľudia, čo sa vám stalo?! Len som sa prešla po dedine.“ vyvalila oči.

„Vieš...“ začal Ivan. „Mali sme sen.“

„Čo?“ nechápavo pozerala z mamy na Ivana a z neho na Tornáda.

„Taký istý sen. Bol o tebe.“

„Všetci traja?“

„Áno.“ prikývla Nina.

„Stalo sa ti niečo strašné.“ pripojil sa Tornádo.

Marianna naprázdno preglgla. V hlave jej slabučko zablikala veta z jedného jej sna. „Sny sú mocné, nepodceňuj ich.“

Potom sa však usmiala a snažila sa vyzerat' ľahostajne. „Hádám by ste to nebrali vážne.“

„Marianna, bolo to...“

„Bol to sen.“ Marianna prerušila Ivana. Nechcela, aby sa znepokojovali, a hlavne nie jej mama a Tornádo. „Iba hlúpy sen.“

„Nebol to len sen.“ upozornil ju vážne.

Prenikavo sa naňho zahľadela.

„Trvá to ďalej. Stane sa niečo zlé, ver mi.“

Marianna už išla mávnuť rukou, keď k nim po schodoch zbehli Samo a Ema. Ona len čo zbadala Mariannu, vrhla sa na ňu.

„Som taká rada, že si v poriadku.“

„A nemala by som byť?“ zasmiala sa.

Samo na ňu vážne pozrel. „Obaja sme mali strašný sen. Išla si džungľou a spievala si si. Zrazu sa tam zjavili nejakí zvláštni ľudia a oni... oni ťa...“

Nemusel ani pokračovať. Marianna si veľmi dobre vedela domyslieť, ako to bolo ďalej.

„Vy tiež?“ strachovala sa Nina.

„Nehovorte, že aj vám sa ten sen sníval.“ zhíkla Ema.

„Všetkým trom.“ prikývol Ivan.

Všetci pozreli na Mariannu. Nemohla dovoliť, aby sa o ňu báli. Potlačila strach a zas v sebe našla nejaký herecký talent.

„Hádam by ste neverili snom.“ mávla rukou.

„Neviem,“ zapochyboval Samo, „bolo to...“

„Bol to sen. Dohodnime sa tak.“ prerušila ho Marianna a povzbudivo sa usmiala.

„Ako povieš.“ prikývol Ivan, no veľmi dobre vedel, že Marianna si o tom myslí niečo iné.

„Čo tak ísť na pláž?“ navrhla veselo.

„Naozaj?“ neveriaco sa opýtala Ema.

„Jasné, potrebujeme trochu oddychu.“

„Tak dobre.“ prikývla Nina. „Čo keby sme sa stretli tu o desať minút.“

„Prečo tu? Podme rovno na pláž.“ protestovala Marianna. „Pár metrov od hotela je pekné miesto.“

„Dobre.“ prikývol Samo.

Marianna pozrela na Ivana.

„Ja si musím ešte niečo vybaviť.“ zahlásil a vyšiel von.

Jej priatelia sa šli do izby prezliecť a jej mama tiež. Ona zostala s Tornádom sama. Rýchlo ho objala.

„Začínam sa báť.“ priznala.

„Nie je to dobré. Mali by sme ísť z tohto ostrova preč.“ súhlasil.

„Presne to som si myslela aj ja.“ usmiala sa a pustila ho.

„Naozaj?“

„Počuj,“ začala šepkať, aby ich náhodou niekto nepočul, „potrebujem sa vrátiť do vašej dediny a nájsť tvojho uja.“

„Prečo?“ šokovane si ju premeral.

„Ráno som bola za tou starenkou. Ukázala som jej zvitok, ale ona povedala, že na to aby som pochopila, čo sa deje, sa musím najprv porozprávať so skutočným vodcom na Malawi.“

„S Ovofritom? Ale prečo?“

„Vraj to má nejakú postupnosť, alebo čo.“

Tornádo pomaly prikývol. „Dobre, Peter nás tam môže odvieť.“

Marianna mu už išla odpovedať, no zarazila sa. Teraz sa s ním nechcela hádať. Museli zmiznúť, kým boli jej priatelia a mama na pláži.

„Fajn, potrebujem si vziať nejaké veci.“ kývla k schodom.

Spolu vyšli hore a Marianna zaklopala na izbu s číslom štyridsaťpäť. Jej mama akurát odchádzala.

„Čakám ťa.“

„Neboj sa. O pár minút som tam.“ usmiala sa. „Zober si kľúč, ja zamknem náhradným.“

„Prečo?“ podozrievavo si ju premerala Nina.

„Ak by si sa chcela vrátiť.“

Ona nadvihla obočie, no nechala to tak. Vzala si kľúče a privolala si výťah.

Marianna s Tornádom zatiaľ vošli dnu. Marianna schmatla svoj kufor, vytiahla väčšiu tašku a začala do nej dávať všetky veci, o ktorých si myslela, že sa jej zídu.

Tornádo si sadol na posteľ a sledoval ju. Nepovedal ani slovo.

„Inak, s Tinou si asi mal pravdu.“ prehodila, akoby nič.

„Asi? Ako to?“ hneď spozornel.

„Keď som ju dnes videla pri tých červených ružiach, začali mi dochádzať niektoré dôležité fakty.“

„Hovoril som ti to.“

„Ja viem, prepáč.“ položila plnú tašku vedľa neho a vzala si zopár čistých papierov.

Sadla si za stôl a začala niečo písať. Tornádo sa jej nič nepýtal, len sedel a pozoroval ju.

Keď skončila, vzala si papiere, tašku a zamkla za sebou izbu.

„Počkaj ma dolu.“ usmiala sa a podala mu tašku.

Potom sa rozbehla na druhé poschodie. Našla Ivanovu izbu a jeden z odkazov mu prestrčila popod dvere.

Potom našla aj k dverám jej priateľov a zvyšný papier im nechala. Keď už mala všetko vybavené, našla vo vstupnej hale Tornáda a chytila ho za ruku.

Opatrne ho viedla po parkovisku, tak aby si ich nikto nevšimol. Prešli poza hotel, okolo bazénu a zastali až pri veľkom móle, kde stáli rybárske lode, ale aj motorové člny.

Vtedy Tornádo zastal. „Čo tu robíme?“

„Fajn,“ Marianna sa otočila, „nemôžem čakať na Petra a už vôbec to nemôžem povedať Ivanovi ani mame.“

„Zbláznila si sa?!“

„Ja... nesmiem to nikomu povedať.“

„Prečo?“

„Prikázala mi to Senne.“

„Aha, tak to je niečo iné.“ súhlasil ironicky.

Marianna sa poobzerala. „Ak nechceš, tak so mnou nechod'. Ale ja sa musím dostať k Ovofritovi čo najskôr.“

Tornádo pozrel za seba a zúfalo vzdychol. Cítil, že nechať teraz mamu nie je dobré. Ale nechcel byť s otcom a chcel sa vrátiť domov. „Nikdy by som ťa nenechal ísť samu.“ usmial sa nakoniec.

„Ďakujem.“ pobožkala ho na líce a otočila sa k člnom.

Boli priviazané k mólu hrubými lanami. Hneď sa k jednému vrhla a začala uvoľňovať uzol.

Tornádo sa k nej hneď pridal.

„Marianna, Tornádo...“ začuli za sebou kroky.

Obaja sa naraz otočili a pustili laná.

„Lesia.“ usmiala sa Marianna. „Čo tu robíš?“

„Čo tu robíte vy dvaja?“ nedôverčivo si ich premerala.“

Marianna vzdychla a spravila pár krokov k nej. „Nebudem ti klamať. Potrebujeme sa čo najrýchlejšie dostať späť na Malawi a nechcem, aby o tom niekto vedel.“

„Nie, nechod'te tam.“ krútila hlavou.

„Musím sa tam dostať. Prosím, Leisa, nikomu o tom nehovor. Hlavne nie mojim priateľom a mame.“

Aj Tornádo prikývol.

Ona si ich oboch premerala.

„Sľúb mi to.“ naliehala Marianna.

Lesia chvíľu rozmýšľala, no nakoniec prikývla. „Sľubujem.“

„Ďakujem.“ zašepkala Marianna a spolu s Tornádom sa zas pustili do lana.

O chvíľu už mali voľný čln. Obaja doň naskočili. Marianna naštartovala. Trvalo síce, kým sa motor rozbehol, no fungoval.

Čln sa pohol po vode a Tornádo sa chopil kormidla. Marianna ešte zamávala Lesii a sledovala ako sa ostrov vzdáľuje.

* * *

Nina si po pár minútach spomenula, že si v izbe zabudla slnečné okuliare. Podala Eme svoju tašku a vybrala sa späť k hotelu.

Vošla dnu, vyšla po schodoch a odomkla si. Vošla do prázdnych izieb. Z nočného stolíka si vzala okuliare a chystala sa odísť, keď si všimla, že pod zrkadlom leží nejaký papier.

Vzala si ho, roztvorila a hneď spoznala rukopis svojej dcéry.

Mami, prosím, nehnevaj sa, že som to spravila. Musela som. Odišla som s Tornádom na Malawi.

Potrebujem konečne zistiť, čo sa deje a nechcem, aby si sa o mňa bála. Nehovor to Ivanovi, veľmi ťa prosím. Nemusíš sa o mňa báť, vrátim sa najrýchlejšie ako sa bude dať.

Lúbim ťa. Tvoja Marianna.

Epilóg - TAJOMSTVO

Lesia pozerala za miznúcim člnom a čakala, kým úplne nezmizne z dohľadu. Aj ona by sa veľmi rada vrátila späť.

Odrazu na svojom pleci zacítila silnú ruku.

„Dcérka moja, čo pekné mi povieš?“

Celá sa roztriasla. Naprázdno preglgla a zahľadela sa do zeme.

„Niečo som sa pýtal?“

Za ňou stál jediný človek, ktorého chcela zo svojho života vyhodit'. Nikdy by si nemyslela, že tak znenávidí vlastného otca.

„Kam išla Marianna?!“ zvýšil hlas.

„Neviem.“ pípla.

„Klameš. Viem, že ti to povedala.“

„Išli sa len previesť.“

„S ukradnutým člnom?“ zasmial sa, no otočil si Lesiu k sebe. „Si moja dcéra, no ak nebudeš hovoriť, zle sa to skončí.“

Leisa potiahla nosom a otočila hlavu.

„Hovor!“

„Išla späť na Malawi.“ povedala rýchlo a vytrhla sa mu.

„Naozaj?“ zaškeril sa na more. „Bež si zbalit' veci, odchádzame!“ prikázal Lesii.

Ona ho zo strachu počúvla a rozbehla sa k dedine.

Zoran zostal na móle sám. Škodoradostne sa usmieval a s prekříženými rukami sledoval more. Vlasy mal o niečo dlhšie, preto mu v miernom vánku povievali okolo hlavy.

Z vrecka čiernych nohavíc vybral telefón a vytočil hneď prvé číslo.

„Áno, presne tak.“ povedal do telefónu. „Máme ju, šéf. Palma sa vracia do džungle... Rozumiem... Nebojte sa, zvládnem to.“

Odložil telefón a pozorným pohľadom si premeral okolie.

„Marianna Murfanová. Naša hra ešte neskončila.“ zasmial sa a otočil sa na odchod. Zmizol tak rýchlo, ako sa objavil. Jediné, čo po ňom ostalo, bol piesok na hladkom drevenom móle.